

Fazekas József Tamás

EGY és EGYetlen

Legfrissebb elektronikus változat: 2017-05-21.

Élőszó

Az örökké Változóban keresni, kutatni az örökké Változatlant, az örökké Mulandóban megtalálni az örök Múlhatatlant: kevesek vesződsége. Nem értékesebb, de nem is értéktelenebb ez bármilyen életútnál, talán csak a mai világban tűnik ritkának, egyedinek, mondjuk ki: örültségnek. Olyan világban élünk, amiben a hiány ad a dolgoknak értéket, és ezért van az, hogy ettől a látszólag megingathatatlan törvényszerűségtől nehéz szabadulni. A legtávolabb keressük azt, ami hozzánk a legközelebbi, ami soha nem volt és nem is lehet távol MAGunktól, csak eltakarják előlünk a nézőpontok, a szemléletek személyességeinek felhői. A Teljesség, az Abszolútum mindez, melyben minden valóság, Lét és Létfeletti, léten túli VALÓ, közvetlen VANságban létezik: MAGam VAGYOK. Blaszfémia ez az istenhívőnek és sajátos elmezavar a pszichológia szemszögéből, tudománytalan képzelgés és idiotizmus a tudományos-materializmus emberének. A játék viszont már csak ilyen. Ettől izgalmas, ettől véresen komoly vagy szertelenül öntörvényű, pajkos és szabad.

A májában felfedezni a lilát – út az Üdvösséghez. A szanszkrit májá és a lilá szavak különös ízt hordoznak magukban, melyet magyarul kifejezetten játékosan lehet ízlelgetni. A májá a védikus hagyományok szerint a kozmikus illúziót jelöli, a lilá pedig maga a kozmikus játék. A magyarban a máj(a), vagyis a májam, kettős jelentést hordoz: fizikai szinten jelöl egy életfontosságú szervet, melyet felesleges ecsetelnem, bizonyos ezoterikus hagyományok és tanok szerint pedig pedig a máj a hit, a teremtő hit manifesztálódása az emberi testben. Vizsgáljuk meg ezen utóbbi állítás, és azon mondásunk közötti lehetséges összefüggést, ami egy személy esetében annak „rosszmájúságára” vonatkozik. Aki semmiben és senkiben nem képes a jót, a szépet, a nemeset meglátni, feltételezni, sőt ennek ellenkezőjeként mindenben a rosszat* látja, a rosszat vetíti maga köré, a rosszat teremti saját gondolataival, saját hitével, azt nevezzük rosszmájúnak. (* a rossz jelen összefüggésben – mint kategória definiálatlan és relatív – nem hordoz magában semmilyen értékítéletet) A máj és a hit tehát összekapcsolódik, mert való igaz, hogy némi intuitív érzékenységgel könnyen kapcsolódási pontot találhatunk a máj „minősége” és az adott ember hite között, pontosabban a hite minősége és a hite által megszülető, belőle kiáradó egyéni, személyes világ(ának) minősége között. A fentiek természetesen tűnhetnek szájbarágós eszmefuttatásnak is, ám ha képesek vagyunk a pusztá racionalitáson felülemelkedni, talán megízlelhetjük ezen összefüggéseket. A lilá, a magyar nyelvben is létező szó – akárcsak a májá – elsősorban egy színt jelöl és egy női nevet is, ráadásul azt a színt, amely az ultra-tartományhoz igen közeli, vagyis egyfajta emberi érzékelésen túli lényegiségre irányítja a fizikai, érzéki tartományból a tudatos szemlélő figyelmét. „Halvány lila fogalmam sincs” – szól egy mondásunk. De vajon kell-e legyen, vagy netán az is elég lehet, ha bár csak halványan, de mégis lilán, azaz játékosan, játékként tekintem a létezést, az életet? Mert ki és mi az, aki miatt az életben a létnek akár a véresen komoly, vagy akár a szertelenül bohó aspektusai is egyaránt megjelennek, megjelenhetnek? Talán csak nem a májám, vagyis a hit, saját hitem? Mi által létezik az EGY és EGYetlen valóság, amely magában foglalja a Mind-ÉN-s-Éget?

A valóságom – minden megvalósult, konkrét tudattérként átélt, létező tudati szinten – számomra nem más, mint az én személyes, individuális hitem megnyilvánulása. A tárgyiasult világ az azt Teremtő Isten saját, egyedi, személy feletti hitének manifesztációja, emanációja. A lilá – az Isten játéka, aki alászállva és saját teremtésében megMÁSulva végtelen módon sokszorozódik meg önön teremtményeiben, hogy mindegyikben önMAGa(m) SZEMével SZEMlélhesse(m) a teremtés valóságát, a teremtés álmát. A valóság álom és az álom valóság – mindkettő igaz és egyik sem igaz, attól függ miként szemlélem. A Lét és a Nemlét játéka minden, a Lét és a Nemlét a májá által

nyilvánul meg, és csak és kizárólag egyedi, személyes vágyam az, hogy alászállva mindebben – önMAGom EGY és EGYetlen, igaz, valós isteni voltárol megfeledkezve, önMAGam a Teljességből kiszakítottak álmodva és kiszakadtként átélve – önMAGam, önMAGunk álmát mivé teszem. Háborúvá vagy békévé, kárhózáttá vagy üdvösségé, mindkettővé egyszerre, vagy egyikké sem: csak EGY-ÜGYű, önfeledt, végtelen és parttalan játékká, amiként a gyermekek játszanak esőben, hóban, sárban, napsütésben, csak úgy céltalanul, önMAGukba feledkezvén önMAGukkal, önMAGuk tisztán önMAGáért való örömére. „Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem mentek be az Isten országába” (Mt 18,3) A májá és lília örök törvénye ez.

Aki olvasta eddigi műveimet, annak ismert, hogy az írásaimban a magyar nyelv metafizikai rétegeinek a felfejtésére teszek kísérletet, ezért ezen játék a szavakkal egyszerre komoly és egyszerre könnyed jelleggel, de soha nem öncélú tetszelgéssel igyekszik rámutatni azon esszenciális jellegű fundamentális felismeréseimre, mely szerint *a magyar nyelv nem pusztán alkalmas a legmagasabb rendű metafizikai valóság szimbolikus érzékeltetésére, szemléltetésére, hanem a magyar nyelv MAGa IS élő metafizika*. Ezen kijelentésem adekvát értelmezése pedig semmiképp sem jelenthet nemzetieskedő, egyéni vagy közös, profán és praktikus célokra való eszmei kisajátíthatóságot, annál is inkább mivel ezen gondolatok írója határozottan elzárkózik minden ilyen jellegű kezdeményezéstől, szellemi és eszmei áramlattól. A célom a fentebbi megállapítással nyelvünk azon rejtett kvalitásainak a kidomborítása, melyeknek tudatosítása által az egyedi, individuális tudat önMAGa létének forrásához, eredetéhez juthat közelebb, saját avatottsági szintjének megfelelően.

Ezen elektronikus könyv lényegében folytatása a „[Végtelen EGY](#)” című elődjének. Mind-ÉN-KIról szól, de jellegéből fakadóan nem szólhat mindenkire. A benne közöltek lényegéhez pusztán racionalista intellektualizmussal eljutni nem lehetséges, de ez nem jelenti azt, hogy az ez irányú erőfeszítések szükségtelenek és értelmetlenek. Elsősorban a nyitott szívűeknek és elméjűeknek ajánlom mindezt, akik az Örökké-Valót fürkészik a folyton változó Életben, és *intuitíve* már sejtik, érzik, tudják, élik, hogy mindez mindig és mindenhol karnyújtásnyira van önMAGuktól, önMAGukban. A játék öröme mindez, az önMAGára emlékező Isten színjátékából néhány szín és karcolat, mely e könyvben össze lett gyűjtve, s amelyet ezennel átadok, minden Olvasó saját felelŐS EGére és EG-ÉSZ-s-ÉGére.

Szeretettel minden Égi és Földi énemnek:
egy-én

Fazekas József Tamás
2016. május 23. Szatmárnémeti

Fogalomtár (avagy „fog a lomtár”)

Írásaimban általam gyakran használt fogalmak értelmezése:

Személyiség (a kis én):

(latinul ego) – a szellemi-lelki lény emberi lényként való megtestesülésének azon része, mely által önmagát leszűkíti a materiális érzékek, érzékelés szintjére. A személyiség részei: a fizikai test, az érzelemtest (érzelmek), a mentális test (gondolatok). A személyiség feladata, hogy a végtelen isteni szellem-lélek a véges képzetében szerezhessen megtapasztalásokat, megéléseket. A személyiség működéséből kifolyólag önmaga létét kizárólagosan azonosítja magával az emberi lényvel. Az életösztönt, életfélést, az alapvető testi programok összességét ösztönszintű alprogramokban hordozza, melyek önműködés szinten vannak jelen az emberi lény életében. A személyiség tudatosan az EGY-ÉNIség által kiválasztott életfeladathoz, életprogramhoz van megteremtve, a szellem-lélek megtestesülését megelőzően.

EGY-ÉN, EGY-ÉNIség (a nagy, EGY és EGYetlen ÉN):

Az EGY-ÉN, EGY-ÉNIség az örökkévaló, határtalan, végtelen, EGY és EGYetlen, mindentudó, mindenható, tökéletes és teljes, *személy feletti isteni tudat* megjelölése, míg a SZEM-ÉJIség annak a mulandóságban testet öltő anyagtudatban korlátozódó, ha úgy tetszik „tükör által homályosan” látó, érzékelő része. (Az ego magyarul SZEM-ÉJIség (személyiség) nem azonos az EGY-ÉNIséggel.)

Az EGY-ÉNIségünkkel a megtestesülésünk után többnyire mindnyájan elveszítjük a közvetlen tudatos kapcsolatunkat. Az EGY-ÉNIségünk az Örökkévaló Megfigyelő, mely önmaga tudára ébredve képes a személyiség tudatos megfigyelésére, irányítására, uralására. Ameddig az emberi lény önMAGában nem ébred rá saját isteni EGY-ÉNIségére, addig létezését kizárólagosan a személyiség létre korlátozza, létezését pedig a személyiségének irányítása alatt éli.

A magyar nyelvben az EGY-ÉN szavunk mély metafizikai szimbólumot hordoz. Az EGY azonos a Mindenséggel, Istennel, az ÉN pedig az isteni, örökkévaló, ős ÉN, az abszolút létező, melynek minden teremtmény a MÁSa. Minden MÁS-ban az isteni EGY-ÉNIség nyilvánul meg, a MAGa teljességében.

Isten:

Végtelen EGY-SZERűség, Szeretet, Intelligencia, Erő és Akarat. Minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan, Lét és Élet Forrása, Oka, Létere amiben/akiben MAGunk is létezőnk és ami/aki MAGunk is EGYben, EGYszerre, EGYetemben. EGY és EGYetlen Örökké-Valóság, Teljesség mely fogalmilag érinthető, de lényegében meghatározhatatlan.

EGY:

Az EGY az Isten, az Isten EGY. Ó, ŐS, MAG, Forrás, ŐS-Tudat, ŐS-TEN, ŐS-Erő, ŐS Szellem, ŐS Lélek = mind EGY.

MAG:

Mi MAGunk, az Isteni EGY-ÉN. ÖnMAGunk lényege, mely egyszerre része az Istennek, és mely egyszerre alkotója is az Istennek. Az emberi lény tudatMAGja azonos és EGY az Isteni ŐS-Tudattal. Az EGY-ÉN azonos a MAGgal, mindkettő azonos Istennel.

MÁS:

A más, másolat, azon teremtett rész az EGY egészben, mely által minden létező EGYediségre tesz szert. Minden MÁS az EGY része, minden MÁS Tudat-MAGvában MAGában hordozza a Teremtő teljességét, mint rész az egészben. A MÁS a különbözőség, az elkülönülés megnyilvánult formáiért felel, MÁSság nélkül ugyanis semmi sem létezhetne, mivel minden kizárólag EGYetlen EGY, differenciálatlan valóságként létezne.

Valójában a MÁSság is az EGYségben jön létre, minden MÁSban az EGY nyilvánul meg, így a MÁS az EGYben nem kizárólagosan, hanem párhuzamosan, EGYszerre létezik. EGY IS, MÁS IS. IS-IS. IS-TEN.

EGY-MÁS:

Egymás, az EGY MASA. (Mikor EGY-MÁSközt vagyunk akkor EGY-MÁSra nézünk, mikor MAGunk közt vagyunk akkor MAGunkra nézünk, mikor pedig MAGunkban vagyunk akkor MAGunkba tekinthetünk. Az EGY MAGa nyilvánul meg minden MÁSban – amelyek EGY-lényegűek – az EGY-MASai pedig végtelen sok személyiségben megtestesülve fejeződnek ki.)

Teljesség:

EGY, Isten, Mindenség.

Elme:

Az Elme az emberi lény által érzékelhető és megtapasztalható valóság teremtésének tisztán szellemi minőségű eszköze, mely magában foglalja mind az általa teremtett valóságot, mind a benne megélhető és szemlélhető valóságot. Az elme egyszerre teremtője saját valóságának és egyszerre szemlélője annak a tudat segítségével. Az elme képes úgynevezett belső – egyedi, individuális, egyéni – és közös, (kollektív) egyetemes valóság megkülönböztetésére. Az EGYből tekintve két ilyen, egymástól különálló és egymástól független valóság nincs, ez az elme valóságába bezárult tudat megélése csupán. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes emberi elme, és a minden létező személyes, egyedi elme valóságát magában foglaló, magából kibontó, magában egyesítő EGYetemes Elme.

Tudat:

A tudat az emberi lény saját lényegiségét, létezését, egyediségét, önazonosságát magában foglaló, azt érzékelni, azzal azonosulni képes létező. A tudat azonosul az elme által létrehozott valósággal, a Lélek által pedig átérzi, átéli, megéli azt. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes emberi én-tudat, és a minden létező személyes, egyedi én-tudatot magában foglaló, magában egyesítő de azt meghaladó, személy feletti EGYetemes Tudat. A kettő valójában EGY és ugyanazon lényegiség, az EGYetemes tudat az abszolút lét része, mely nem szeparált, az emberi lények egyedi, személyes én-tudata ennek az EGYetemes tudatnak az egyedi valóságokba bezárult részei.

Lélek:

Az elme és a tudat valóságát érzelmi azonosulással átélni képes létező. A lélek intuitív módon, közvetlenül képes EGGYé válni minden létezés és létező Forrásával. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes (individuális) emberi lélek, és a minden létező személyes, egyedi lelket magában foglaló, magában egyesítő EGYetemes Lélek.

1. Végtelen SZER

Egy nő és egy férfi sétál egy erdőben. Egyszer csak megállnak egy nagy fa alatt, és a nő azt mondja a férfinak:

– Szeretlek!

A férfi figyelme teljességével függeszti a szemeit a nőre, és vággyal teli, fürkészően izgatott hanggal szól hozzá:

– De miért? Mondd miért szeretsz engem?

A nő kissé szemérmesen, de szíve teljes határozottságával belenéz a férfi szemeibe, és így szól:

– Nem tudom, nem tudom miért. Szeretlek, csak úgy...

Van-e helyes válasz arra a kérdésre, ha valaki megkérdezi tőlünk: *miért szeretsz?* Az elme a szeretetnek mindenáron tudni szeretné az okát, mert az elme mindent csak az ok-okozat viszonylatában képes értelmezni. Szeretem...mert szép, szeretem, mert kívánatos, szeretem, mert vonzó, mert intelligens, mert...és az okok a végtelenségig sorolhatóak. De vajon létezik-e annál igazabb válasz, mint amikor szívből, gondolkodás nélkül rávágjuk: nem tudom.

Aminek oka van, az bizonyosan nem szeretet. A szeretet csak a végtelen szabadság érdeknélküliségében létezhet, melynek nincs oka, ezért a „miért” vele kapcsolatban teljesen értelmetlen. A szeretet túl van minden értelmén, minden okon, teljességgel oktalan és értelmetlen. A szeretet az, amit az emberi gondolat nem érinthet meg, mert a szeretet nem gondolat, mely jön és megy, nem érzelem, mely fellángol, ég és elhamvad, a szeretet nem születik és nem hal meg. A szeretet az elme örök, feloldhatatlan paradoxona, mely maga a Lét EGYetlen valósága, melyben minden valóság EGYként létezik.

A szeretet mégis minden intelligencia teljessége, EGYszerűsége MAGa a Rend, a SZER érdeknélkülisége, mely minden megkülönböztetés nélkül képes benne tartani, éltetni minden létezőt a Lét álmának valóságában, és az Élet valóságának az álmában. A SZER SZERelemetes áradása mégis SZERTelen, szüntelen, örök és végtelen. A valódi szeretetnek nincs tárgya, alanya sem állítmánya, mert nem irányul senkire és semmire, Ő az IGEN, aki NEMzödve tárgyiasul és alannyá válik MAGunkban, mert MAGában hordozza mindMAGunk, s mi mind MAGunkban a Teljességet.

Miért szeretsz? Az elme egyetlen helyes válasza az, ha belátja, semmi értelmeset nem felelhet. A szeretetnek nincs forrása, a Szeretet maga a Forrás, az örök Élet VÍZe.

2. A Mindent Látó Szem

Mélység és MAGosság

Semen (latin, ejtsd szemem) jelentése: mag

A latinban ez a szó hangalakjában, és képi- fogalmi jelentéstartalmában is tökéletesen megőrizte a magyar „szem” gyököt. A magyarban azonban a szem több értelmű, jelent érzékszervet, növényi

alapegységet illetve használjuk még különböző összefüggésben is. (Például egy szem gyermek, szemem szedett hazugság stb.) Ebből is látszik, hogy az ősi magyar szem szó semmiképp nem a latinból, vagy más nyelvből átvett, mivel alapvető, szerves jelentéstartalmat hordoz, a szó szoros és átvitt értelmében is. Kizárt dolognak tartom, hogy ugyanis e nyelv használói ne tudták volna megnevezni saját életfontosságú testrészüket, vagy egy növény magját mindaddig, míg azt valamilyen más nyelvből valaki át nem adta volna számukra. A „szen” latin szó viszont nagy bizonyossággal nem az alapvetően latin alapszókincs része, annál is inkább, mivel a latinban a magnak, mint szemnek (lásd pld. búzaszem) több szinonimája is van, amint azt a szószedetben* látni is lehet. (*lásd az írás végén)

SZEM-en a magyar nyelvben a következőket értjük: szem – emberi, állati, növényi szerv avagy MAG, mint pld. búzamazag

Fizikai értelemben a szem és a mag viszonya a következő módon KÉPezhető le:

A SZEM a MAG éretlen állapota.

A MAG a SZEM érett állapota.

(Egy példa: egy búzakaralásban ott vannak a búzaszemek, melyek már magukban hordozzák a magság, vagyis a termőképesség teljességének az állapotát. Azonban a búzaszem meg kell érjen ahhoz, hogy magsága ki és beteljesedhessen, vagyis termőképes maggá válhasson, hogy a búza lényegisége általa és benne, MAGában újjászülethessen. A „szem” tehát magában hordozza a „mag” minden potencialitását, de termő és teremő csak akkor lehet, ha megéri. Szellemi értelemben az emberi lényre a fenti analógia a maga teljességében alkalmazható.)

Metafizikai értelemben a szem és a mag viszonya a következő módon KÉPezhető le:

A SZEM-éj (személy, egyed, ego) a MAG-ság „éretlen” állapota.

A MAG-ság a SZEM-éj „érett” állapota.

Korunkban egyre értelmezhetetlenebbé válik a Mindent Látó Szem valódi jelentéstartalma, köszönhetően a teljesen anyagi szemléletű paradigmában kondicionálódott emberi, tudati valóságtereknek. A magyar nyelv kristálytisztán hordozza MAGában a magyarázatot, méghozzá a maga képiségében. A szem és a mag ugyanis ugyanazon őskép része, egyik nincs a másik nélkül, egyik MAGában foglalja a másikat. Az emberi szem nem a szellemi értelemben vett látás, hanem a fizikai értelemben vett érzékelés eszköze. Ez a legmélyebb evidenciák egyike volt a mai kor paradigmáját megelőző paradigmában kiteljesedett EGYség tudatú kultúrákban. Ezen kultúrák szellemi maradványai ma is rekonstruálhatóak, de ezen mentális „régészkedés” önmagában csak racionális magyarázatokat eredményezhet. Sokkal egyszerűbb és kézenfekvőbb módon őrződött a nyelvünkben meg azon ősi szellemi tudás, miszerint a Mindent Látó Szem az egy tudati minőség, mely a valóságban annyit tesz, hogy az emberi tudat ébredések láncolatán keresztül képessé válik az anyagtudatú fizikai, érzékszervi érzékelés, tudatforma meghaladására, lelki-szellemi értelemben vett kiteljesedésre, vagyis a tudat ráébred az önMAGában lévő isteni valóságra. A szem meg- és *mag*érik, MAGgá érik, MAGérett lesz, MAGába visszaér és így egy teljesen más tudati minőségben lesz képes átlátni az addigi valóságot. A Mindent Látó Szem a tudat MAGság állapota, melyben minden – megnyílása előtt szerzett megélés, élmény, tapasztalat – egy egészen más tudati térbe kerül át, melyből szemlélve átláthatóvá, megérthetővé, önMAGától értetődővé válik a valóság természete, működése és a dolgok közötti magasabb rendű összefüggések, viszonyok REND-SZERE.

A Mindent Látó Szem valódi jelentése: látás Isten szemével. Ez a látás akkor nyílik meg az érzékelésen túl, amikor a tudat beavatódik a személyes, egyedi, egyéni (individuális) megélések következtében az isteni valóság természetébe. A valódi látás nem érzékszervi észlelés, hanem a dolgok lényegének közvetlen értése, mely értés önMAGától, önMAGában jön létre a beavatódott tudaton belül. Ez a megértés már nem pusztán a racionalizáló elme addigi élettapasztalatainak, megéléseinek, élményeinek során keletkezett megtapasztalások elmén belüli, racionálisan történő újrendeződése, újraértelmezése, hanem az intuitív, isteni valóságban történő tudati kiteljesedés eredményeként létrejövő lelki-szellemi látás, amikor is a tudat a maga avatódottságának a mértékében képes intuitív módon meglátni olyan összefüggéseit a tudati valóságtereknek, melyek addig zárva voltak előtte, és pusztán csak a racionalitás útján nem is tárulhattak volna fel.

Fontos tisztázni, hogy mit is értek szellemi látás alatt. A szellem fogalma alatt a mai kor materialista szelleme általában egész mást ért, mint amit ez a fentiekben kifejtésre kerültek tartalmaiban megtalálható. Szelleminek általában azon – nem feltétlenül materializálódott – intellektuális, gondolati termékeket értenek, melyek kizárólag az emberi elme működése során jönnek létre. Ezen szellemi termékek lehetnek egzakt jellegűek (mint pld. tudományos szellemi tartalmak) vagy egyéb, nem feltétlenül egzakt jellegű megnyilvánulásai az elmének (pld. művészeti vagy egyéb szubjektív szellemi tartalmak). Ebben a leegyszerűsített sematikus modellben a szellem és a szellemi az ember által jön létre és nyilvánul meg, nem pedig valamiféle eleve létező valóság, melyet az ember lát meg. A materialista paradigmában a szellemi az emberi elme, konkrétan az agy működésének az eredménye, melyet valójában az anyagi szint termel ki magából. A szellem és a szellemi mintegy megjelenik az anyagban az anyag által egy bizonyos komplexitási fokán az életnek, de semmiképp sem eleve létező lényegiség, ami kibontja magából az anyagi létezését, és az anyagi létezésben megnyilvánuló szellemi őszalóságot, őskÉPEket, elKÉPzeléseket és tartalmakat. Ez az a pont, ahol az én szellem értelmezésem teljesen különvállik a materialista perspektíva által látni engedett valóságtartománytól, tudatformától, világlátványtól és világméptől.

A szellem az én értelmezésemben az a tér-idő kontinuumtól független, de azt mint lehetőséget (potencialitást) magában foglaló ősz lényegiség (szubsztancia) mely magában foglalja a Létn minden létező ősz Valóságát. A szellem és a szellemi ahhoz hogy az Életben megnyilvánulhasson – a tudat számára érzékszervi valósággá válhasson – KÉPes az ŐS-KÉPEket anyagi valóságként kivetíteni, megjeleníteni önMAGában, önMAGából. A szellem szubsztancialitás szintjén és esszenciálisan MAGában hordozza az anyagi létezés lehetőségét. A szellem anyagként való megnyilvánulásának potenciálisan végtelen sok szintje lehetséges, ezért van az, hogy például a mai tudomány egyre többféle állapotát képes megkülönböztetni az anyag létezésének, és ma már az is kezd érthetővé válni, hogy az anyag valójában EGY teljesen KÉPlékeny ERŐ, energia, szubsztancialitás, mely végtelen sok formában képes megnyilvánulni. Ez a felfedezés azonban csak a valódi szellemi látását vesztett emberi lény számára újszerű nézőpont, mely nem feltételez semmiféle eleve létező intelligenciát, szubsztanciát, LÉNY-EgisÉGet, mely képes minden elKÉPzelhető és számára elKÉPzelhetetlen módon megnyilvánulni, mint anyagi valóság.

Az emberi gondolat a materialista perspektíva számára pusztán az anyagban az anyag által kitermelődött élettani reakciók összessége, mely egyrészt reagálás magára az anyagi környezetre, másrészt kölcsönhatás az anyagi környezetben létrejött reakciók és a belső emberi valóságok között. Az emberi gondolat tehát egy önmagától kitermelődő valami, aminek fizikai megnyilvánulása agyi működések formájában materializálódik, és végső soron a jelenkori tudomány számára ezen működések egy része érzékelhető, mérhető, absztrahálható valóságként jelenik meg. Ez a gondolkodás a gondolat forrását az elmébe és az emberi agyba helyezi, a gondolat tehát mint szellemi termék jelenik meg az emberi elme működése és reakciói során. Ez a nézet

természetszerűen kizárja és elveti azt a lehetőséget, hogy a gondolat az emberi elmét meghaladó, sokkal tágasabb szellemi valóság része, mely végső soron az emberi elmét és agyat használva nyilvánul meg, tükröződik az emberi lényben. (Ez azért nem fér el a materialista-tudományos világképben, mivel ez egy eleve létező intelligencia létezését feltételezné, mely jelenleg nem képezi semmilyen axiomatikus modelljét a lehetséges tudományos irányultságnak. Ezen jelenség gyökereit már tárgyaltuk a „Materializmus, avagy a céllá vált eszköz története” és „Az Okafogyott Intelligencia” című írásokban, ezért mélyebben nem fejtem ki jelen írás keretei között.)

Tisztáznunk kell ugyanakkor magának a gondolatnak a fogalmát, mivel ez a jelen okfejtés szempontjából esszenciális fontosságú. Ma ugyanis a gondolat fogalma kizárólagosan mint az emberi elmén belül végbemenő gondolkodási folyamatok terméke van prezentálva. Az egyedüli empirikusan is megismerhető gondolkodásforma az ember számára természetesen az emberi gondolkodás maga. Ebből ugyanakkor hajlamosak lehetünk arra az általánosításra, hogy maga a gondolat, mint absztrakt fogalmi termék pusztán az emberi lény privilégiuma. De mi is az, amit gondolat alatt definiálhatunk? Létezik, létezhet-e a gondolat az emberi elme kognitív tevékenységétől függetlenül, mint önmagában, önmagától létező valóság? Mi a szubsztanciális valósága, a lényegisége a gondolatnak? Mi maga a gondolat?

A számítástechnika már rég modellezte mindezt, pusztán csak értelmezni kellene a segítségével a gondolat és a gondolkodás viszonyait az emberi tudattereken belül. Látott-e már valaki olyan számítógépet, aminek önálló gondolatai voltak? Minden ami szellemi jellegű, legyen az maga a számítógép hardvere is, de elsősorban a rajta futtatható program, szoftver képes teljesen függetlenül létezni, mint gondolati, szellemi valóság, függetlenül attól, hogy a számítógép hardvere által úgymond megtestesül-e vagy sem. Az ember viszonylatában ugyanakkor ezen a ponton meg kell különböztessük a gondolat fogalmától azon környezeti ingerekre adott fizikai-mentális válaszreakciókat, melyeket gondolatként azonosítunk az elménken belül. Például, ha megízlelünk egy ételt, akkor érzékszerveink által érzéki, fizikai-mentális, érzelmi hatások érnek minket, mely benyomásokat, tapasztalatokat, élményeket aztán az elménk bizonyos absztrakciós folyamatokon keresztül képes gondolatokká alakítani. Ebben az esetben érvényes a materialista megközelítés, hiszen a gondolat látszólag az anyagban termelődik ki, vagyis az érzékszervi tapasztalatok absztrahálása során jelenik meg az elmében, az agy segítségével. Ez a látszat vitathatatlan, és fogalmilag az így létrejött információ absztrakcióját joggal nevezhetjük gondolatnak. De jelenti-e ez azt, hogy gondolat csak és kizárólag fizikai tapasztalás és érzékelés következtében jelenhet meg az elmében? Mert ha nem, vagyis KÉPések bizonyos gondolatok úgy megjelenni az emberi elmében, hogy azok forrása nem azonosítható be valamiféle fizikai válaszreakciók eredményeként keletkező kognitív-absztrakciós termékként, akkor elKÉPzelhető, hogy létezik, létezhet a gondolatnak, mint emberi fogalomnak egy kiterjesztett, sokkal teljesebb értelmezése, sem minthogy a gondolat pusztán az emberi elmétől függő, abban kitermelődő valóság.

Nem szükséges tehát a materialista nézőpont elvetése, mely kétségtelenül rámutat arra, hogy az emberi lényt ért ingerek gondolatokat idézhetnek meg az elmében. Ezen jelenség termékeit én azonban inkább nevezném az emberi lény tudati valóságát ért ingerek válaszreakcióinak az összességének, melyek képesek kognitív reakciók kiváltására, akárcsak a számítógépen egy parancssor futtatása eredményeként a szoftver, melynél a külső inger az, amikor a számítógép kezelője – külső körülmény előidézőjeként – lefuttat egy parancssort, vagyis a számítógép számára előidéz egy helyzetet, melyre reakció keletkezik, a program futása által. Ettől azonban a számítógépnek nem „gondolatai” támadnak, hanem reakciói az őt ért ingerre, mely ingerre az eleve programozott lehetőségek szerint reagál azzal, hogy végrehajt egy rutint, vagyis látszólag „gondolkodik”. Beláthatjuk azonban, hogy egy számítógép programjában csak azok az elve a

programozó elKÉPzelése, szándéka és akarata szerint jelenlévő potencialitások bomolhatnak ki, melyek egy eleve létező intelligencia által lettek létrehozva. A számítógép minden lehetséges válaszreakciója az őt ért külső ingerekre (parancssorok) ugyanis eleve létezik egy gondolati mintaként, egy potencialitásként, egy lehetséges reakcióként a program futása során megnyilvánuló, eleve létező intelligenciába ágyazódva. Nagyon durva a hasonlat, de ilyen szempontból az emberi lény pszichés működése tökéletesen analóg a számítógépével, azon különbséggel, hogy az emberi válaszreakciók az őt ért ingerekre sokkal „irracionalisabb” térben mozognak, ezért sokkal nehezebben modellezhetőek, kiszámíthatóak. Az emberi lény ugyanis nem pusztán ráció által, hanem érzelmei által befolyásolt és vezérelt, és a racionális és az érzelmi síkok reakcióinak variációi és kombinációi elméletileg végtelen számú válaszreakció létrejöttét teszik lehetővé. A jelenlegi számítógépek számára – önmaguk létezési valóságán belül – az érzelmi-intelligencia faktor nem létező valóság, vagyis nem befolyásolja a működésüket.

A gondolat metafizikai értelmezésében valójában egy lehetséges megnyilvánulása egy eleve létező intelligenciának, és mivel ezen eleve létező intelligencia végtelen, ezért a gondolat természete is végtelen. A gondolat egyszerre a szellem(i)nek, mint a benne lévő intelligenciának, erőnek (energia) és minden potencialitásnak az összessége. Az ősképek (ideák) valójában végtelen gondolattömegek is EGYben. A gondolat megnyilvánul és testet ölt mindenben, alászáll a tiszta szellemi valóságban, hogy anyagivá legyen, a gondolat ilyen értelemben elsődlegesen tiszta szellemi valóság, mely akkor is létezik, ha anyagi formában nem nyilvánul meg. Az elme és az agy azon eszközök, melyeket a szellem nyilvánít meg, hogy általa és benne a gondolat megjelenhessen. Mindebből pusztán a materialista perspektívából nézve annyit érzékelünk, hogy bizonyos minket ért reakciók következtében elménkben, agyunkban gondolatok jelennek meg.

Mi köze a fentieknek a Mindent Látó Szemhez, MAGunkhoz? Sokkal több, mint azt első ránézésre gondolhatnánk. Tudatos teremtvővé csak az a tudat válhat, aki beavatódik a szellemi látás különböző tudati tereibe, mélységeibe. A tökéletes éberség, a minden létezés forrásával való tudati újjáegyesülés azt jelenti, hogy MAGunkban EGGYÉ váltunk a Teremtővel, magunk is MAGgá váltunk, maggá mely teremni, teremteni képes. Az ember-isten és az isten-ember két poláris iránya az ŐS-Tudatnak, a Teljességnek. Aki teljesen felébredt tudatilag, az MAGa az Isten. Ilyen értelemben, ha egy emberi lényben az isten megvilágosodik, akkor számára a földi játék emberi értelemben befejeződött. Azonban tudni kell, hogy a szellemi látást szimbolizáló Mindent Látó Szemmé való válásnak az útjának, emberi egyedenként, potenciálisan végtelen számú tudati terei, tudati stáció lehetségesek. **A Mindent Látó Szem** – ilyen értelemben – **MAGa az Isten**. Látni egyedül csak Isten tud, úgy, hogy többé nincs bezárva az egyedi, individuális szemléleti valóságok relativitásának során képződő szubjektív valóság-töredékekbe. Ez viszont földi értelemben véve a játék vége, ettől nincs tovább, hisz az egyedi, individuális én, a személyiség feloldódott saját forrásában, az EGY és EGYetlen Isteni EGY-ÉNben. A földi játékban tehát igazából azon tudati terek megtapasztalása az igazán izgalmas, amelyek a Mindent Látó Szemmé való válása során tapasztalható meg az emberi lényként megnyilvánuló ŐS-Tudatnak, Forrásnak, Teljességnek. A szellemi valóságnak végtelen számú szintje, pontosabban tudati tere létezik, mely egyedileg különböző módon tapasztalható meg. Ebben a kontextusban a végső ébredés, A Megvilágosodás legutolsó stációja az, amikor az emberi lélekben megéri az olthatatlan vágy, hogy megszűnjön egyedként, tudatilag elkülönülten létezni, tapasztalni és tudatilag vissza akar olvadni a Teljességbe. Ezen túl Semmi sincs, pontosabban ebben a Semmiben van benne a Mindenség, ebben a SemMiben válik MindÉNNé újra a tudat. Ez olyan paradoxon, melyről kommunikálni érdemben lehetetlen, fogalmilag pedig önmagukat megvilágosodottnak mondók próbáltak kommunikálni velünk (pld. Buda, Jézus).

Az istenként emberi létet ízező tudat számára tehát végtelen lehetőségek vannak a ki és beteljesedésre. A mai korban kellőképpen le lett járva – szándékosan és nem véletlenül a jelen korszakot uraló valós szellemi erőter által – a mágia fogalma. A MAG fogalomkörében – mint a teremtést tapasztaló isteni tudat fogalmi jele – ugyanis a latinban megőrződött, úgy hogy közben a magyar nyelvet beszélők számára többségében már rég elfeledett lett mindennek jelentése.

†**magus, i, hn. [= magos]**

1) perzsa pap és tudós, innen = varázsló, bűvész.

2) mint mn. = magicus.

A fentiekből igen egyértelműen kiderül az, hogy MAGusnak a latin nyelvet beszélő rómaiak kiket is neveztek. Azon perzsa tudós-papokat, kik szellemi tudása mások számára sok esetben érthetetlen, felfoghatatlan, „mágikus” volt. Az avatatlan tudat számára mindig „varázslatnak” tűnik a valós szellemi tudás megnyilvánulása, függetlenül attól, hogy mindaz milyen szándékkal történik. Egy „**avatárnak**”, vagyis be**avatódott** tudat számára azonban a megszerzett képességek természetesek. Ezért van az, hogy az avatatlan tudat számára „csoda, mágia, varázslat” az, ami az avatottnak egyszerűen csak TUDÁS.

A valódi TUDÓ nem pusztán tudós, hanem a szellem éber embere. A TUDÓ nem olyan értelemben a szellem embere, mint azt a mai korban értelmezi például a tudományos szemlélet. TUDÓ az, akiben a ma „spirituális”-nak és „tudományos”-nak nevezett tudás nem válik külön, nem egymás ellentétéként definiálódik, határolódik el, hanem EGYetlen EGYsleges valóságként létezik, melynek eredményeképpen a mostani szemléleti rendekkel összehasonlíthatatlan, teljesebb létszemlélettel rendelkezik annak művelője, mivel képes a Létből kibontakozó Életet EGY és EGYetlen, egymásközt átjárható EGYsÉGként tekinteni. Ez a mai paradigmában valójában értelmezhetetlen, mert ebben a legtöbb ember hajlamos azt gondolni, hogy a tudás az pusztán valamiféle lineáris, halmazati műveletek során keletkező ismeretek összessége, és csak és kizárólag ezen a módon hozzáférhető. Az a perspektíva, melyben a tudás közvetlenül hozzáférhető az egyéni tudat beavatódásának a mértéke szerint – vagyis az egyedi, emberi tudatnak a megélés, megtapasztalás útján szerzett gyakorlati megtapasztalás eredményeként – a mai paradigma világméretűen kondicionálódott tudat számára egyszerűen értelmezhetetlen, ezért törvényszerűen nem is létezhet.

A mágia nem valamiféle okkult cselekmény, ködös, misztikus, tudománytalan szemfényvesztés, hanem az EGYetemes Teremtő Tudás működtetésének a Rendje. MAGus az, akiben a Mindent Látó Szem megszületett, és általa különböző mélységeibe avatódott be az EGY tudásának. Mert EGY Valóság, egy Szellem és Lélek, EGY Intelligencia és Tudás létezik csak: az EGY. A tudat avatódottságának a mértéke a Mindent Látó Szem megnyílásának és látásának a minősége, melynek egyedileg igen különböző szintjei, állapotai, tudati terei léteznek. Az elmébe zárult emberi tudat a mágia segítségével teremt, a KÉPzelet a valódi MAGuspálcája minden Emberi Lénynek. Ilyen értelemben a Teremtő, a Forrás mindMAGunk és minden MAGia (mágia) teljessége, minden megvalósult és megvalósulatlan potencialitás összessége. A MAGában teljesen megnyílt Mindent Látó Szem EGYedül Isten, vagyis az emberi tudatba zárkózott isteni tudat teljes rátágulása, rányílása önMAGa Forrására, teljességére.

A mágia a MAGasztos tudása. A mágia a szellemi lét hierarchiájának is tudása, annak a hierarchiának a tudása, melyben semmilyen létező nem helyezheti magát önkényesen a másik felé, mivel egymáshoz való viszonyuk igazságos RENDje nem más, mint a tudatnak az EGY tudásába való avatódásának abszolút, isteni mértéke. Ezért a Szellem valódi hierarchiájának MAGvában az EGY-LÉNY-Egűség áll, minden tudat pedig azt tapasztalja, éli és annak a tudásnak a működtetésére

képes, melybe egyedi megélései, megtapasztalásai során avatódott be egyedi, egyéni, individuális tudata. A teremtő hierarchia alapja a szeretet, az önmaga hatalmi kényszerébe zárult hierarchiáé pedig a félelem. Lényegében mindkét irányultsága a hierarchiának teremtő, csak más és más minőségű tudati tereket és azokban megnyilvánuló, azokban kibomló teremtéseket, teremtett világokat eredményez. Nincs jó vagy rossz mágia, csak mágia van, nincs jó vagy rossz mágus csak TUDÓ van, egy teremtés minőségét a tudáson és a tudati beavatódáson túl pedig a SZÍV, a Lélek vágya, és a vágy irányultságának a minősége határozza meg. Hogy Pokol vagy Mennysországot teremtődik-e a mágia által kibontható tudati teremtésterekben, hogy egy ilyen világ médiumaként létező tudatok közös tudati tere mivé formálódik, az nagyban függ a mágiát elindító MAGus szándékától. A mágiában létrejött valóság nagyban függ a teremtést létrehozó, működtető, fenntartó teremtő, mágus lelki-szellemi motívumaitól. Minden teremtés, még a látszólag pusztító, félelemben fogant jellegű is ugyanakkor csak az EGYben létezhet, mert a szabad akarat által mindenki lehetőséget kap a MAGa teremtésének a létrehozására. Hogy azonban az a teremtés milyenné lesz, az függ az illető beavatottsági szintjétől, tudati terétől, vágyától, lelki-szellemi irányultságától, beállítottságától és minőségétől. A teremtett világ valójában végtelenül EGY-SZERŰ, ugyanakkor végtelen bonyolult tudati terek szimbiotikus és hierarchikus, valamint EGYmásban foglalt és EGYmás mellé rendelt mátrixának, hálójának szövevénye. Annál bonyolultabb, minél bonyolultabbá teszi az azt teremtő, illetve továbbteremtő elme, és annál EGYszerűbb, minél inkább képes megszületni az emberi lényben az elme, a tudat és a lélek valóságát a maga EGYszerűségében LÁTni képes: Mindent Látó Szem, az EGY, a Forrás, az ŐS-Ten.

MAGasztalni csak az képes a MAGában élő ŐS-TENT, akiben MAGgá érik a SZEM. Ekkor az elme leborul önön teremtője Forrása előtt, mert felragyog előtte annak MAGasztossága, zsenialitása, hisz mindezt KÉPés volt meglátni a minden létezés Forrását KÉPező tudatMAGban, mely tudatMAG azonos minden létezőben, s mely által a teremtésben minden EGYlényegű mindennel. Csak az a tudat képes MAGasztalni az ŐS-TENT, akiben megszűnik minden kényszer, minden hamis alá vagy felé rendeltségi érzet, mert megLÁTta, hogy sajátMAGa RÉSZe minden létezőnek, és minden létező RÉSZe saját MAGa EGÉSzségének. Isten – az egyedi tudat számára – nem kerül többé a világon kívülre, hanem minden LÉTEZÉS szerves, EGY és EGYetlen Valósága lesz, az ily módon beavatódott tudatban, pedig az Isten ébred saját Végtelen EGYségének tudatára, és újra és újra EGYesül önMAGa LÉNY-EGével. (A MAGázódás a legMAGasabb fokú tisztelet kifejezése, a MAGunkban élő közŐS-TENnek. MAGasztalása a MAGunkban élő Teremtőnek.)

magnitas, atis, nn. [magnus]

(ősk.) nagyság.

||magnities, ei, nn. [magnus]

nagyság.

magnitudo, inis, nn. [magnus]

1) nagyság, téres v. tágas kiterjedés, terjedtség: m. mundi, corporum; mm. regionum. Innen A) számbeli nagyság, sokaság, töméntelenség, nagy szám, m. copiarum. B) jelentőség, tetemesség, nagyság egyéb tekintetben: m. pecuniae, quaestu; m. frigoris, nagysága, m. fluminis, magas vízállás; m. dierum, hossza.

2) elvont tárgyról, nagyság, magas fok, tetemesség: m. periculi, beneficii, doloris, m. odii, elkeseredettsége, m. roboris, tetemes. Innen (újk.) társadalmilag = méltóság, fönség, imperatoria; és || mint cím a megszólításban, m. tua, «Nagyságod».

3) szellemi v. erkölcsi viszonyban: m. ingenii, lángelműség; animi, nagylelkűség.

A magyar nyelvben a lényeg szó mély EGYetemes jelentéstartalmat hordoz. A LÉ-LÉNY-LÉNYE-LÉNYEG szóbokor elemi erővel jeleníti meg az életben is tükröződő létezés szervességét, egymásban foglaltságát. A lé-él tükörszó és fogalmilag tükrözi a létből az életben megjelenő életet, ráadásul a lé, mint folyékony szubsztancia is sok asszociációt sejtet, például azt hogy az élet folyik, folyamatban van, fluidum jellegű, továbblépve pedig fizikai szinten jelzi a földi létforma VÍZalapúságát, „levességét”. Ha a LÉNY szavunkat nézem, abban benne van a Lé az Él, az ÉN és a LÉNY, vagyis az a létező aki/ami megnyilvánul minden LÉNYegben, minden LÉNY életében, LÉtében, LÉTezésében. A LÉNYben ott van az ÉN, vagyis minden én benne van foglalva. A LÉNY-EG pedig jelzi a már előbb említettek fogalmi összességét, megtoldva azzal, hogy mindez EG, vagyis EGÉSZ, mert az EG szótő önmagában jelent EGYet is, mint EGész, EGészség.

Ha a latint vesszük az EGo szóban ott lapul az az ősi tudás, hogy minden egyéniség töve EG, vagyis EGY, EGész, az ego szó „O” betűje pedig magának a teljességnek is a jele, másrészt magának az elmének, ami az egót, a személyiséget létrehozza, mint tudati jelenséget, létezőt. Az „O” betű ugyanis egy kör, egy ellipszis pontosabban, ami szeparál, megjelenik a belül és a kívül fogalma általa, vagyis az elmén belüli és az elmén kívüli valóság. Az EG-O szóban tehát megőrződött egy EGYetemes kód, magyarán az, hogy az egyéniség minden látszat ellenére egyszerre EGYedi, individ-uális, megosztó, osztott, körön belüli, és EGYszerre a Teljesség része, mely az elmébe zárult tudat teremtményeként jön létre, és mely által minden létező megélheti, ráébredhet saját egyediségére, személyességére. Az „O” betű ugyanakkor asszociálni enged a SZEMre, mind az emberi, mind az isteni szemre. Az EG-O magában hordozza a SZEM-éjiségét a teremtett lénynek, és MAGában hordozza annak a lehetőségét, hogy a teremtett lény ráébredhessen ebből kibontakozva saját EGYetemességére. (A mai kor világnyelvének, az angolnak egyetemes bázisának a jelentős részét a latin képezi. Egy érdekesség, az angol EGG szó jelentése: tojás. A tojás a leendő élet minden potencialitását magában hordozó EGész EGYség, Ego.)

A bábéli torony történetében a fentiek alapján könnyen felsejlik a LÉNY-EG: az emberiség valaha valóban EGY nyelvet beszélt, ennek az EGYségnek az EGészsége a mai napig tükröződik a világ darabokra hullott cserepeiben, úgy mint a nyelvekben is. Ennél sokkal fontosabb azonban észrevennünk azt, hogy az *egy nyelvet beszélőknek* a nyelv, mint verbális eszköz, pusztán egy fizikai megnyilvánulása, és nem előfeltétele EGY-MÁS MAGértésének. Magyarán az EGY nyelvet beszélők azon emberek csoportja, kik szavak nélkül is képesek voltak megérteni egymást, mivel közvetlen módon voltak képesek látni minden létező és minden létezés LÉNY-EGét, vagyis EGYetemességét, EGYsÉGét. Ez a valódi, szellemi értelemben vett EGY nyelv beszélése, és ebből a perspektívából tekintve jelentőségét vesztí az a versengés, mely a sokak által sejtett ősnyelv nemzetenkénti, egyedi kisajátítására irányul.

A valódi ŐS-NYELV nem nemzet, nem nemzetiség és nem identitás kérdése, hanem egy tudati minőség elérésekor nyílik meg a világ minden embere számára, amikor is a nyelv többé nem akadály, nem elválasztó lesz, hanem ellenkezőleg. A létezés valódi LÉNY-EGe, vagyis EGészsége és EGYsége túl van a mai értelemben vett és ismert nyelvi fogalmakon, mégis képes kifejeződni a szilánkjaira hullott valóság minden cserepében. *A valódi ŐS-NYELV MAGa a LÉNY-EG látás, minden létező EGYségébe, Egészségébe való behatolás az EGYetemes LÉLEK által.*

A Mindent Látó Szem mindvégig ott szunnyad minden létező SZEMében, várva azt, hogy felMAGasztalódva MAGunkban, MAGányából kilépve MAGgá érjen.

E nyelvet, mint MAGasztos kincset őrizzétek!

3. Ön és ÉNismereti Meta-lélektan

Bevezető

Aranykorukat élik a mai nyugati típusú társadalmakban a különböző önismereti utak, módszerek, tanfolyamok. Jelen írásban nem ezen jelenségről szeretnék véleményt formálni, hanem a céloom rávilágítani arra, hogy mi a valódi hiányossága ezen utaknak, melyek ismerete nélkül általában igen nehéz, vagy sokak számára egyenesen lehetetlen érdemi változást elérni életükben.

Az általam eddig tapasztaltak alapján lényegében az mondható el, hogy a mai önismereti módszerek elméleti alapjai zömében mind a modernnek nevezett pszichológia módszerein, ezen belül is pedig viselkedéstani megfigyeléseken nyugszanak. Előre bocsájtom, hogy jelen írásnak nem célja ezek kritizálása, vagy hasznosságuknak a megkérdőjelezése, mert soha nem tudhatjuk, hogy egy egyed egyéni útján mindennek milyen szerepe lehet, miben segítheti azt további tapasztalatok megszerzésében, akár abban az esetben is, ha ezen módszerek egyáltalán semmi használható eredményt nem hoznak a mindennapi életben. Minden módszer jó valamire, ha másra nem hát arra, hogy ráébresszen minket, hogy másutt kell keresgelnünk a számunkra ideális utat, mely valódi belső lényegünk megismeréséhez vezethet. Az alábbi gondolatokat elsősorban azoknak szánom, akik a materialista szemléletű vagy ezoterikusnak nevezett önismereti utakban nem találták meg önMAGukat, és nyitottak a további keresésre, újabb lehetséges szempontok befogadása által.

A Lélek

Az Emberi Lény a mai materialista pszichológia szemszögéből nézve, durván leegyszerűsítve egy olyan önműködő biológiai egység, melynek pszichésnek nevezett reakciói pusztán az *input* (= bemenet) és *output* (= kimenet) ok-okozat, hatás-ellenhatás logikája mentén felfejthetőek. Ennek a szemléletnek ma már nyilvánvalóvá váltak a korlátai, melyek talán nem is annyira magának a pszichológiának a módszertanaiban, hanem abban a materialista szemléletben gyökereznek, mely szerint az embernek valójában nincs lelke, pusztán pszichéje. A *psziché* fogalma pedig nem egyenlő a *lélek* fogalmával, a magyar lélektan pedig megtévesztő fordítás a materialista szemléletű pszichológia tudományának a megjelölésére, mivel abban deklarált módon a lélek mint önmagától létező, nem született és nem halandó, vagyis örökkévaló szubsztancia nem létezik és értelemszerűen nem is létezhet.

Felmerülhet a kérdés, hogy létezik-e egyáltalán lélek, és hogy a materialista pszichológia tudománya valójában nem tudja és/vagy nem akarja a lélek valóságát, valódiságát felismerni és feltárni? A materialista szemlélet ugyanis egyértelműen abból a jelenségszintből indul ki, ami a mi vizsgálódásunk szempontjából teljességgel másodlagos, vagyis nem oki, hanem pusztán okozati szintet képvisel a maga egészében, vagyis az input-output hatások vizsgálatával az emberi léleknek pusztán egy olyan felszíni rétegét ismerhetjük meg, mely nem több mint egy eleve létező humán-program, amely az emberi lény belső és külső valóságát meghatározó hatások érzékelésére és kezelésére alkalmas. Ez a szemlélet ezért képtelen meghaladni önmagát, mert alapvetően nem feltételez az Emberi Lényben megismerhetőnek semmi mást, mint olyan mentális és fizikai információszintet, mely egyrészt hozott programok összessége, másrészt a körülmények által folyamatosan változó helyzetek oki-okozati reakcióinak terméke. Ezzel a magyarázattal önmagában semmi probléma nem lenne, ha az Emberi Lényt pusztán egy biológiai programhalmazként értelmeznénk, de ha ezt tesszük, akkor automatikusan kizárjuk annak a lehetőségét, hogy ez a kétségtelenül megfigyelhető materiális jelenségréteg valami magasabb rendű, teljesebb valóság

része, és nem minden lehetséges valóság önmagába záródott egésze.

Hogyan határozhatnánk meg pszichológiai fogalmak nélkül a lelket? A lélek igazából az a lényegiség, amit pszichológiai fogalmakkal ha akarunk sem tudnánk meghatározni. Valójában semmilyen meghatározás sem alkalmas annak a valóságnak az érzékeltetésére, melyet csak és kizárólag *megélni* lehetséges. Az alábbi meghatározás csak egy gondolat kísérlet, mely pusztán a saját értelmezésem tisztázása szempontjából szükséges, de értelemszerűen nem rendelkezik abszolút érvénnyel.

A lélek az a halhatatlan Ős Valóság, melyben és mely által minden tudatos létező át és megélheti saját élő valóságát, mind a Létkben, mind a Létkben létrejött Életben.

Lé, lél, él, élek, lélekzet, lélekezés – ez a szóbokor egy olyan ősi képet tár fel a lélek belső valóságából, melynél kerekebben aligha lehetséges a lényeg megfogása. A lélek maga az élet, a lélek maga a *lélekezés*, a *lélekzet* és fizikai szinten a *lélegzetvétel*. A lélek az, ami lelkesíti, áttelekesíti, megeleveníti a tudat által tapasztalható valóságot, azt átélhetővé, átérzhetővé teszi. A lélektben minden valóság érzésként jelenik meg, a valóság közvetlen módon át és megélhetővé válik az érzet, az érzés szintjén. A lélek által az emberi lény minden valóság közvetlen látására képes, és ez a látás nem egyenlő pusztán az érzékek által az elmében megjelenő tudati valóság képeivel. Bár képes azokat is magában foglalni, a lélek, a szív általi közvetlen látás egyet jelent a megfigyelő és a megfigyelt EGGYÉ válásával, EGGYÉ olvadásával, mely által megszűnik minden érzékszervi torzulás lehetősége, és a valóság többé nem valamiféle érzékszervi tapasztalatok összességének a tudaton belül létrejövő relatív értelmezése, hanem a lélek MAGa válik az EGY és EGYetlen valósággá, melyben minden értelmeződik anélkül, hogy az elme-tudat bármit értelmezne. A lélek, a szív látása valójában a valóságnak nem értelmeződése, hanem érezhetősége, de ez az érzés nem a személyiségben megjelenő tudati valóság érzelmi tükröződése, hanem tüköletes és tükröződés nélküli EGYesülés, rátágulás a Teljesség, az EGY valóságára, mely valósággal csak és kizárólag a lélek által válhat EGGYÉ minden létező. Az egyéni, individuális lélektnek önmaga forrására, az EGYetemes lélektre való rátágulása, az azzal való EGYesülése akkor lehetséges egyre tisztább, egyre magasabb, MAGasztosabb módon az Emberi Lény számára, minél inkább képes a tudaton belül a szubjektív és az objektív valóság EGYetlen pontként megjeleneni, EGYetlen osztatlan valósággá rendeződni. Ez a lélektben a SZERetet kiáradása által történik, vagyis az elme és a tudat valóságának a lélek valóságában való feloldódásában, mely végső soron a minden létező Forrását jelentő Teljességbe való átlényegülést jelenti. A SZERetet ugyanis minden valóság EGY és EGYetlen, végső Forrása és Teljessége, mely képes minden létezőt – attól függetlenül, hogy az az elme duális és poláris valóságában az egyéni emberi valóságokban a jó vagy a rossz szubjektív kategóriába záródik be – EGYszerre, EGYaránt, EGYségeen értékes, fontos, nélkülözhetetlen EGYetemes létezőként létben tartani és éltetni.

ÖN és ÉN

A pszichológia mint látjuk az általam fentiekben definiált lélektől nem tud. Vizsgálódásának célja az ego, a személyiség, melynek működési mechanizmusát tanulmányozza. Nem ismer olyan magasabb rendű létezőt, melynek az ego, a személyiség a része lenne, és ami tulajdonképpen annak részbeni kifejeződése. Fontos tehát kiemelnem, hogy az általam megjelenített jelenleg a materialista tudomány által nem alátámaszthatóak, de leginkább tudománytalan fantazmagóriákként bélyegezhetőek meg. Akik tudományos magyarázatokat keresnek a lélek létezését illetőleg, azok ilyen jelen értekezésben nem fognak találni. Akik viszont nyitott elmével és szívvel képesek

átengedni magukon eme gondolatokat, talán önkéntelenül és ösztönösen ráérezhetnek olyan valóság-részletekre, melyeket maguk is megtapasztaltak saját tudati-lelki valóságuk megfigyelése által.

Ha a valóság természetét óhajtjuk tanulmányozni, akkor legelőször is saját valóságunkból érdemes kiindulnunk. Más, közvetlenül a rendelkezésünkre álló valóság ugyanis valójában véleményem szerint nincs. Egyetlen valóság létezik az emberi lény számára, amit közvetlen módon megtapasztalhat és ez a saját elméjén belül megjelenő tudati-lelki valóság. Ezen valóságot alapvetőleg működésünkénél fogva hajlamosak vagyunk szubjektív (azaz saját magunkon belül megtapasztalható) és objektív (saját tapasztaló énünkétől független) valóságra osztani. A tudatunkon belül ezáltal jól kézzelfoghatóan, megkülönböztethetően és jelölhetően létrejöhet a belül és a kívül fogalma, vagyis a valóságnak az emberi lényen belülinek és kívülinek érzékelt tudattere. Az elme és a tudat valóságában ez az elkülönülés valójában a legnagyobb mágia, ami a valóság tartalmi differenciálhatóságát létrehozni képes, mivel ha nem jelenne meg a tudaton belül a kívül és a belül képzete, akkor a valóságban nem jelenhetne meg a szemlélő és a szemlélt sem, így a valóság szemlélhetetlen és érzékelhetetlen lenne az egyedi, individuális elme és a tudat valóságába záródó egyedi lélek számára. EGY és EGYetlen valóság van valójában és ez az EGYetemes Elme-Tudat-Lélek valósága, melyben nem létezik elkülönülés, mert minden valóság EGY és EGYetlen differenciálatlan LÉTEZÉSként VAN. Ebben a valóságban minden VAN, minden LÉTEzik, és semmi nincs egymástól elkülönülve, ez a valóság pedig EGY és EGYetlen EGYségként LÉLEKzik, vagyis létezik az EGYetemes LÉLEKben. Nincs *megfigyelő* és *megfigyelt*, hanem csak az EGY létezik, melyben az időtlenség, az örökké-valóság a létállapota mindennek. Minden mindennel EGY a lélek által, mert minden a lélekben VAN. Nincs személyes, individuális én, te, ő, mi, ti, ők, mert nincsenek megnyilvánult személyek, csak egy és egyetlen ÉN VAN, az EGY-ÉN, ami minden személyiség forrása, lehetősége, ilyen módon tehát önMAGában hordozza minden időben és térben megnyilvánuló, megnyilvánulható potencialitás egyediségét, egyediségének a lehetőségét.

Ha meg akarjuk érteni saját személyiségünk valóságát, akkor el kell jussunk az önkutatás által annak forrásához, a legmagasabb rendű, legfelsőbb ÉN-hez, melyet EGY-ÉNeK nevezek. Minden valóság forrása belőle ered, benne VAN és belé tér meg. Minden individuum, minden individuális megjelenés (egó) az EGY-ÉNből ered, mert az EGY-ÉN az az Örökkévaló LÉNY, Létező, aki/ami minden megjelenés egyediségét, egyéniségét, személyiségét, különlegességét, elkülönültségét, megkülönböztethetőségét, individualitását MAGában hordozza, MAGában, MAGától, MAGából megnyilvánítani képes. Az EGY-ÉN a Létből az Élet tér-idő kontinuumának tudati kondirátarendszerében feltáruuló Élet valóságát létrehozva, abba belépve megszemélyesíti a Lét tartalmait, vagyis az EGYetemes Tudat és Lélek az EGYetemes Elme valóságából átlép az egyedi, egyéni, individuális (egók) tudat(ok) és lélek(ek) elme(ék) valóságába, valóságaiba. Megszületik a szemlélő és a szemlélt valósága: az én, te, ő, mi, ti, ők. A szubjektív és az objektív ugyanakkor mindvégig ugyanazon EGY és EGYetlen valóság tudatilag szeparált része, mely szeparáció tudatosan jön létre, pusztán az ebbe a valóságba alászálló tudat-lélek az, ami az azonosulás által az érzékszervi valóságot kizárólagosnak véli ezentúl, és az általam vázolt EGY és EGYetlen szubjektív és objektív szeparációjától mentes Örökké-Valóságot pedig „elfelejti”, a tudattalanba számúzi annak létezését azért, hogy az individuális, szubjektív és objektívként szeparálódott érzékszervi valóság a maga végtelen tapasztalati tereiben megnyithatóvá lehessen.

Ez a bonyolultnak tűnő felvezetés azért szükséges, hogy az Önismeret és az ÉNismeret tárgyi kategóriái megkülönböztethetőek lehessenek. Az Önismeret által jelen értekezésben az individuális, egyedi személyiség (egó) ismeretét jelöljük, ami nem azonos az ÉNismerettel. **Az ÉNismeret ÉN-tárgya alatt a minden egyedi, individuális én, személyiség (ego) forrását jelentő egyetlen EGY-**

Ént értem, aki/ami az EGYetemes Elme segítségével képes létrehozni minden létező egyediségét, szeparáltságát, különbözőségét, személyességét. Az egó születése tehát a szemlélő és a szemlélt megjelenése, vagyis az elme valóságával való azonosulása az EGY-ÉNnek, ami által az önMAGát önMAGától tudatilag és lelkileg, potenciálisan végtelen sok egyedi részre képes szeparálni, így létrehozni minden létező egyediségét, egyéniségét, személyiségét, individualitását (egóját). Egy profán példával élve az EGY-ÉN az az Ős SZÍN-ÉSZ, aki képes bármilyen álarcot magára öltetni. Az EGYetemes Elme valóságát egyéni, egyedi, individuális elmeként szemlélő egyéni, egyedi, individuális tudat azonosul mindezzel, és az egyedi, egyéni, individuális lélek segítségével megéli, átérzi mindezen valóságtartalmakat, melyek az individuális tudati szeparációban megjelennek és szemlélhetővé, érzékelhetővé válnak. Az EGY sOKká lesz, az EGY MIND-ÉN-né lesz, és ezen ének a szemlélő elme és tudat számára a te, ő, mi, ti, ők individuális, személyes valóságaként jelenik meg. *A tér-idő kontinuumában megjelenő egyedi valóság, az egyed, a személy (egó) születése által lehetséges.*

Az Önismeret a fentiek tükrében értelmezhetően nem más, mint az egyednek saját teljességéhez való visszatalálásnak az útja. Az Önismeret az egó felismerésével, annak végtelen tükörképeinek az EGY-MÁSaiban való meglátása által végül az ÉN-ismerethez vezet, vagyis annak a felismeréséhez, hogy EGY és EGYetlen valóság létezik csak, az EGY-ÉN valósága, minden egyedi, individuális kivetülés pedig a tudati elkülönülés eredményeképpen jön létre.

Miért hiányos tehát a mai kor materialista alapokon nyugvó önismereti törekvése? Legelőször is azért, mert az egót, a személyiséget olyan izolált valóságként kezeli, melyről nem tudja, hogy ez a szeparált valóság egy magasabb rendű, tágabb valóság része. Ilyen módon lehetetlen annak a feltételezése is, hogy tulajdonképpen minden emberi lény a szó szoros értelmében MAGában hordozza a Teljességet, vagyis minden emberi lényben látens módon jelen van minden személyiség alapvető archetipikus elemeinek az összessége, és az emberi lény által objektívnek érzékelt valóságban tulajdonképpen ebből a tudatosulatlan ős archéből válik láthatóvá egy-egy újabb és újabb szelet a más emberek valóságával való érintkezésben.

A Tükörvilág-paradoxon

Az Ön és ÉNismeret kritikus pontjához érkeztünk. A következő axiomatikusnak tűnő meghatározásokra azért van szükség, hogy rávilágíthassunk a minden egyediség működését jelentő tudati mechanizmusra, mely által a valóság egyedisége és EGYetemessége egyszerre feltárhatóvá lesz.

1. Minden Emberi Lény MAGa a Teljesség, az EGY és EGYetlen Valóság teljessége.
2. Minden az EGYben az EGYtől tudatilag elkülönült létező (ezen belül Emberi Lény) csak és kizárólag saját valóságának a szemlélésére képes.
3. Minden ember csak azt képes meglátni – az önmagától objektív valóságként megkülönböztetett emberi valóságban – mint ami már elve ő maga, vagyis a Teljesség részeként eleve ott van saját tudata, lelke teljességében, de tudattalan, azaz látens módon, vagyis láthatatlanul.
4. Minden MÁSa az EGYnek valójában az Emberi Lényben MAGában VAN, minden egyedi, individuális, személyes megjelenés vagyis MÁSSág ugyanazon EGY és EGYetemes Teljesség tudatilag szeparálódott részeként létezik önMAGában, benne.
5. Az úgynevezett objektívnek nevezett tudati valóság (mely eleve a tudaton belül jelenik meg objektívként) pusztán „tükör által” érzékelhető az individuum számára. A „tükör által” pedig annyit tesz, hogy ***minden Emberi Lény a MÁSiK létezőben pusztán azt képes tudatosan meglátni,***

észrevenni, ami ő MAGa, tudattalanul, intuitív módon ugyanakkor bármikor képes meglátni, és/vagy megérezni, mindenben és mindenkiben tükröződve, az önMAGában hordott Teljességet.

A tükörvilág paradoxont a következő konkrét példával lehetne szemléltetni: amikor valaki véleményt mond rólam, akkor valójában nem engem lát, hanem önmagát látja bennem, ezért nem rólam mond véleményt, hanem önmagáról. Tükröt tehát nem ő tart nekem, hanem én tartok neki, amiben az által hogy véleményt mond rólam, saját magát ismerheti fel, többé vagy kevésbé. Ugyanígy ez fordítva is érvényes, *ha én mondom véleményt valakiről, nem róla mondom, hanem magamról mondom véleményt*, vagyis önmagam egy már tudatosult, vagy még tudatosulatlan egyéni sajátosságára ismerek rá azáltal, hogy a másik embert szemlélem, azzal kapcsolatba lépek. Minden embernek, az önMAGában hordott Teljességnek a megismerése tehát csak és kizárólag a MASokkal folytatott interakció által lehetséges, és mi ennek az interakciónak az eredményét – általában tévesen – úgy értelmezzük, hogy ezáltal a másik embert ismerjük meg, miközben valójában a bennünk létező teljesség egy darabjára ismerünk rá önMAGunkban a MASI ember által bennünk tudatosuló valóságunk segítségével. Amikor például valaki iránt gyűlöletet, utálatot, ellenszenvet stb. érzünk, akkor a fentieket alkalmazva az történik, hogy olyan részeit látjuk meg saját teljességünknek a másik ember segítségével, abban tükröződve, amit addig zároltunk tudatunk tudattalan részében, és ezek lehetséges tudatosodása során lelkünkben erőteljes elutasítás keletkezik, mivel többnyire minden ember igyekszik magáról csak és kizárólagosan pozitív képet éltetni, vagyis egyénisége csakis azon részeire fókuszálni, melyek számára előnyösnek, kívánatosnak, pozitívnak tűnnek. Ez a „mások szemében a szálka a magunk szemében a gerenda” effektus egyik lehetséges magyarázata az önismereti értelemben, vagyis egyfajta pozitív diszkrimináció által vezérelt önismeret, mely által az illető személy minden magában található negatív tulajdonságot igyekszik rávetíteni a másik emberre, és abban azokat eltúlozva, felnagyítva látva elutasítani, kirekeszteni mint lehetőségét is annak, hogy mindazon karakterjegyek összessége önmagában is létezessen. A fentiekből következik ugyanakkor az is, hogy valójában az Emberi Lény állandóan hamis képet éltet önmaga személyiségével kapcsolatban önmagában mindaddig, ameddig képtelen annak a beazonosítására, hogy minden emberben – függetlenül attól, hogy azokban számára pozitívnak vagy negatívnak nevezhető karakterjegyeket, tulajdonságokat ismer-e fel vagy sem – csak és kizárólag a saját Teljességéből feltáruló részeket látja, láthatja meg, és nem a másik létező abszolút valóságát.

Az Önismeret – ilyenén módon – az Életen belül egy vég nélküli folyamat, mert az Emberi Lény számára minden tükörvilág egy lehetőség önmaga Teljességére való ráismerésre, emlékezésre. Arra a Teljességre emlékezik ilyenkor a tudat a lélek segítségével, melyből Emberi Lényként való megtestesülésekor önmaga, szabad választása következtében szeparálódott, vált külön egyéniséggé, vagyis szemlélővé az EGYben az EGYből, hogy az EGY EGÉSZének a Valóságát RÉSZként szemlélhesse. Egy példával élve, ha feltételezzük, hogy 7 milliárd ember él ezen a Földön, akkor potenciálisan abban az esetben juthatna valaki az Önismereti Kurzusa végére, ha mind a hétmilliárd emberrel találkozna és beletekintve annak tükrébe abban önön Teljessége egy-egy darabjára ráismerne (azzal a feltétellel, hogy MIND-ÉN Létező Teljessége az éppen aktuálisan élő 7 milliárd emberben egyedileg megtestesülve jelen van.) Létezik-e akkor önismeret, vagy az egó megismerése teljesen reménytelen, eme tükörország képlékenysége következtében, amiben minden ember csak részeket képes látni önmaga teljességéből? Megláthatjuk-e az EGY Teljességét önMAGunkban Emberi Lényként *élve*, vagy mindez csak EGYetemes Teljességként *létezve* lehetséges?

AZ EGY-ÉN TeljessÉGe

Minden Emberi Lény megtestesülésekor egy alap karaktert, egyéniséget, személyiséget választ magának, mely alap karakter végig kíséri életét. Bár minden ember MAGában hordozza a Teljességet, ez a teljesség a tudatos énben csak látens módon van mindvégig jelen, vagyis valójában részlegesen tudatosulnak bennünk ezen teljesség darabjai. A tudattalanunk egyszerre hordozza magában emberi személyiségünk működésének automatikus programjait, és minden karakter és embertípus személyes jegyeinek teljességét. Az önismereti út sikerességének a kulcsa az, hogy elég kíváncsiak és elég bátrak, merészek vagyunk-e egyszerre ahhoz, hogy mások tükrei által szembenézzünk karakterünk mind „angyali” mind „ördögi” vonásaival is. Ha nem vagyunk képesek szembenézni magunkkal prekonceptióktól mentesen, akkor ez azt eredményezi, hogy önismeretünk végzetes módon kudarcra van ítélve.

A szent és a diktátor EGY-SZERre ott lapul minden emberi karakter, minden emberi lélek teljességében, és az éppen aktuális, domináns énünket pedig az határozza meg, hogy mindezek tudatában milyen erőket táplálunk tudatosan önmagunkban, hogy azok domináns módon nyilvánulhassanak általunk meg. Ez a klasszikus materialista pszichológia szerint kvázi skizofrén, azaz tudathasadott állapotnak felelne meg. Az EGY-ÉN ismeret szempontjából nézve azonban a világ legtermészetesebb állapota az, hogy **az Emberi Lény valódi MAGva, az EGY-ÉN – az EGY és EGYetlen valóság, létező – MAGa minden lehetséges karakter összessége, teljessége, és ez a teljesség minden Emberi Lényben ott lapul potencialitásként, lehetővé téve azt, hogy megláthassuk önMAGunk teljességét minden Emberi Lény elénk tartott tükrébe beletekintve.** Az ÖN-ISmeret és az ÉN-ISmeret ezen a ponton válik szétválaszthatatlan EGYséggé az önön forrására ráébredni akaró, ehhez az önkutatás tudati-lelki útját választó Emberi Lény számára. Azon vallásos elképzelések, melyek az Emberi Lény valóságának, tudatának-lelkének iSTeNi és a SáTáNi potenciáljait egymásból kirekesztve, egymás ellen fordítva, egymással kizárólag olyan harcban próbálják bemutatni, mely harcban az isteni pólus meg kell semmisítse a sátánit, az önismeret és az ÉNismeret útján megrekesztik az embert.

Egy profán példával élve, az Emberi Lény tudati-lelki MAGvának iSTeNi és a SáTáNi pólusai olyanok, mint egy akkumulátor pozitív és negatív pólusai. Egy akkumulátorban a pozitív és a negatív pólus nem egymás ellen, hanem egymást kiegészítve szükséges ahhoz, hogy az ilyen módon polarizált energia-potenciál a két pólus rövidre zárásával újra felszabadítható legyen. Ha egy akkumulátor pozitív pólusát valaki tévesen jónak, a negatív pólusát pedig rossznak nevezi ki, és mondjuk az így nevesített „jó ügy” nevében hirdetett szent háború keretében, egy kalapáccsal darabokra veri az akkumulátor negatív pólusát, akkor – könnyen beláthatóan – ennek a háborúnak nem lesz győztese. Miként annak a háborúnak sem, amit magunkban vívunk önön egyedüli jónak kikiáltott iSTeNi pólusunk nevében önmagunk SáTáNi pólusának megsemmisítésére, ami egyrészt lehetetlen, másrészt a valódi megvalósítandó cél inkább az kellene legyen, hogy megértve mindezt, *a SáTáNi pólusunk felett uralmat nyerhessünk, hogy az általa felszabadítható teremtő erők tudatosan irányíthatóak lehessenek számunkra a tudatos teremtésben.*

Az Önismeret akkor lehet a legeredményesebb, ha az ÉNismeret vágyával egészül ki. Ha az Emberi Lény lelke mélyén megszületik a vágy arra, hogy megtapasztalja önMAGában mind az iSTeNi és mind a SáTáNi pólust. Ez azonban Emberi Lényként csak tükör által, azaz a MAsok által számunkra tartott lelki valóság-tükrök valóságának a szemlélése által lehetséges. Ha ezeket megtanuljuk nem ítélkezéssel, hanem minél teljesebb elfogadással szemlélni, akkor juthatunk egyre közelebb az önMAGunkban lapuló EGY teljességének a megismeréséhez. Amennyiben viszont a reflexszerű ítélkezés és elutasítás útját járjuk a másokkal való érintkezés során, úgy mások

valóságának az elutasítása által valójában a magunk valóságának jelentős részének a felismerésétől fosztjuk meg magunkat. Ez pedig megfoszt minket a valós Önismeret útjától is, mely végül az önkutatás segítségével elvezethet az ÉNismeretben bekövetkező tudatosodás lehetőségétől.

Minden Emberi Lény EGYaránt az iSTeNi és a SáTáNi pólus között feszülő valósága az EGYnek. Polaritás és pólusok nélkül nincs megnyilvánítható erő, amit az Életen belül tapasztalni lehet. A tudat és a lélek együttes tapasztalásában megjelenő valóság végtelen lehetőségeket tartogat minden ember számára az EGY végtelenségének, határtalanságának a megtapasztalására. Pont ez az a végletes végtelenség, amitől a magát végesnek képzelő végtelen, vagyis az Emberi Lényként magát végesnek, behatároltnak képzelő Végtelen EGY sokszor megborzong, és megriad, amint megpillantja tudata-lelke feneketlen mélységeit. A pusztítás bennünk lakozó démonairól nem akarunk tudomást venni, csak a teremtés dicsőséges, tiszta, fényes erőiről. A dualitások honában, a polaritások birodalmában azonban semmi sem nyilvánulhat meg ellentétek nélkül. Bár az ellentétek is csak látszólagosak, hiszen valójában az EGYedüli valóságként létező lényegiségek vákuumaként, azaz hiányként képződik az a tér a tudatunkban, melyet pólusokként azonosítunk, mégis ezen tudati vákuumokban teremtődő valóságok olykor félelmetes mélységeket tárnak fel előttünk. **A szeretetnek nincs ellentéte, csak hiánya (vákuuma).** Ez a hiány azonban minél nagyobb a tudatlélek valóságában tapasztaló Emberi Lény számára, annál nagyobb az ebből a hiányból (tudati vákuum) fakadó FÉL-elem is, mely egyenesen arányosan nő a SZERetet hiányával. Ebben a látszólagos hiány-valóságban viszont tökéletesen be tud zárulni az emberi tudat és lélek, és képes átélni a legmélyebb, legmegindítóbb drámákat: képes vérengző vadállattá aljasodni miként képes a legborzalmasabb vérengzések közepette is mindenkinek reményt adó emberfeletti lényé nemesedni, önön démonai megszelídítése által.

A kulcs a valódi ön- és ÉN-IS-mer-et útján annak a felismerése lehet, hogy:

A.) Az iSTeN és a SáTÁN (mindkét lelki-tudati pólus) is én vagyok EGYszerre, és tudatos teremtővé akkor válhatok az Élet nevű játékban, ha mindezen felismerések által képessé válok az önMAGammal és MÁSokkal vívott harc beszüntetésére, így életenergiáim nem kioltódnak az örökös feszültségben, hanem például valóságom tudatos teremtésére használhatóak fel. A harc harcot, a béke békét szül. (Ugyanakkor a harc is lehet igen fontos, nélkülözhetetlen része az önismeretnek, mert a magunkkal és másokkal vívott küzdelemben személyiségünk rejtett vonásait láthatjuk meg MÁSok tükreiben.)

B.) A bennem működő végtelen teremtő erők potenciáljainak kiaknázása annak a megértése által sikerülhet, ha önMAGam „negatív” pólusát nem elpusztítani igyekszem a „pozitív” által, hanem megtanulva uralni mindkettőt – és ezáltal önmagam személyiségét megszelídítve – ítéletmentes befogadóvá válok minden emberi valóság felé, azokat A Teljesség részeként tekintve.

C.) Az Önismeret az EGY-ÉN kozmikus játéka az Emberi Lényben, mely játék az Élet keretein belüli poláris valóságban létezik, így ha megpróbáljuk kivonni magunkat az Életből – bármilyen módon, úgy mint saját félelmeink és bátortalanságunk, az életbe vetett bizalom és hit hiányában – akkor a valós Önismeret és ebből származó további felismerések nem jöhetnek létre.

D.) Az Ön és ÉNismereti „társasjáték” neve: ÉLET. Ez hasonlatos egy olyan játékhoz, melyben ha nem tudunk megoldani egy bizonyos szintet, akkor újra és újra megjelenik előttünk ugyanaz a feladat, csak más és más körítéssel, mert a következő szintre csak akkor juthatunk, ha képessé váltunk megoldani, megfejtani az előző szintet. Nincs kényszer, nincs erőszak, az Élet nevű önismereti kurzus minden személy önként vágyott vállalása, melyben az EGY-ÉN ismer újra és újra rá saját Teljességére.

A valódi önismeret csak az önkutatás, a tudat és a lélek valóságának a forrásához való eljutás útján lehetséges. Nem mindenki számára kiemelt életcél, nem mindenki számára járható út, mely kezdetben nem ígér mást, csak tövist és könnyeket. A valódi fordulat akkor következhet be, amikor képessé válunk annak a felismerésére, hogy minden tövist valójában mi magunk döfjük magunkba az önmagunkról képzelt hamis énkép által, és ahelyett hogy kihúznánk ezen töviseket – a valódi önismeret útjára lépve – többnyire nem akarván tudomást venni róluk, tovább fertőzzük önmagunk a hamis valóságképpel, melyben törvényszerűen a világ is egyre hamisabb arcot ölt magunkban. A döntés minden látszat ellenére mindvégig a mi kezünkben van.

Ismerd meg MAGod! Ehhez minden eszköz adott, MIND-ÉN-KI-nek.

4. Buddha és Krisztus

Rá tudunk-e tekinteni az alábbi idézetekre vallási meggyőződés és ideológia mentesen, olyan tiszta, friss, kondicionálatlan elmével, ahogy egy *gyermek*? Mintha érintetlen hegyek erdőinek dús, tiszta, éltető levegőjét szívnanánk tüdőnkbe? Ha igen, az írás többi részére semmi szükség, ha viszont nem, akkor talán érdemes lehet elgondolkodni néhány felvetésen, ami mindezekkel kapcsolatban fogalmazódik meg benne. Az alább idézett bölcsességeket és a hozzájuk fűződő meglátásokat azoknak ajánlom, akik a világban nem azt kutatják ami szétválaszt, hanem azt ami EGYbeköt mindent és mindenkit minden létezés, minden Teljesség Forrásával, ami minden Emberi Lény számára önMAGa LÉNY-Egében feltárulva tapasztalható meg. (Akiknek a vallási meggyőződését, érzékenységét, világképét sértik az alábbi értelmezések, azokat kérem inkább ne olvassák ezen írást el.)

„Valójában semmit sem birtokolsz, csak őrzöl egy darabig. S ha képtelen vagy tovább adni azokat, akkor azok birtokolnak téged. **Bármi legyen is a kincsed**, úgy tartsd a markodban, mintha vizet tartanál. Mert ha megszorítod eltűnik. Ha kisajátítod, tönkreteszed. **Tartsd szabadon és örökre a tiéd marad.**” Sziddhártha Gautama – Buddha

„**Mert ahol a te kincsed van, ott a te szíved is.**” (Mt 6, 21) Jézus – Krisztus

„**Keressétek a megvilágosulást, és a többit megkapjátok ráadásnak.**” Sziddhártha Gautama – Buddha

„**Ti keressétek először az Isten országát és annak igazságát, és mindezt megkapjátok hozzá...**” (Mt 6, 33) Jézus – Krisztus

„Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az **Isten országa ti bennetek van.**” (Luk 17, 20-21) Jézus – Krisztus

„A **boldogsághoz** nem vezet út. Az út maga a boldogság.” – Sziddhártha Gautama – Buddha

„**Boldogok** a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa” (Mt 5, 1) Jézus – Krisztus

Nem szándékom sem a buddhizmus sem a kereszténység nézőpontjából vizsgálni a fenti idézetek tartalmait, hanem egy vallás és vallási ideológia mentes képet szeretnék megjeleníteni, amely saját belső, lelki-szellemi utam során bontakozott ki előttem, párhuzamosan bizonyos felismerések megérésével. Tisztában vagyok ugyanakkor azzal, hogy bármit is írjak le, az nem lehet mentes és független jelen tudati-lelki valóságomtól, érettségemtől és értésemről, ezért az alábbiak nem valamiféle abszolút, végső igazságot képviselnek, pusztán szubjektív szűretét, a személyemben megélt valóságnak. Mindezek közreadására a gondolatébresztés szándéka vezetett.

Buddha és Krisztus nevéhez két egymástól – mind értelmezéseiben, mind kultuszaiban – jól elkülöníthető világvallás társult, a maga sokszínű irányzataival. A fától talán pont ezért igen nehéz meglátni az erdőt, vagyis azt, hogy a mindkét világvallás alapítóinak tartott Buddha és Jézus szellemiségére rakódott mentális, filozófiai, teológiai, vallási stb. rétegek alatt ugyanaz az egyedi, egyéni úton megtapasztalt de mégis személytelen, ezért EGYetemes és örök bölcsesség rajzolódik ki.

Minden Valóság EGY, az EGY a Valóság. Az Emberi Lény és minden létező az EGY valóságának végtelen megnyilvánulásaként és megtapasztalójaként, vélt vagy valós, tudatos vagy tudattalan, passzív szemlélőjeként és/vagy aktív alakítójaként VAN. Minden létezés és létező forrása, teljessége EGY, ezért a benne foglalt igaz, valós tudás és bölcsesség is csak EGY lehet, pusztán ezek interpretációja különbözhet. Minden létező az EGY valóságának a megnyilvánulása, de ahhoz, hogy megnyilvánulhasson egyediségre, egyéniségre, vagyis különbözőségekre van szüksége. Minden Emberi Lény MAGában hordozza a Teljességet, de egyediségénél, egyéni különbözőségénél fogva tudatilag ettől szükségszerűen elhatárolódva létezik. Ez a dualitás, ez a kettősség az, ami a polaritással karöltve a végtelen individuális valóság létrejöttének az alapjául szolgál. Ami polaritásként igaz, annak az ellentéte is igaz. Avagy a sakktáblán a fekete mezők határozzák meg a fehéreket, avagy a fehérek a feketéket? Már a kérdés is rossz. Mind-EGY, mert minden csak nézőpont kérdése. Az igazság valódi természete minden mintázat meghaladásán túl tárulhat csak fel, mikor rádöbbenünk arra, hogy amit mi igazságnak akarunk beállítani, annak már a pusztán megjelenítése is lehetetlen, ha annak a logika által képződött ellentéte, pólusa a mi tudati terünkben meg nem jelenhet. Nincs ez másként az EGYetemes bölcsességekkel sem, melyekhez az elme racionalizáló, mindent polarizáló, ellentétek közé helyező működését felismerve, majd ezt meghaladva juthat el az Emberi Lény, de csak akkor, ha képes meghalni saját személyes igazságának a kizárólagosság-igényének, és feltámadni a minden létezés alapját képező LÉT valóságában.

Semmit sem birtokolunk, mert amit birtokolni vélünk az valójában minket birtokol, és ameddig bármit birtoklunk és bármi birtokol minket, addig csak az emberi nézőpontok lehetőségei szerint tekinthetünk az EGY és EGYetlen *valóságban* létező EGY és EGYetlen *igazságra*. **Amikor a valóság igazsággá és az igazság valósággá válik anélkül, hogy mindez személyes, individuális nézőpont kérdése lenne – vagyis megszűnik a szemlélő és a szemlélt viszonyából fakadó nézőpont viszonylagossága, értelmeződése – akkor az Emberi Lény megszűnik emberi tudatként létezni, mert tudatilag és lelkileg újraEGYesült önMAGa forrásával, MAGa vált minden létezés LÉNY-EGÉVÉ, a Buddha és a Krisztus ennek az tudatminőségnek a jelölése.** (buddhaság, krisztusság – megvilágosodottság, üdvözültség)

Sziddhártha Gautama és Názáreti Jézus történeti személyek. Két egyén, két egyed, két individuum

különböző úttal és történettel. Bármilyen tartalmak is kötődnek hozzájuk, azok emberi közvetítéssel maradtak fent és természetükből fakadóan ki vannak téve az utókor értelmezéseinek. *Létezik, létezhet-e azonban valami olyan lelki-szellemi tartalom ezek mögött – ezek gyökerében, ám ezeket meghaladóan – ami olyan EGYetemes tudati-lelki minőség tükröződése, mely tükröződés bár értelemszerűen ki van téve az abból fakadó relativitásnak, ám az – ami a dualitások és a polaritások megnyilvánulásaként létrejövő földi életben tükröződik – mégis EGY és EGYetlen valóság és igazság bontatlan EGYsége, teljessége?*

Sziddhártha Gautama és Názáreti Jézus személyükben erről már nem nyilatkozhatnak, ám a nekik tulajdonított szellemi emlékek arról tanúskodnak, hogy az Emberi Lény MAGában hordozza a Teljességet és annak minden aspektusát, vagyis a Buddháságot és a Krisztusságot. A Nirvána és a Mennyek Országáa EGY. Az EGY és EGYetlen Tudatnak az emberi tudatot meghaladó, ám azt is magában foglaló EGYetemes Teljessége a LÉTezésnek – a VANságnak – az, ami a *buddhaságban* a megvilágosodás és a *krisztusságban* az üdvözülés. **A Nirvána** – a teljes, tökéletes megvilágosodás mint a tökéletes üresség, az osztatlan, EGYséges semmi ami magában hordoz mindent – **és a Mennyek Országáa** – a teljes, tökéletes üdvösség, üdvözültség, vagyis a Tudat-Lélek „bűntelen”, osztatlan, EGYséges, minden LÉTezéssel EGY, makulátlan teljessége – **valójában EGY és azonos, ősi, kezdet és vég, születés és halál nélküli állapota az EGY és EGYetlen Valóságnak: az EGYnek.**

Sziddhártha Gautama – a megvilágosult Buddha, Názáreti Jézus – az üdvözült Krisztus.

A buddhaság és a krisztusság a LÉT EGYetemes VALÓsága. Minden valóság személyességének, egyedi, relatív nézőpontjának a különbözősége megszűnik benne, ez a TUDAT és a LÉLEK ősi, makulátlan, teljes és tökéletes állapota, mely mentes minden torzulástól. A megfigyelő és a megfigyelt elkülönültsége ebben a LÉT és TUDATállapotban értelmezhetetlen, mivel az értelmező elme – mint minden megnyilvánult teremtésnek egyediséget, egyéniséget adó Teremtő – megszűnik értelmezni, azaz polaritásba helyezve szemlélni a valóság EGYségét. A Nirvána és a Mennyek Országáa a megvilágosult Buddha és az üdvözült Krisztus LÉT-ÁLLAPOTa, abszolút, EGYetemes tudati minőség, a RÉSZként önMAGában önMAGát megtapasztaló TELJESSÉG tudati újraEGYesülése saját EGY és EGYetlen VALÓságával, LÉNY-EGével. A tökéletes üresség, a tökéletes csend, a LÉT kényszer nélküli esszenciája, LÉNY-EGe.

A Nirvána MAGa az Isten Országáa, az Isten Országáa MAGa a Nirvána. Aki ezt *tudatosan* keresi, az ráadásul megkapja mindazt, amire a földi életében, sorsa szerint szüksége lehet. Az Életben RÉSZeire bomló EGY – önMAGát megtapasztalva – mindig MAGában hordozza a lehetőséget, hogy a Nirvánába, az Isten Országába újra TELJESSégé váljon. Sziddhártha Gautama és Názáreti Jézus a megvilágosodás és az üdvösség tanúságtételét hagyta itt számunkra. Személyes tanúságtételüket a Személy Feletti EGY és EGYetemes Valóságról, Igazságról.

A vallások melyek a Sziddhártha Gautama és Názáreti Jézus által továbbadott, személyes megtapasztalásból származó, EGYetemes VALÓságról szóló tanításokra épültek, emberi mivoltukból fakadóan mindezt értelmezés kérdésévé tették, és ezen értelmezések jelenleg az általam vázoltaktól többnyire igen messze esnek. A számtalan buddhista és keresztény irányzat, egyház, közösség mind-mind saját meglátásai, érdekei szerint értelmezi a fentebb idézettek. Nincs szándékomban megítélni ezeket, annál is inkább, mivel az én általam megjelenített magyarázatok is ugyanúgy kinek-kinek elfogadás kérdéseként léteznek. Látom ugyanakkor azokat a végletes különbségeket, melyek mind buddhista-keresztény, mind keresztény-buddhista viszonylatban áthidalhatatlan eszmei és elvi akadályként létezve tömegeket választanak szét. Ennek megítélése sem feladata eme írásnak, de ugyanakkor felvállalt szerepe annak bemutatása, hogy ha eltávolodunk

ama bizonyos fától, akkor lassanként láthatóvá válik az erdő EGYsége, valósága.

Az EGYben EGY valóság létezik, és ez MAGa az EGY valósága. Minden magát megvilágosodottnak, üdvözültnek mondó, és minden valóban megvilágosodott és üdvözült ebbe az időtlen és múlhatatlan, örök igazságba találhat csak vissza, amennyiben tudatában a világ valóságának elkülönültsége valóban megszűnik a megvilágosodás, és az üdvözülés pillanatában. Teljesen világos és egybehangzó mind Sziddhártha Gautama és mind Názáreti Jézus esetében, hogy ők mindketten életükben tapasztalták meg a Nirvánát és az Isten (Mennyek) Országát, vagyis az átLÉNY-Egülést. Ebben a tudatállapotban pedig valószínűsíthetően mindketten ugyanazt az Abszolút Valóságot, Teljességet tapasztalták, éltek meg, illetve MAGuk váltak azzal EGGYé. Ez az személy feletti megtapasztalás, a Teljességgé válás, olyan ősi állapota a tudatnak, melyről csakis szimbolikusan lehet közölni bármit is, melynek teljessége utólag csak paradoxonok által szemléltethető, de melynek lényege nem racionalizálható a maga teljességében, hanem csak és kizárólag meg- és átélhető. Erről minden megvilágosodott és üdvözült tudomással rendelkezik, miként arról is, hogy ebből az állapotból visszatérve bármit is mond egy avatatlan tudat számára, az annak érthetetlen lesz, ezáltal értelmezések végtelen lehetőségének lesz kitéve az a megtapasztalható Abszolút Valóság, mely nem emberi tudatként került át- és megélésre. Ennek tudható be az a jelenség, hogy bármit is hagyjon maga után egy megvilágosodott vagy üdvözült, mindaz az avatatlan tudat számára csak utólag, saját beavatódásának okán válhat megtapasztalható, megtapasztalt valósággá, igazsággá, mert az annak a megtapasztalását megelőzően, legjobb esetben is csak hit tárgyát képezheti.

Külön feloldatlan paradoxon az, hogy mi az amit a tudat a hit által megteremthet mint megtapasztalás? Magyarán ha valaki például arról fantáziál, hogy neki megjelenik az „Isten”, akkor egyszer csak tényleg megteremti a tudatában a jelenetet, melyet valóságként él meg, és az ilyen elme által teremtett valóság hogyan különböztethető meg a valódi megvilágosulás, üdvözülés állapotától? Bárki mondhatja magát megvilágosodottnak, vagy üdvözültnek, bárki – akinek tudása van – megtéveszthet, félrevezethet embereket csodának tűnő képességekkel, egy azonban bizonyos, egy megvilágosodott, egy üdvözült legelőször is onnan ismerhető fel, hogy a legmesszebbmenőig kerül minden olyan helyzetet, amiben az ő tanúságtétele aprópénzre váltható lehetne. Sziddhártha Gautama és a Názáreti Jézus is kerülte ezeket. A „csodák” csak a hívőknek, a vallásoknak fontos bizonyítékok, a személyes öngazolás kellékei. A megvilágosodás, az üdvösség útját járó tudatnak és léleknek ezek kerülendő külsőségek, mert a személy feletti valóság egységére fókuszáló tudat már nem valamilyen öncélú mágia bűvöletében élő individuális én. A Biblia ugyanakkor nem egy csodát is hoz, a Názáreti Jézus isteni mivoltának bizonyítására. Ezek hitelességét nem tisztzem megítélni, de határozott véleményem, hogy egy megvilágosodott, egy üdvözült számára nincs szükség semmiféle csodatételre, öngazolásra az emberek felé. *A megvilágosodott, az üdvözült tudat és lélek MAGa az élő, létező CSODA az avatatlan tudat számára, mivel ő MAGa az általa áradó, érdek nélküli SZERETET megnyilvánulásává válik.*

A megvilágosodást, az üdvösséget megtapasztaló tudat-lélek meghal az egyéni, egyedi, individuum személyes vágyainak, hogy újjászülethessen az EGY és EGYetemés ÉN, a LÉNY-EGészségében. A megvilágosodott, az üdvözült számára a test az, ami a továbbiakban azért létezik, hogy a benne és általa megnyilvánuló szellem, tudati és lelki valósága a környezet számára létezhessen, általa megtapasztalható lehessen az EGY és EGYetlen VALÓság, az Élet és a Lét örök átjárhatóságáról tett tanúságtétel. Ebben a kontextusban a Názáreti Jézus kereszthalála teljesen más értelmet kaphat. Nem váltódik meg általa senki sem – mivel senki individuális belső útja, beavatódása az Életben az Isten Országá, a LÉT felé válna értelmetlenné – hanem egy üdvözült tudat örök érvényű tanúságtétele arról, hogy EGY és EGYetlen Valóság van csak, mely minden létezés forrása, és ez a

SZERETET, melyről nem változtatható meg semmilyen kényszer hatására sem az igaz, őszinte tanúságtétel. Magyarán Jézus tudta jól, hogy abban a korszakban, azok között a körülmények között amikor élt, milyen halálos kockázattal járhat annak a kinyilvánítása, az arról való tanúságtétel, hogy:

„Én mondtam: **Istenek vagytok** ti és a Felségesnek fiai ti mindnyájan: Mindamellet meghaltok, mint a közember, és elhullotok, mint akármely főember.” (Zsoltárok 82, 6-7.)

„**Én és az Atya egy vagyunk.** Ismét köveket ragadának azért a zsidók, hogy megkövezzék őt. Felele nékik Jézus: Sok jó dolgot mutattam néktek az én Atyámtól; azok közül melyik dologért köveztek meg engem? Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat. Felele nékik Jézus: Nincs-é megírva a ti törvényetekben: **Én mondom: Istenek vagytok?** Ha azokat isteneknek monda, a kikhez az Isten beszéde lón (és az írás fel nem bontható), Arról mondjátok-é ti, a kit az Atya megszentelt és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondom: Az Isten Fia vagyok?! Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nékem; Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya én bennem van, és én ő benne vagyok.” (Jn 10, 30-38.)

A fentiek kinyilvánítása egy olyan közegben, ahol az isteniség fogalma az emberen kívülre került, (ráadásul az Emberi Lény mint egyedi, egyéni, individuális emberi tudatnak az EGYetemes EGY-ÉNi tudattá válás útja – megvilágosodása, üdvözülése – is kívül reked és értelmezhetetlenségéből fakadóan istenkáromlást, legsúlyosabban elítélendő cselekedetet jelentett, megtapasztalható evidencia helyett) egyet jelentett a halálos ítélettel. Az ortodox, zsidó hit automatikus önvédelmi, öngazoló reflexe volt ez egy megvilágosodott, EGYetemes tudattal létező, üdvözült LÉNY bizonyoságtételével szemben, mely akaratlanul, pusztán önön igazsága megnyilvánítása által helyezkedett szembe egy vallás, identitást és hatalmat jelentő építményével, melyet hús-vér emberek képviseltek, és akik a jézusi megnyilvánulásban nem láttak mást, csak istenkáromlásként értelmezhető támadást saját identitásuk ellen. (Ebből a nézőpontból kiindulva érthető meg az abszurditása a keresztény vallásban fellelhető, a Jézus korabeli zsidósággal szemben táplált keresztényi értetlenségnek. A zsidóság szempontjából tekintve ugyanis Jézus semmilyen szempontból sem volt a várva várt messiás, sőt sokkal inkább egy rebellis szellemiség, aki az ortodox zsidóság szemében nem volt más, mint anarchista, bomlasztó és identitásromboló egyén, aki önön akaratából magát istennek tette. Az Újszövetség írói ugyanakkor az Ószövetségben található messiás-hivatkozásokat felhasználva szőtték meg írásaikat, ezek szépséghibája pusztán annyi, hogy utólag Jézus szájába is lehetett adni olyan kijelentéseket, melyek egyrészt arra hivatottak, hogy önmagát az emberiség megváltójának tüntesse fel, másrészt arra szolgálnak, hogy az Ószövetséggel alátámasztva megdönthetetlen módon hitelesítsék a kereszténység messiás-képét. Ha azonban a korabeli zsidóság reakcióját nézzük, az nagyon is érthető, ugyanis ebből is látszik, hogy a jézusi szellemiség semmilyen módon nem volt összeegyeztethető azzal a messiás-képpel, mely a korabeli zsidóságban élt, és ami nagyon is érthetően nem a megvilágosodás, az üdvösség és az arról tett tanúságtétel, valamint a szeretetnek mint minden létezés forrásának az eszmeisége köré volt rendeződve.)

Buddha nem tette magát istenné, miként ilyen módon a fennmaradt szellemi emlékekben Istent nem is nevesítette. Ez tökéletesen érthető, mivel a megvilágosodás állapotához képest az isten fogalmának nincs jelentősége, a nirvána, a „forma üresség, az üresség forma” jelentése itt minden polaritást meghalad, és ebben a kontextusban az Isten is pusztán az EGY és EGYetlen, megnyilvánulatlan valóság EGYségének egy pólusa, melyben az iSTeNi és a SÁTÁNi – mint a

megnyilvánult világ teremtő és romboló két pólusának a valósága – meghaladásra került. Krisztus kijelentése, hogy „**Én és az Atya EGY vagyunk**” ugyanakkor ismét mellőzi az isten fogalmának a használatát, és a fentiekkel párhuzamosan igen csak érthető módon. Az „Atya” akire Jézus Krisztus hivatkozik minden létező személyes én EGYsége, Teljessége, amiből származik, létezik és amibe visszatér minden megnyilvánult, az EGY és EGYetlen személyek feletti létező, melyből minden valóság kiárad: az EGY-ÉN.

Sziddhártha Gautama – **Buddhaként** és a Názáreti Jézus – **Krisztusként** ugyanannak az EGY Valóságnak és Igazságnak a tanúságtevői, akik más-más személyes úton találtak vissza az Atya, az EGY Házába. A buddhizmus és a kereszténység ugyanakkor vallásként szükségszerűen eltávolodott a fenti értelmezések lehetőségeitől, így nem láthatja a lehetséges párhuzamokat sem a megvilágosodás és az üdvösség, a Nirvána és az Isten Országá között. A buddhizmus nem egy útja a világ teljes tagadásáig jutott, de ez a jelenség a kereszténységet sem kímélte. Ezek a koncepciók abban gyökereznek, hogy a megvilágosodás és az üdvösség eléréséhez a világ, a világi élet elutasítása szükséges. A világban megjelenik ezáltal a szakrális és a profán kibékíthetetlen, vallásos ellentéte, melyben megszűnik a valóság EGYségének az értelmezhetősége. A vallásokban a megvilágosodás és az üdvösség eléréséhez egyaránt a világtól való elszigetelődés, attól való távolságtartás válik követendő mintává, a dualitás tagadása annak megértése nélkül azonban nem vezet sem megvilágosodáshoz, sem üdvösséghez, pusztán vég nélküli belső küzdelmekhez. A megvilágosodás és az üdvösség a LÉT, a TUDAT EGYetemes, alapvető állapota, tehát VAN, ez nem teremthető meg, de az ebből tudatilag kiszakadt, ettől tudatilag elkülönült egyén – aki az Életben nyilvánul meg – csak az Életnek a LÉTben betöltött jelentőségének a felismerésével térhet vissza, világosodhat meg, üdvözülhet. A számszára és a sors EGY. Mindkettőbe önként, kényszer mentesen zárul be az EGYetemes Tudat és Lélek, hogy egyedi tudatként és lélekként a LÉTEZést az ÉLETben megtörténte tegye.

A LÉTben forog az ÉLET kereke, a lét az élet tengelye, hogy a Semmi Mindenné legyen, hogy a Végtelen Végesnek képzelve önmagát újra és újra ráébredhessen önön végtelenségére, hogy az EGY önMAGát végtelen sokaságként élhesse meg, és a végtelen sokaság pedig ráébredhessen önön EGY-SZERűségére. A vágy az, ami a lelket az élet megélésére készíti, és a vágy megélése, elengedése az ami által megszűnik a sors, a karma kerekének a látszólagos kényszere. Valójában az EGY soha nem kényszeríti önMAGát semmire, kényszert csak a végesség tudatába bezáródott személyes én, a személyiség érez, aki törvényszerűen szent amnéziában kell legyen ahhoz, hogy az Élet táncát járhassa. A vágyat nem lehet megsemmisíteni, a vágyat követni kell annak forrásáig, hogy elvezethessen minket sorsunk beteljesítése által annak a megértéséhez, hogy mind a Menny, mind a Pokol, mind a Fény mind a Sötét MAGunkban van, az Élet pedig ezen pólusokba zárult tudat valóságának a döntése. Az ébredés, a megtérés, a megvilágosodás és az üdvösség MAGa az **Út**, mely a Teljes ÉGbe, az EGY **Igazság**ba, vagyis a Nirvánába és az Isten Országába visszavezeti a tapasztaló tudatot az **Élet** által.

Mire vágyunk? „Bármi legyen is **a kincsed**, úgy tartsd a markodban, mintha vizet tartanál... Mert ha megszorítod eltűnik. Ha kisajátítod, tönkreteszed. **Tartsd szabadon és örökre a tiéd marad.**” – mondotta a Buddha, „**Mert ahol a te kincsed van, ott a te szíved is.**” – mondotta a Krisztus. Ez az ÉLET működésének örök titka. A vágy hajtja az élet kerekét, nem a **kényszer**, mert EGY és EGYetlen Valóság van csak mely táplál és etet: a **SZER**.

5. EGYetemes ÉN-kutatás magyarul

Ki vagyok én?

1. *én* vagyok
2. EGY-ÉN vagyok (egyén vagyok)
3. EGY-ÉN-IS-ÉG vagyok (egyéniesség vagyok)
4. Mind-ÉN-KI vagyok (mindenki vagyok)
5. Mind-ÉN-s-ÉG vagyok (mindenség vagyok)

Ki vagyok AZ ki ÉN?

6. ÉN vagyok AZ (A-Z) ki VAN. ÉN vagyok AZ (A-Z) ki vagyok.
7. Vagyok AZ (A-Z) KI vagyok
8. Vagyok A KI vagyok
9. A VAGYOK vagyok.

Fogalmak:

én = személyiség, ego

EGY = teljesség, mindenség

EGY-ÉN (Egyén) = legfelső (leg-ELSŐ) ÉN, minden ÉNek énje, a valódi, minden káprázatot meghaladó, igaz, valós, kezdet és vég nélküli, születés és halál nélküli létező.

IS = Ős, Is, Istenség, az ősi magyar nyelvben az „I” EGY-MAGában az Isten jele, az „s” önmagában pedig „és”-t is jelent, az IS szavunkban tehát két betűben benne foglaltatik az IstenISég, és a dolgok valódi létezésének rendje, SZERe: EGYmás, az EGY-MÁSAi mellé rendeltség.

ÉG = ég, eg, egész – az eg és az ég teljesen rokon szóbokor, mely a dolgok EGészségét, osztatlanságát, önmagán belüli teljességét takarja.

A KI (aki) = az ősi magyar nyelvben az „a” és a „ki” mint a mai „aki” jelentést hordozó vonatkozó névmás nem volt egybeírva. Az „a”, „az” névelő és a „ki” pedig egyben kérdő és vonatkozó névmás, valamint igekötő. Jelen esetben a „ki” szavunkban egyesül a kérdés és a válasz is, vagyis az aki felteszi a kérdést önmaga azonosságára vonatkozóan, hogy „ki vagyok” valójában már meg is adta önmaga számára a választ a kérdésben foglalva: „vagyok a ki (aki) vagyok”.

A = ábécénk első betűje, a kezdet szimbóluma.

AZ = ez a névelő valójában a magyar ábécé első és utolsó betűjét EGYesíti magában, ami a kezdet és a vég szimbóluma. Többnyire ez a fogalom napjainkban közismertebben a görög nyelvből emelkedik vissza „Alfa és az Omega”, „A – Ω” révén („én vagyok az alfa és az omega”). A-Z (az) VAGYOK tehát ilyen értelemben magában foglalhatja a „kezdet és vég vagyok” jelentéstartalmát is.

Értelmezés:

1. Mi az én-kutatás?

Az *én-kutatás* az a tudati-lelki út, cselekvés, melynek során az Emberi Lény közvetlenül képes visszajutni saját személyisége, *énje* (egója) Forrásához. Ezen belül több irányzat is megjelent a világban, melyek közös jellemzője, hogy az *én-kutatás* (önkutatás) középpontjába az anyagi kivetülésként *kizárólagosnak* értelmezett fizikai, elme-valóságnak, a *májának* az illuzórikus voltának a megtapasztalása áll. Az az emberi tudat-lélek – mely ily módon – megszabadul az anyagi létezését önmagába záródó, abszolútként értelmező valóság illúziójától, képes csak eljutni saját *énje* valós forrásához, minden létezés egó-nélküliségének a megtapasztalására. „*Ki vagyok én?*” Ez az *én-kutatás* alapvető kérdése. A cél a személyiség, az én, az egó forrásához, az EGY-ÉNhez, a LÉT, A VAGYOK, EGY, igaz, valóságos forrásához való visszajutás. A lényeg: az elme-valóságként megjelenő, kivetülő egyéni én, személyiség, (egó) abszolutizálásának a felszámolása, az én valódi forrásához való visszajutás által. EGY és EGYetlen ÉN létezik, az EGY-ÉN, minden amit észlelek a világban pedig *énMAGam* vagyok, az EGYetemes elme kiáradása. Mind-EGY, Mind-ÉN-KI vagyok, Mind-ÉN-s-ÉG vagyok.

A héber Tórában, és a keresztény Ószövetségben – bár egy emberen kívülre helyezett és értelmezett istenkép jelenik meg, melyben az ember alárendeltségi viszonyában nincs semmi szerepe az EGY-ÉN, az EGYetemes Forrás egyéni kutatásának – felfedezhető, hogy az EGYre, az Istenre hasonlóképpen hivatkozik az író: „És monda Isten Mózesnek: VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok.” II.Móz. 3,14. (Károli Biblia) Feltételezhető, hogy ez a retorika egy ősi, EGYség-tudatú világ Isten-Ember viszonyából lett átemelve, kiragadva és átértelmezve, amelyben viszont A VAGYOK – mint a Lét örökkévaló Forrása, teljessége – nem az emberi lényen kívül álló Teremtő, Isten privilégiuma volt, hanem az Emberi Lény valódi létezése, mely a későbbi korokban az elme valóságát, a máját egyedüli, kizárólagos igazságnak gondoló emberi tudat számára kerül önMAGán kívülre.

Az *én-kutatás* útján – az EGYetemes elme önmagából kivetített valóságának a meghaladása által – önmegvalósított (EGY-ÉNNé vált) Emberi Lény tudata-lelke képes csak annak megélésére, hogy az amit addig Istennek nevezett, az nem rajta kívül, hanem önMAGában létezik. Amit pedig az elme valóságába bezárult tudat és lélek valóságnak képzel az nem más mint illúzió, érzékcsalódás, álom. Az EGY és EGYetlen valóság, A VAGYOK, az EGY-ÉN valósága, a Forrás, a Teljesség, mely a végső megvilágosodásban tudatosul, az emberi mivoltát meghaladó, minden létezés Forrásával, az EGY-ÉNNel tudatilag-lelkileg újra EGYesülő egyéni, személyes én számára.

2. Miért az én-kutatás?

Egyéni utamat járva fokozatosan ébredtem rá arra, hogy minden létezés végső forrásának felfedezése, megtapasztalása egyre erősebb igényként jelentkezik bennem. Visszatekintve eddigi keresésemre, minden ezt szolgálta, tudattalanul majd lassan egyre tudatosabban minden ennek rendelődött alá az életemben. Mi az, ki az, aki, ami a személyiségem valódi forrása? Mi minden valóság egyetlen igaz, valós forrása? Tényleg nincs átjárás az Élet és a Lét, a Lét és az Élet között, vagy ez is csak az elme-valóság illúziója, a májá, mely arra hivatott hogy az Élet táncát járó, az Élet játékát játszó Örök Lény elől saját Forrását, LÉNY-EGét elfedje?

A keskeny utakon belül ez talán a legkeskenyebb út. Miért? Mert nem a személyiség, az egó megmentésére, konzerválására, túlélésére törekszik, hanem az EGY-ÉN valóságába való visszatérésre. „**Keressétek a megvilágosulást, és a többit megkapjátok ráadásnak.**” Sziddhártha Gautama – Buddha „**Ti keressétek először az Isten országát és annak igazságát, és mindezt megkapjátok hozzá...**” (Mt 6, 33) Jézus – Krisztus

Ami ezzel kapcsolatban bennem érett meg, azt pedig a következőképpen tudnám megfogalmazni:

Aki meg akarj menteni egyéni életét, elveszíti azt, de aki elveszíti azt az EGY-ÉNÉrt, az EGYben örökké él. Az Élet az EGY Örökkévaló álma, melyben akkor válhatsz szabaddá, ha Örökkévaló EGYként önMAGod Forrásába ébredsz. Az Emberré vált, istenségéről megfélelkezett Isten felteszi MAGunkban, MAGának a kérdést: **ki vagyok én?** Az EGYedüli helyes válasz csak a MAGunkban élő Örökkévalótól származhat: Vagyok A KI vagyok, A VAGYOK vagyok. Létemnek nincs oka, mert MAGa a VAGYás, a VANás, a VAGY-OK vagyok, mely önMAGunk végső, kauzalitáson kívül létező, örökkévaló ŐS Oka.

6. Ébredés

Ha őszinte, mély vágy él benned, hogy megismerd önMAGad, akkor nem kell mást tenned, mint ráébredned arra tényre, hogy bármi és bárki – mi körülvesz téged – nem más mint egy tükör. Ha van elég bátorságod, erőd, hogy legyőzd minden félelmed, amit a tükrök látványa kelthet benned, akkor végül megkapod majd a legnagyobb ajándékot, a felismerést, hogy minden létező saját MAGod tükröződése. Ha nem csak azon tükrökbe tekintesz bele, melyekben önMAGad szépnek, okosnak, erősnek, intelligensnek, bölcsnek és szeretetteljesnek láthatod, hanem azokba is, melyekben ezek hiányának, ezek ellentétének, akkor emberi valóságod kiteljesedhet, mert megláthatod a végleteit ugyanannak a létezőnek, ugyanannak a LÉNY-EGnek.

Ha szembesülsz azzal, hogy mind az iSTeNt mind a SÁTÁnt te MAGod teremtetted az elméd képzeletével való tudati-lelki azonosulás által, akkor eljutottál a valódi szabadság kezdetéhez. Szabaddá csak az ember válhat, aki képes szembenézni saját elméjében kivetülő mindkét pólusával az EGYnek, és meglátni a minden tükrövilágon túli EGYségét, osztatlanságát ugyanazon VALÓságnak, mely a Létből az Életbe lépve MAGunkban és MAGunk által nyilvánul meg. Az Élet a Szabad Tudat és Lélek választása, mely őszinte vágy és nem kényszer. Kényszerré akkor válhat, ha emberként belebonyolódunk az elme teremtéseinek végtelen szövevényeibe. Mikor elfeledkezünk arról, hogy a szabadság és a szeretetet az, amit senki és semmi nem adhat nekünk meg, mert ahhoz nem vezet semmilyen út, semmilyen tan, semmilyen módszer. A Szabadság és a Szeretet az EGY és EGYetlen valóság, mely önMAGunk LÉNY-EGe, és nem kell semmi mást tennünk, mint elengedni minden elKÉPzelést, amit elménk teremthet, hogy a SZÍV bölcsessége által – az elme KÉPzeteiből kilépve – a tapasztaló Tudat és Lélek ráÉBREDhessen saját természetére: a Végtelenségre. Ahol minden KÉPzetet és KÉPzet véget ér, ott kiteljesedik a valós ÖNismeret, mert személyiségünk visszatér saját forrásába, az EGY-ÉNbe, mely minden valóság EGY és EGYetlen, osztatlan LÉTezése.

A valós ÖNismeret annak a felismerése, hogy minden létező EGY, és mindegy kire és mire tekintek, mert Mind-ÉN-kiben az EGY-MÁSait, önMAGom szemlélhetem. Ehhez el kell engedni minden KÉPzetét a teremtő elmének, amiben a VALÓság kettőssége, végletek közt feszülő látszata megszülethet. Az elme a viszonylagosság világának, a kettősség játékanak teremtő eszköze, mely természeténél fogva nem arra hivatott, hogy visszavigyen minket a Teljességbe. Az elme – paradox módon – mégis magában hordozza minden lehetőségét annak, hogy az abban megjelenő Valóság Forrásához minket visszavezessen. A Forrással újra EGYbeolvadni, eggyé válni azonban csak az önön valósága KÉPzeteitől, kivetüléseitől megszabadult tudat tud, a lélek által. Az EGY VALÓságát meglátni a Szív által csak a Lélek képes. A valódi látás nem érzékelés, nem viszonylagos, egyéni nézőpontok szintézise, hanem tudati-lelki EGGYé válást jelent minden Lét Forrásával, a Mind-ÉN-

s-ÉG-ben és Mind-ÉN-KI-ben tükröződő EGY-ÉNNel. A valós ÖNismeret az EGY-ÉNNben való megvilágosodáshoz vezet, az Élet varázslatos, káprázatos álmából a Lét EGYszerű VALÓságába való végső felÉBREDÉShez. Az EGY-ÉN örökkévalósága MAGa a Lét ébersége az Élet örökké változó álmában.

7. Intelmek MAGomtól MAGomnak – II

Aki tömeges ébredésre, mások tömeges megvilágosodására vár az alszik, mélyen alszik. Aki aranykorra vár, korszakváltásra, globális felemelkedésre, a tudomány, a vallás diadalára az emberi problémák felett, az az álomban álmodik. Soha nem volt sem jobb sem rosszabb, sem alkalmasabb sem alkalmatlanabb idő a megvilágosodásra, a végső felébredésre, mint a jelen kor, a pillanat amiben élsz. Ébredj tudatára, hogy a Te ébredésed, a Te megvilágosodásod nem függött és soha nem függhet mástól, mert ameddig kívül keresed az igazságot, a megváltást, a jobb és a szebb jövőt, addig nem vagy jelen saját életedben, addig nem juthatsz igaz valóságodhoz: az EGY-ÉNNhez.

Az üdvösség soha nem a múltban és soha nem a jövőben van, hanem MAGodban, amely nem függvénye MÁS-OK-nak, mert az egyedüli OK csak benned van. Készen állsz-e, hogy májád fátylát fellibbentsed, készen állsz-e hogy meghalj minden téves ideának, amit elméd újra és újra megteremt számodra, hogy itt tartson ebben a kozmikus bűvésztükrökben? Ha igen keresd a Forrást, az EGY-ÉN valóságát, mely túl van minden viszonylagosságán.

Ki vagyok én? Kinek jelenik meg az én? Ki a forrása az ének? Honnan jött az én? Kinek létezik ez a test? Honnan származik az elme? Mi az elme forrása? Tedd fel a kérdéseket, fordulj MAGodba és kutass. Maradj csöndben, hogy meghallhasd a választ. Ha valóban szabadabbá akarsz lenni, ha valódi, igaz megváltást akarsz, s nem a világ megváltoztatását újabb ideák által – avagy egyéni jobbá tételét sorsodnak – akkor kövesd személyiséged (az egót) annak Forrásába. Tartózkodj, légy jelen az EGY-ÉNNben, mely túl van minden viszonylagosságán az elmének, túl az üveghegyen, túl a tükörvilágon, a KÉPzetek és a KÉPzelet, az illúziók világán, túl az álmon: a Szabadság és a Szeretet éber, örök üdvösségében.

8. Oktalanság

Az elme nem szereti az oktalanságot. Bármilyen történik velünk, mi mindig az okokat kutatjuk. Nehezünkre esik még a gondolattal is eljátszani, hogy a kauzalitás valójában a legnagyobb oktalanság ami létezik. Mindenre magyarázatot szeretnénk, mert úgy véljük, az ok és okozat láncolatán minden megfejtendő. Valójában pedig nincs semmiféle láncolat, mert a dolgok minden létező együttthatásaként, egyidejűségeként, egyszerre végtelenül bonyolult és egyszerre végtelenül egyszerű mátrixaként léteznek, és az elme ezt a jelenvalóságot próbálja logikai láncokként lebontva magyarázni, értelmezni. Ezét van az, hogy ugyanazon történésre több, sőt – nézőponttól függően – végtelen sok magyarázat is lehetséges, ám mindegyik csak relatív módon érvényes.

Mindaddig ameddig nem ismerjük fel, hogy MAGunk vagyunk minden létezés oka, MAGunk

vagyunk az Egész, az elme megtéveszt minket. Minden valóság oka ugyanis túl van az elme által teremtett relatív valóságon, világon. Minden valóság igaz oka az elme számára elKÉPzelhetetlen, maga a botránykő, maga a megsemmisülés, és ez az oktalanság. Amikor belátom, hogy valójában semmit, de semmit nem tudok bizonyossággal, akkor ebben a szent oktalanságban megszülethet a vágy, hogy a dolgokat többé ne magyarázzam, ne értelmezzem, hanem csak szemléljem, s így elfogadjam az elme ítéletétől mentesen, a maguk valóságában. Ezen a ponton születhet meg az az őszinte vágy, hogy az elme forrását, – minden megjelenés, minden valóság forrását – kutatni kezdjem.

Kinek jelenik meg az elme? Honnan jön az elme? Van-e valóság az elmén túl? Mi minden valóság forrása? Amikor az elme belátja, hogy önmaga létére nem adhat semmilyen bizonyossággal bíró választ, akkor beköszönt a csend. Az a Csend, mely minden létezés valóságának abszolút Forrása. A Csend, melyben kialszanak a kérdések, mert EGGYé válsz magával a válasszal, az Örökké-Valósággal. A Csend maga a Tér, a Csend maga az abszolút Tudatosság. A Csend maga a forma nélküli üresség, melynek nincs oka. A Csend Isten másik neve, a Csend az EGY-ÉN igaz valósága.

9. A jutalom

Az Élet túl rövid ahhoz, hogy ne Szeretettel töltsük meg, mert amit adunk, azt kapjuk vissza tőle. A Szeretet az egyedüli valóság, melyből ha adunk, soha nem lesz kevesebb belőle, pont ellenkezőleg. De ez a törvény csak akkor működik, ha nem érdekből, hanem érdek nélkül, a viszonzás vágyától megtisztult szívvel és lélekkel adunk bárkinek, tekintet nélkül annak vélt vagy valós érdemeire. Érdek nélkül szeretni csak a bennünk élő Örökké-Való képes. Mikor MÁSoznak adunk, tegyük úgy, mintha magunkkal cselekednénk, mert valójában minden létező mi MAGunk vagyunk. Ne várjunk jutalmat, mert ha Szeretetté válunk, Mind-ÉN-s-ÉG-gé válunk, így minden cselekedetünk, s létezésünk a jutalom lesz maga, MAGunk által saját MAGunknak.

10. A Kerek-erdő közepe

A világ soha nem volt sem jobb, sem rosszabb, sem békésebb sem békétlenebb. A világ mindig az volt és lesz, amiként elménkből számunkra jelenik meg. A világ egy álom. Az EGYedüli valóság az EGY-ÉN. Kövesd az egót, az elmét, a testet annak forrásáig, ha meg akarod tudni ki AZ aki álmodja mindezt. A végső ébredés útja, az ÉN forrásának kutatása azon kevesek diszciplínája, akiknek – éltek végtelen sorát járva – lelkük mélyén megérett a vágy, hogy éberséggé, tudatossággá váljanak. Hogy azzá váljanak, amivé nem válhatnak, mert már öröktől fogva azok, miként mindnyájan vagyunk. De ennek felismeréséhez önmagában nem elegendőek a szavak, és nem elegendőek a tettek sem. Ennek felismeréséhez a legfontosabb: ülni a csendben. A csendben amit nem kívülről várunk, hanem ami minden létező igaz valósága, és magunkból árad ki minden létezőre.

Ülni a csendben, maga a kegyelem. Ülni a csendben áldás, ülni a csendben és figyelni az elmét, amint egyre inkább megszűnik létezni. Ülni a csendben és Csenddé válni: üdvösség. Üdvösségé válni annyit tesz, mint tudatossággá válva, tudatosságként létezni. Ülni a csendben maga a

felismerés, hogy csak az EGY-ÉN létezik, minden más csak álom, s az EGY-ÉN MAGom vagyok. Semmit nem mondhatok, semmit nem írhatok, semmit nem tehetek ami felébredhet téged. A tanító benned van, fordulj hát befelé. Menj beljebb és egyre beljebb. Hánts le magadról a látszatot, hánts le magadról minden szerepet, hagyd hogy ne az egód cselekedjen többé, hanem egód az EGY akaratát cselekedje. Tettél-e valamit életedben, amivel csak egyetlen egy sejteted is intelligensebbé tetted? A test maga a tökéletes intelligencia, a test az egó, az elme azon kivételése, melyet azért nem látunk tökéletesnek, mert nem élünk a valóságban. De test valójában úgy, amint érzékeljük, miként anyag úgy amint megjelenik számunkra nincsen. Káprázat, májja minden. Bűvészlucok és varázslat. Az álomban minden relatív, minden alá van vetve az örök változásnak. Az örökké változót akarod megváltoztatni ahhoz, hogy az álmod tökéletesnek éld meg.

Nincs mit, nincs kit megváltoztatni, inkább ismerd be, hogy semmit sem tudsz magadról. Semmit, ami érdemleges, minden csak hit, minden csak múltó érzés, minden csak képzelgés. Az elme végtelen játéka mely megtéveszt téged, mikor azonosulsz vele. De ki az, akit megtéveszthet? A benned élő Örökké-Valót? Az Istent? Nevezd bárminek, mert megnevezhetetlen. Ő megtéveszthetetlen. Ő éber, ő a tiszta tudatosság. Ki vagyok én? Honnan származik az elme? Csak figyelj. Ne adj választ elméddel, tartózkodj, azonosulj a benned élő Megfigyelővel. Ő a te abszolút lényeged. Ő a soha nem született és soha meg nem haló, a romlatlan és romolhatatlan, az EGY-ÉN, az EGY, a Megnevezhetetlen. Ő, a VAGYOK, A KI VAGYOK: Te vagy. Bármit mondani róla emberi szavakkal lehetetlen. Marad a csend. Áldás, béke, boldogság, szeretet.

Itt a vége, fuss el véle!

11. Kali Yugá – az utolsó idők üzenete

Nem a Védikus írások, és nem is a Jelenések Könyve alapján jutottam jó ideje azon felismerésre, hogy az objektív valóságomban észlelt világ (mely semmikképp sem független a tudattól, az én tudatomtól) olyan irreverzibilis úton halad, melyről ma már egyértelműen vallom, hogy semmikképp sem nevezhető az emberi faj globális felemelkedésének. Tartozom ezen írással elsősorban önMAGamnak, és azon embertársaimnak, kik joggal gondolhatták, az utóbbi évek megnyilvánulásai alapján, hogy ignorálok közŐS világunk valóságait. Tisztázni szeretném tehát, hogy látom, nagyonis érzékelem mindazt, ami a jelen korban zajlik, és amely világekorszak valóságát az ahrimáni erők határozzák meg. Ez nem választás kérdése, minden világekorszak ugyanis egy lehetőség, a benne alászálló individuális emberi tudatként megnyilvánuló EGY számára, hogy egyedi és megismételhetetlen megélésekre, megtapasztalásokra tegyen szert.

A világekorszak az a keretrendszer, mely jól meghatározott szabályok, törvényszerűségek és egy jól kivehető szellemi-hatalmi erőter vezérlése által kel életre, de minden világekorszak arra hivatott, hogy a benne tudatosan, jól meghatározott individuális célok mentén alászálló egyéni tudat felismerésekre tegyen szert, melyek által akár a legnagyobb sötétség közepette is visszatalálhasson, saját, belső, EGY-ÉNi tudatmagjához, fényéhez, mindenhatóságához, mindentudóságához, valóságához, hogy üdvözülhessen. Természetesen mindennek az ellenkezőjére is lehetőség nyílik, ugyanis a szabad akarat által senki sincs kényszerítve semmire, pusztán a világekorszakok által megteremtődő tudati tapasztalásterek által van predestinálva bizonyos objektívnek megélt valóságtartalmak megtapasztalhatóságára. Fontos mindezt az elején tisztáznom, mert egyre jobban elsötétülő közös világunkban egyre hangosabb az a hamis propaganda, mely gyakorlatilag minden

valóságnak az ellenkezőjét igyekszik prezentálni. Napjainkban elértük azt a szintet, hogy kijelenthetem, mindaz amit a Kali Yugát meghatározó szellemi erőtér az emberi tömegek számára kizárólagosan valósnak és igaznak jelenít meg, az többnyire valótlan, hamis, és annak általában az ellentéte az igaz.

A magát felvilágosultnak hirdető, tudományos-materialista szellemi bázisokon nyugvó Új Kor minden látszólagos vívmánya ellenére, nem az emberiség felemelkedését, szellemi nemesedését hozta el, hanem ellenkezőleg, az emberi létforma totális felbomlásához, megsemmisüléséhez és megszűnéséhez teremtette meg a feltételeket. A szellemi látás képességét elveszített tömegek az anyagi valóságot teljesen, tudatuktól függetlenül létező, objektív valóságként élik meg, és ez a tudati valóság olyan mértékben vált a mai kor hivatalos dogmájává, hogy gyakorlatilag meghatározó módon, valós erőt kifejtve semmiféle ezzel ellentétes, vagy ezt meghaladó nézet, felfogás, szellemi valóság nem jelenhet meg. Amennyiben pedig megjelenik a hivatalosnak mondott berkekben, úgy az többnyire nem más, mint a további megtévesztéseket szolgáló, szellemi katyvaszok tömege, melyekbe belegyúrtak ugyan ősi igazságokat, de amelyek pont ilyen módon szolgálják azok nevetségessé tételét, hiteltelenítését, diszkvalifikációját.

A Kali Yugá a bölcs számára lehetőség a felemelkedésre, a megvilágosodásra és az üdvösségre, míg a tömeg számára pedig alkalom az egyedül üdvözítőnek bemutatott világvallás, a materialistico sciento-technofilia mélységeibe való alászállás megtapasztalására, melyben az egyre elléktelenedőbb, egyre sötétebb szellemiségek által uralkodó ahrimáni erők, vagy másként antikrisztusi erők veszik át az uralmat a szellemi valóságok valós látására alkalmatlan és képtelen emberi biomassza felett. Tisztázni szeretnék ugyanakkor pár fogalmat, ami jelen kifejtés szempontjából kulcs fontosságú. Az Emberi Lény olyan tudatforma, olyan tudati megvalósulás lehetősége, mely a mai kor tudományos-materialista világméppel ellentétben, nem az állatvilág része. Az ösztön szintet nem meghaladó ember ugyanis nem tekinthető Emberi Lénynek. Ilyen értelemben legelőször is az emberi létforma megvalósítása és elérése, az abban való kiteljesedés nélkülözhetetlen, az önMAGában önMAGához visszatérő Önvaló, Isteni Tudat, EGY-ÉN számára. Az ember ugyanis valóban magában hordozza az állati lény ösztönvilágát, és pont ezért ennek tudatosítása elengedhetetlen ahhoz, hogy legelőször is Emberi Lényként megvalósíthassa önmagát.

Sokan sokféleképpen igyekeztek meghatározni az ember fogalmát. Az én definícióm nem fizikai, hanem metafizikai jellegű. *Emberi Lénynek nevezem azt a létformát, melybe az EGY és osztatlan EGY-ÉN, Isteni Tudat, ŐS-Tudat alászáll, hogy az emberi létforma adta keretrendszer rendjében megtapasztalhassa önMAGa valóságát.* Számtalan ilyen tudatforma létezik a teremtésben, és mindegyik ugyanazon ŐS-Tudat, EGY-ÉN megnyilvánulása, attól semmiképp sem független. Ezek közül az Emberi Lény egy olyan lét és tudatforma, mely egyesíti magában az ásványi, növényi, állati lét elemeit, de ugyanakkor ezek meghaladásaként jelenik meg, ami azt jelenti, hogy olyan tudati megtapasztalások számára ad lehetőséget, amelyekre a többi létformának nincs lehetősége. Az ember ugyanakkor képes alászállni az állati ösztönlétben való létezésbe, és ez az amit a mai kor tudománya tévesen úgy értelmez, hogy az ember az állatvilágból kiemelkedett állat, pusztán azért, mert képes állati szinten megnyilvánulni. Több írásomban kifejtettem, hogy ami az állati létforma számára teljesség, természetes és akár dicsőséges, az emberként ennek az ellenkezője. Az ember ugyanis ha nem képes meghaladni a benne élő állati ösztönlényt, akkor az én értelmezésemben nem nevezhető Emberi Lénynek. *Emberi Lénynek azt a lét és tudatformaként megnyilvánuló létezőt nevezem, amely képes uralni, ezáltal meghaladni a benne lévő állati ösztönöket, és képes ezen szellemi erők transzcendálására és transzmutálására, egy magasabb szellemi valóság felé történő kiteljesedésben, melynek legvégső fokán, önMAGa tudatmagja, éncentruma, önMAGán keresztül visszajut önMAGa teljességéhez, forrásához, vagyis isteni létéhez.* Ez az istenemberség lehetősége.

Létezik azonban a transzcendenciának és a szellemi értelemben vett transzmutációnak egy olyan „kiteljesedési” lehetősége is, mely ellenkező irányba halad. Bár a Teljességben a teljességhez képest, tudatilag minden létforma létesülése alászállással jön létre, az ilyen út *alászállás az alászállásban*, vagyis az, amikor az emberi lény a benne lévő, sötét szellemiségek, pusztító, degradáló és degeneratív ösztönök, démoni, sátáni szellemi erőterek által vezérelt. Végső soron tekintve ezen lehetőségek, állapotok, tudati létterek, valóságok is az EGY részeként létesülhetnek, azok semmiképp nincsenek rajta kívül, hiszen még a Semmi sem létezik az EGYen, az EGY-ÉNen kívül. *A SáTáNi és az iSTeNi ugyanazon EGY és EGYetlen Végtelen Tudat, ŐS-Tudat, kettősségben, dualitásban és polarításban megnyilvánuló szélsőségei, mely szélsőségek között jelenhet meg a lét örökkévalóságában kibomló élet.* Minden egyéni tudatMAG tehát önön vágyainak megfelelően választhat, hogy milyen karmát teljesít be. A sátáni, démoni és az isteni minőségek megvalósíthatósága ugyanazon EGYetemes, kozmikus játék, a lila részeiként jelennek meg. Semmi és senki nem létezik ezen kívül, minden mozzanata a létnek ezen játékon belül jelenik meg. A Kali Yugá tehát nem valamiféle sorscsapás, vagy karmikus büntetés következménye, hanem egy játékszíne a Végtelen EGY színjátékának. Egy olyan tudattér, melybe az EGY-ÉN önMAGa megMÁSulása révén számtalan egyedi, egyéni, individuális személyként, egyedként, egóként alászállhat, hogy megelevenítse azokat a színeket, azokat a történeteket, melyek végtelen potencialitásának részeként az időtlenségben mindig is jelen voltak és lesznek, az idő síkjától nem determinálva, korlátozva.

A tér és idő arra szolgál, hogy az örökkévalóság megtörténhessen, pontosabban hogy a tapasztaló tudat számára a valóság érzékszervi szinten is megtapasztalható, át és megélhető lehessen. A Vaskor, másként Kali Yugá ezen Isteni Színjátéknak egy hatalmas korszaka, fejezete. Nem több de nem is kevesebb. Miért mondom ezt? Terjedőben vannak és igen népszerűek a jelen kor szellemi káoszában azon „spirituális, ezoterikus” nézetek, melyek szerint a korszakváltásokkal automatikusan egybe van kötve az emberek individuális, egyéni felemelkedése. Ilyen értelemben, ha a Kali Yugá véget érne, és ezt az Aranykor követné, akkor automatikusan minden ember – addigi egyedi, egyéni útjától függetlenül szellemi és lelki értelemben is – az Aranykorba lépne, vagyis bizonyos értelmezések szerint spirituálisan felemelkedne, üdvözlne, megváltódna. Ez azt jelentené, hogy bárki, szabad akaratától függetlenül, hirtelen „megvilágosodna”, hirtelen isteni tudatához érne. Ezen elképzelések nem csak naivak, de hamisak is, mivel figyelmen kívül hagyják az egyedi, egyéni utak szabadságát. Az alászállás útja ugyanis különbözik az emelkedés útjától, mert ameddig az alászállás során, az alászállásban az Isteni Tudat teljességgel tudatosan vesz részt, addig a már alászállt tudat elveszti azon tudatosságát, mellyel képes a Teljességet teljességként észlelni, így viszont létrejön az elkülönültség, az egyediség, az egyéniség, az individualitás, a személyesség lehetősége, és az ebbe bezáródott tudatMAG saját szabad akarata által megjelölt, vágyott tapasztalati pályája teljesülhet be, melyet alászállása előtt döntött el.

Emberként a szabad akarat egyszerre létezik és egyszerre nem. Létezik abban az értelemben, hogy bármikor lehetőségünk van dönteni, hogy életünket milyen elvek mentén, milyen vágyak által vezérelve éljük meg, nem létezik viszont olyan értelemben, hogy létezik mind világkorszak, mind egyedi szinten egy olyan fajta determináltság, ami az emberi tudatnál magasabb szinten, az Isteni Tudat szintjén lett kijelölve. Körülményeink, testi és lelki adottságaink mind ennek az okozatai, mind az Isteni Tudat szintjén meghatározott megtapasztalások céljait szolgálják, akként jelennek meg életünkben. Ezért van tehát az, hogy semmiképp nem mehet végbe semmiképp olyan globális felemelkedés, mely az egyedi megtapasztalásokkal ellentétes, hiszen azok eleve az Isteni Tudat szintjén lettek megjelölve. Korszakok szintjén ugyanakkor működik ez az automatizmus, hasonlatosan ahhoz, miként az égitestek, a galaxisok is egy adott, előre megszabott, meghatározott,

kijelölt, determinált terv alapján járják be pályájukat. A legfontosabb dolog tehát az, hogy a determináltságunknak azonosítsuk a forrását, megértsük, hogy mi az ami determinált és mi az amiben a szabad akarattunk érvényesülhet, mert totális értelemben szabad akarattal emberi lény nem rendelkezhet, amennyiben emberi tudatként van jelen.

Szabad akarattal, a lét feletti teljességgel, a Teljesség feletti teljes hatalommal, uralommal, szabadsággal csak és kizárólag az ŐS-Tudat, az EGY-ÉN, az Átma, az Önvaló rendelkezhet. Ilyen értelemben minden alászállás tudati alászállás, mely a Teljességben jelenlévő EGÉSZnek önmaga megtapasztalását jelenti részként, a RÉSZek végtelen lehetőségeiben, úgy mint tudat és létformák általi megnyilvánulását az EGY és EGYetlen Létezőnek.

A legfontosabb üzenete jelen gondolatsornak tehát az, hogy semmiképp sem tévesszen meg minket a Kali Yugá egyre sűrűsödő, egyre kiteljesedőbb, egyre mélyülőbb sötétsége. Az Antikrisztus erőinek látszólagos térnyerése és győzelme az Isteni Színjáték része, semmiképp sincs rajta kívül. *Mit nevezek én Antikrisztusnak? Valójában minden Krisztusi hiányát.* Mit nevezek Krisztusnak és krisztusnak? Krisztus a lét EGYetemességének a minősége, a Krisztus Tudat az univerzális, EGYetemes tudat szinonimája, az éberség, az isteni Éberség megfelelője, az üdvözültség, a Mennyek Országának tudati-lelki állapota, mely analóg a Buddha által leírt bódhiszattvai megvilágosodással, felébredéssel és a létesülés forgatagából (számszára) való megszabadultság állapotával, a Nirvánával. A Nirvána jelen esetben semmiképp sem a teljes megsemmisülés szimbóluma – miként sokan tévesen, negatívan értelmezik ezt – hanem az emberi személyiség végleges és visszavonhatatlan feloldódását, „ellobbanását” jelenti önMAGa forrásában, az EGY-ÉNben, mely a totális metafizikai megvalósulás, az emberi létforma beteljesedése az Isteni Létben.

Ebből láthatjuk, hogy mit is jelent az Antikrisztus minősége. Az Antikrisztus valójában nem valami új minőség teremtője, hanem a totális tagadása minden valóságnak, mert Valóságnak egyedül a Fényt nevezhetjük, így valójában a Sötétség nem az ellenpólusa, hanem a totális hiánya a Fénynek. A Sötétség ugyanakkor a polaritás világának a megrajzolásához, megteremtéséhez és kibontakozásához nélkülözhetetlen. Ilyen értelemben az Antikrisztus, és a hozzá kapcsolódó szellemi minőségek, melyek röviden a Sötétség Erőiként jelölhetőek meg, nélkülözhetetlen bázisai magának a duális poláris világnak, a Teremtésnek. Mikro- és makrokozmosz szintjén ezen erők jelen vannak minden megnyilvánult létezésben, így például az emberi lélekben is. A SÁTÁNi és az iSTeNi erők az emberi valóság meghatározó pólusai, mely pólusok felett elnyerhető uralom megvalósításáról szól az emberi lét. Nem közömbös ugyanis, hogy a sötétség vagy a fény erői uralják meghatározó módon tudati terünket. Bár emberként e szellemi-lelki kettősségben, (dualitásban) és tudati polarizáltságban létezőnk (elme), ezen pólusok osztatlan EGYsége, az a teljes EGYensúly, amely az Üdvösség, a Nirvána megvalósítása által MAGunkban újra helyre áll.

A Teljességből kiszakadt tudatMAG, MAGunk folyamatosan vágyik vissza ebbe az őS állapotába önMAGa létezésének, mely állapot az EGY és OSZTATLAN VAN, VANság, LÉT, a minden kettősséget, dualitást és polaritást meghaladó, ám potencialitásában a MAGa teljességében önMAGát MAGában foglaló TELJESSÉG állapota. Az Antikrisztus erői be kell teljesítsék önmaguk szerepét a Kali Yugá korszakában, és ez a korszak még előre láthatóan sok szenvedést és megpróbáltatást fog hozni az emberi nemre. Ebben az egyre jobban elhatalmasodó szellemi-lelki sötétségben az emberi tudatok egyre jobban megfelelnek önön fényükről és annak Forrásáról. Az Isteni Színjáték hatalmas, monumentális drámája ez, melynek minden és mindenki, Mind-ÉN és Mind-ÉNki a szereplője. A Védák ide illő passzusai lényegüket tekintve teljesen egybecsengenek az Újszövetség, Jelenések Könyvében található passzusaival. Háborúk, járványok, betegségek, ember ember elleni kegyetlenkedése, az ember elembertelenedése stb. olyan folyamatok, melyek

metafizikai értelemben véve az emberi lény ösztönlénnyé való, negatív eredőjű és irányultságú transzcendálásában és deszcenzív transzmutációjában foghatóak meg. Ez ugyanakkor egy újabb lehetőség egyéni, személyes szinten, hogy soha meg nem ismételt állapotokat élhessen át az emberi lélek, önön sorsának megfelelően. Az Antikrisztus korában ugyanis minden egyéni, individuális megvalósulás, emelkedés, megvilágosodás és ébredés különleges, és emberi mértékkel elképzelhetetlenül hatalmas megvalósítást jelent az EGY-ÉNben. A Kali Yuga korszakában szinte lehetetlennek tűnik a totális felébredés individuális realizációja, olyan hatalmas ellenerők szabadulnak fel, az emberiség közŐS tudati terében. Egyénileg, csupán emberi perspektívából szemlélve a Kali Yuga világának a megváltása lehetetlen. Nem szabad ugyanakkor ennek a valóságnak alárendelődni, mert az Antikrisztus uralma nem rajtunk kívül, hanem saját, egyedi, individuális éntudatomon belül jelenik meg, így annak megszüntetését sem valamiféle tudatomtól független objektív valóság terében kell elkezdjem.

A Kali Yuga korszaka benne az ahrimáni, antikrisztusi erők ténykedésével együtt is a májáj, a lilá része. A valódi kérdés tehát az, hogy képes vagyok-e önMAGam teljességéhez emelkedni, az önMAGam kozmikus álmából való felébredéssel? Milyen erős a mágia, melyben mágusként alászállva látszólag elvesztettem mágikus képességeimet, legalábbis a saját, egyéni valóságomban megjelenő történések felett igen csekély uralmat gyakorlok, az objektívként érzékelt tudati valóság felett, pedig szinte jelentéktelent? *Ez az a pont, amikor erőteljesen és határozottan, az ébredésre való koncentráció vágyával MAGomba kell fordulnom, hogy visszatérhessek a MAGomban, MAGom tudati középpontjából kiáradó valóság forrásába, az EGY-ÉNbe.* A májából, a lilából való szabadulásra ez a legközvetlenebb út, mely az ébredés, a megvilágosodás, az üdvözülés által lehetséges. Ez az út ugyanakkor annak felismerésén keresztül vezet, hogy ÉN VAGYOK a LÉT közÉP-PONTja, az a térben megjeleníthetetlen abszolút VALÓ, mely minden benne és belőle kivetült valóság LÉT-tere. Az Ön-kutatás, az EGY-ÉNhez való visszatérés útja, mely a legközvetlenebb módon vezethet ki önMAGam álmából, a Kali Yugából.

Az álom nyomasztó valósága egy módon számolható fel: ébredéssel. Az emberi életben ennek a valóságnak megvan a maga analógiája. Amikor alszunk és álmodunk, akkor álunkban ha halálos élményt élünk át, például zuhanásban stb. akkor a halál beállta előtt mindig törvényszerűen felébredünk, mondhatjuk azt is, hogy álunkban bármilyen szörnyűséget is álmodunk, nem halhatunk meg. A primér valóságban hasonló történik velünk a fizikainak nevezett halál alkalmával is, ugyanis az emberi tudat hasonló módon kiébred, felébred az Élet Álmából. A test meghal, elpusztul, de a benne megjelenő tudat és lélek nem. Ez az emberi létprogram része, mely még egyáltalán nem egyenlő a megvilágosodással, vagyis a végső tudati ébredéssel, mivel a fizikainak nevezett halál még mindig a számszára, a létesülési forgatag része. Ezért a valódi lehetőség az ébredésre, a megvilágosodásra, vagyis a spirituális, metafizikai értelemben vett Önmegvalósításra az az Élet Álmában átélt tudati valóságban lehetséges. *A létesülés forgatagából való megszabadulás csak és kizárólag az Élet Álmából való tudatos felébredés által lehetséges, mely az önMAGunk létének forrásához való teljes, tökéletes visszajutást jelenti.* Isteni Tudatunkhoz való visszatalálás azt jelenti, hogy Emberi Lényként megvalósítjuk a megvalósíthatatlant, mivel az Isteni Tudat, az ŐS-Tudat VAN, és ÉN AZ VAGYOK, de önön teljességem tudatából emberként kirekesztve. Ádám és Éva VAGYOK, aki saját teljességem paradicsomából kiűzettem, mert a lét teljességének tudati-lelki egységét felcseréltem a kozmikus játék, a lilá egyedi lehetőségeivel. A Paradicsom ugyanakkor jelen értelmezésben nem egy fizikai hely, mely valamikor létezett és elpusztult örökre, sokkal inkább az a tudati állapot, mely az Isteni Tudat, az EGY-ÉN Teljessége, örök, múlhatalatlan boldogsága, békéje, bősEGe, bölcsessége, mindenhatósága, mindentudósága és osztatlan, igaz EGYsége és EGYetlensége: A VALÓSÁG, mely ÉN VAGYOK. Ez az állapot az Emberi Lény

tudatMAGvának, vagyis énMAGomnak, minden MÁSnak a valódi közÉP-PONTja, LÉTe. A Kali Yuga korszaka sem létezhetne – paradox módon – nélküle. Az önMAGa középpontjától eltávolodott, az önMAGa forrásának Teljességéből kizuhant tudatMAG – mely alászállt önön isteni álmában – álmodja ezt a korszakot is, a maga egyre mélyülő, egyre fájdalmasabb, egyre kegyetlenebb, egyre Embertelenebb és Istentelenebb, démoni, pokoli, sátáni sötétségével, és ugyanígy az Aranykor fénye, ragyogása és fenségessége, MAGasztossága is általa, ővele és őbenne, vagyis általam, én-VÉLEM és én-BENNem jöhet és jön létre.

A démonicitásnak, a sátáni, ahrimáni erőknak, az Antikrisztusnak a léte determinált. A kérdés, hogy felismerjük-e, azonosítani tudju-e ezen erők forrását, eredőjét önMAGunkban, tudatunkban, saját, objektívnek megélt tudati valóságunknak az önön forrásába való visszatalálás által? A Tékozló Fiú MAGunk vagyunk, a Tékozló Fiú a Kali Yuga gyermeke amely csak önMAGa közÉP-PONTjának, tudati centrumának az azonosítása, felismerése által szabadulhat meg a szenvedéstől, önMAGa EGY-ÉNiségébe való felébredés, feloldódás, az atyai házba való *visszatérés* által.

NE FÉLJETEK! A Jézusnak nevezett Krisztus – amennyiben az írások hitelesek – sokszor használta ezt a fordulatot, és nem véletlenül. Az ő EGYetemes tudatminősége számára egyértelmű volt, már kétezer évvel ezelőtt az, amit Buddha és Zarathustra is jól látott őt megelőzve: a sötétség, a Kali Yuga kora, a Vaskor sötétsége egyre sűrűbb lesz. Az elmúlt kétezer évben ez a vízió kiteljesedett, és jól kitapintható, hogy az Idők Vége egyre közeleg. Az Idők Vége alatt én, a Kali Yuga korszakának a végét értem, amely még koránt sem érkezett el. Az idő mércéjét véve, több száz, vagy akár ezer évig is eltarthat e haláltusa, de mindez a valóban ébredni akaró, a valóság forrását önMAGán belül azonosító egyéni tudat számára *teljességgel lényegtelen*. A jóslatok azok számára *lényegesek*, akik a valóság forrását önön tudatukon kívül élik át és meg, és akik ilyen módon a megváltást, és a szabadulást, az üdvözülést, a megvilágosodást vagy az ébredést, az Önmegvalósítást is MAGukon kívülről érkezőnek gondolják el. A szellemi értelemben vett lámpásba az olajat MAGunk kell beletöltsük, hogy az éberségünk ne lankadjon az egyre sűrűsödő sötétségben. A Vőlegény MAGunk vagyunk, és MAGunk vagyunk az őt váró, virrasztó Szüzek. A Kali Yuga korának – tudati valóságunktól független – végét várni nem éberséget, nem ébredést, hanem önMAGunk álmában való elmélyülést jelent, ugyanis bármilyen korszak, így a Vaskor vége is csak akkor jöhet számunkra el, ha önMAGunk álmaként azonosítva minden létezés valóságát, megérik bennünk az erős vágyból fakadó elhatározás: AZ ÉBREDÉSre.

Az Út az Igazság és az Élet MAGunkból tart MAGunkon át és ÉN-MAGom, az EGY-ÉN Teljessége fele. *Senki nem juthat vissza az EGY Teljességébe, csak az EGY-ÉN által, mely a személyiség, az individuális én, tudatom borító fátylának a fellebbentése által lehetséges. EGY-ÉN VAGYok A-Z kezdet és a vég, az al-FA és az Ó-MAGa.* Ne féljete! EGY és EGYetlen VALÓS-ÁG van, melyet a májá fátyla hivatott elrejtteni előlünk, mint minden létezés foglalatát, mely nem más mint a SZEReretet. Minden más álom, minden más az elme játéka, csalfa KÉPzelet.

12. Az Élet értelméről

Mi az élet értelme?

A gondolkodó emberi lény számára előbb vagy utóbb önön egzisztencialitásában való tudatosodása során, mintegy logikus, magától értetődő módon, előbb vagy utóbb feltevődik a kérdés: „*Mi az élet*

értelme?” A különböző filozófiai, világnézeti, metafizikai irányzatok természetesen rendelkeznek a fenti kérdésre a maguk válaszával, melyek individuális átvétele, az azokkal történő egyéni azonosulás megszabadíthatja a kérdezőt, az emberi lét talán leginkább magától értetődő kérdésére adandó válasz keresésétől. Azon emberi lények, akik viszont nem érik be az előregyártott válaszokkal, hanem maguk szeretnék utána járni a fenti kérdésre adható feleleteknek, előbb utóbb szembesülnek azzal, hogy a fenti kérdés olyannyira általánosító jellegű, hogy arra csakis általánosító, tekintélyelvű, ideologikus megalapozottságú válaszok érkezhettek. Másként fogalmazva, rossz kérdésre nem érkezik, csak hibás válasz. Mit is értek ezalatt?

A fenti kérdés jellegénél fogva olyannyira általánosító, objektivizáló jellegű, hogy az arra adható feleletek nem rendelkezhetnek semmilyen, mindenre és mindenre kiterjeszhető, alkalmazható és érvényes tartalmakkal. Maga a kérdés is arról árulkodik, hogy az olyan tudati térben született, melynek éncentrumából az individuum önmagát zárta ki azáltal, hogy az életet – mint ezáltal önMAGától elvonatkoztatott, absztrakt fogalmat – önön szubjektív tudati valóságán kívülre helyezte, majd ezt mint valamiféle önön tudati valóságától független objektív valóságot szemléli. Az élet ténye – minden absztrakció mentesen – ugyanis az individuumnak, vagyis ÉN-MAGamnak, önön, saját tudati valóságomnak éncentrumából kiinduló, egyéni és egyedi átélése által tapasztalható csak és kizárólagosan meg. Az önátélésben megjelenő megtapasztalása az életnek nem más, mint önmagam élőként való azonosítása, önmagam az élettől elválaszthatatlan, azzal megbonthatatlan egységként való, tudati-érzelmi tartalmakként való át- és megélése. Én egyaránt vagyok egy, a tudati valóságomban megjelenő élők közül, de ugyanakkor ÉN VAGYOK az EGY és EGYetlen én, amely magát az életet, mindenféle absztrakcióktól mentesen át- és megélni képes. Minden más tudati tartalom, mely a tudatomon belül megjelenő MÁSok önátéléséből származik, származhat, annak természeténél fogva máris absztrakttá, tőlem elvonatkoztatottá válik, mivel azok már csak értelmezésként jelenhetnek meg önön tudati valóságomban, és nem közvetlen, önMAGom éncentrumában át- és megélhető megtapasztalás által. Ezen bonyolultnak tűnő okfejtés nyomában érthetőbbé és értelmezhetőbbé válhat, ha megfogalmazom, hogy valójában miként tehetném fel helyesen a fenti kérdést.

A „*Mi az élet értelme?*” kérdés helyesen, minden absztrakciótól megszabadítva csakis én, önMAGam számára tehető fel a következőképpen: „***Mi az én életem értelme?***” Ez a kérdés ugyanis az absztrakt, személytelen, önMAGam középpontjából kifordított valóság, általánosított, objektivizált szemlélete helyett, én önMAGam felé mutat, éncentrumomat visszahelyezve a *létem*, ezen belül pedig az *életem*, középpontjába. A „*Mi az élet értelme?*” kérdésre a helyes válasz tehát az, hogy „***Mi az én életem értelme?***”.

A „*Mi az élet értelme?*” kérdés az önmagát absztraháló emberi lény kérdése, a „***Mi az én életem értelme?***” kérdés pedig az önmagát önMAGa tudati középpontjaként közvetlenül átélő, önMAGa MAGát kutató, önön létének forrását kereső tudat kérdése. Ebből következik, hogy választ csak én önMAGam adhatok, eme önMAGamnak feltett kérdésre, hiszen a lét középpontja, tudatom abszolút MAGva csak és kizárólag önMAGamban, önMAGam által és önMAGam számára tárható fel. A „*Mi az élet értelme?*” kérdésre tehát önmagam számára semmilyen abszolút válasz nem adható, mivel számomra az élet, nem önMAGamtól elvonatkoztatható, általánosításokba foglalható lényegiség, hanem önMAGam létezésének szerves következménye. Amennyiben önmagam az életet közvetlenül, minden absztrakciót mellőzően megtapasztaló *élőnek* tekintem, akkor egyes szám első személyben, önMAGam tudati közÉP-PONTjára fókuszálva, az önMAGam *Létéből* fakadó *Élet* létezésének, a forrásának kutatása által fejthetem meg azt, hogy „***Mi az én életem értelme?***”. Választ a kérdésre MÁS-OK nem adhat, a válasz csakis egyedi, egyéni, EGY-ÉNi lehet. Minden ezen kívül található válasz-tartalom az eleve absztrakt, önMAGomtól elvonatkoztatott, és

ennél fogva annak önMAGamra és MÁSokra való kiterjesztése számomra érvénytelen.

13. A hét ágra sütő Nap

A Tudat a Valóság.

A Valóság a Tudat.

ÉN vagyok.

A Lét közÉP-PONTja vagyok.

Mind-ÉN és Mind-ÉN-ki vagyok

Mind-ÉNség vagyok.

A VAGYOK vagyok.

1. A Nap gyermeke

Egy júniusi nap kora délutánján a Szamos part gátján ültem. A ragyogó, tiszta, kék égbolton fényesen tündökölt a Nap izzó, aranyló korongja. Amint beletekintettem az erőtől pompázó, lenyűgöző, megbabonázón kozmikus Szembe, egy különös gondolat jelent meg elmémben: **létezik-e a Nap, ha én nem vagyok, nem létezem?**

Akkor még nem sejtettem, hogy ez a kérdés a Lét természetének a legmélyebb gyökerét érinti, s mint minden igaz kérdés, magában hordozza az igazság újabb, egyszerre magasabb és mélyebb, tágabb és teljesebb szintjének a megismeréséből fakadó vágyat.

2. Botrányos kérdés, avagy kulcs a Valósághoz.

A Valóság olyan fogalom, melyet nagy általánosságban úgy használunk, hogy annak jelentését magától értetődőnek vesszük. Durván leegyszerűsítve valóságnak többnyire azt tartjuk, *ami van*. Magától értetődőnek vesszük, hogy a világ a maga valóságával akkor is létezett – és feltehetően létezni fog – amikor mi még nem születünk meg, és amikor mi már nem leszünk életben. Ezen értelmezések a durva empiria által tapasztalt valóságtartalmak kizárólagos, öntudatlan, ösztönös absztrakciója során keletkeznek az emberi tudaton belül. A „**létezik-e a Nap, ha én nem vagyok, nem létezem?**” kérdés a legtöbb ember számára nemhogy értelemmel nem bír, de egyszerre botrányos, irracionális és nevetséges. Annyira az empirikus valóság megtapasztalásából fakadó, *tudattól független objektív realitás* alapjait kérdőjelezi meg, hogy ennek csak és egyetlen racionális(nak tűnő) válasza lehetséges, mely válasz egyértelműsége egyben egyenesen az épelméjűség kritériumaként jelenik meg. „Természetesen létezik a Nap, ha én nem létezem, hisz akkor is létezett, mielőtt megszülettem, és feltehetően akkor is létezni fog, ha én már nem fogok létezni. Most is létezik, és semmi jele annak, hogy létezését bármilyen módon befolyásolná az én létem, vagy nemlétem.” Ez a hozzáállás a valóságot teljes mértékben a tudattól független, objektív létezőnek tételezi, implicit módon pedig a tudatot tartja a valóságtól függő létezőnek. A tudatot egy nála magasabb rendű, attól teljes mértékben függő, és általa determinált valóság kiterjesztéseként jelöli meg, és teszi ezt úgy, hogy eközben öntudatlanul is önmagát a *valóság* tárgyaként absztrahálja (vonatkoztatja el), és nem mint annak kizárólagos forrását és szubjektumát tételezi fel.

A valóságnak – a fenti gondolatmenet természeténél fogva – minden és mindenki a tárgya, a valóság objektívizmusa pedig az, amiben a szubjektum egyedül értelmeződhet. Ebben a gondolatmenetben ugyanakkor mintegy latens módon ott lapul az alapvető, megvizsgálatlanul elfogadott evidencia, mely a szubjektumot – magától értetődően – a lehetséges objektumok egyikének tekintve, kizárja azt a lét középpontjából. A valóság természetének a tárgyalásánál ugyanis a szubjektív és az objektív fogalmi körének a tisztázásánál az elsődleges prioritást az kell(ene) élvezze, hogy ki és/vagy mi az, akiben és aki számára minden, így magának a valóság létének a kérdése is felvetődhet. Mert ha nincs érzékelő, akkor nincs ki érzékeljen, és ez elsődlegesebb kérdés annál, hogy van-e egyáltalán bármi, amit érzékelhet. Minden olyan tételezés, mely ezt az alapvető centrumát, MAGvát a valóságnak figyelmen kívül hagyja, a valóságot eleve olyan absztrakcióként fogja fel, melyben az azt szemlélő valóságérzékelése egy önön tudati centrumán kívülinek tételezett – valójában ezáltal absztrahált, önmagától elvonatkoztatott – nézőpontból próbálja vizsgálni a valóságot, és annak tartalmait.

A „**létezik-e a Nap, ha én nem vagyok, nem létezem?**” kérdés igazi metafizikai értelme ez: *létezik-e bármilyen valóság, ha én, mint az azt tapasztaló tudat, a **tapasztalás általi tapasztalásban megszülető tapasztalatként nem realizálok, nem hozom LÉTre?** Beszélhetünk-e bármilyen objektumról a szubjektum nélkül? Kinek jelenik meg a szubjektum és az objektum, a szubjektív és az objektív, a tudaton belüliség és a tudaton kívüliség fogalmi tételezhetősége?*

A valóság minden tartalma a *megfigyelő* számára önön tudatán belül jelenik meg. Amit valóságként definiálhatunk tehát nem más, mint olyan tudati tartalmak összessége, amely a tudat centrumát képező *megfigyelő* számára jelenik meg. Mind a szubjektív mind az objektív fogalmi léte, eleve a tudaton belül, a tudat által megjelenő absztrakció. A *megfigyelő* én, a saját önátélése által közvetlenül, absztrakció mentesen megjelenő tudati tartalmakat – a tudat részeként létező racionalizáló elme absztrakciója által, az egységes tudattéren belül szeparált, önMAGán belül és önMAGán kívül létező valóságként – különbözteti meg. Az empirikus, érzékszervi tapasztalás ugyanúgy, mint az ebből következő kognitív-mentális, lelki-érzelmi tartalmak összessége – melyekből az objektívnek nevezett tapasztalati valóság felépül – mind a tudaton belül megjelenő, *tudati tartalom*. De mit nevezhetünk tudatnak, és a tudat és a valóság között milyen viszony létezik? Létezhet-e bármilyen valóság tudattól függetlenül?

A Tudat MAGa a Valóság, és a Valóság MAGa a Tudat. A tudat az ének, önMAGa tudati (racionális, kognitív-mentális, és intuitív, lelki-érzelmi tartalmainak) valóságára ébredő *szemlélőnek* – mint tudatcentrumnak, énközpontnak, *megfigyelőnek*, MAGnak – a valósága. A valóság ilyen módon szervesen és elidegeníthetetlenül a tudatban születik, él, létezik és a maga egészében, teljességében is abba van bezárva. Valóság nincs tudat nélkül, mert az egyedüli valóság MAGa a tudat. De Ki és/vagy Mi állíthatja magáról, hogy ő a tudat és a valóság centruma?

3. Én VAGYOK

Amit minden bizonyossággal kijelenthetek, minden absztrakció torzításától mentesen, a közvetlen én- és önmegetapasztalás, én- és önátélés által és annak eredményeképpen tudatosítva, az, hogy: **ÉN VAGYOK**. Minden más ami az úgynevezett valóságként a tudatomban, mint tudati tartalom megjelenik nem más, mint a fenti felismerés következménye. A tudaton belül megkülönböztetett szubjektív és objektív valóság EGYsége, EGÉSZe bennem van, az én számomra jelenik meg, létezik és áll fenn. A tudat központja, centrális MAGva, melyben mindennek a valósága, léte és önazonossága megjelenik, **ÉN VAGYOK. ÉN MAGam VAGYOK a Tudat és a Lét, a Valóság és az Élet.**

Ha én nem léteznék, KI bizonyíthatná nekem, hogy a világ, a valóság akkor is létezik, ha én nem létezem? Mint Létező Szemlélőnek, bárki is miként bizonyíthatná be, hogy bármi – ami valóságként nevezhető meg – nem a Létező Szemlélő által, önMAGa tudatában megjelenő, tudati tartalmak összessége, melyek léte őáltala, ővele és őbenne jelennek meg?

Már a tételezés sem helyes, hiszen mindez így lenne teljes: mivel az önátélés által önmagam létezését tapasztalom, csak arról van bizonyosságom, hogy én létezem. Számomra csak az a valóság, mely a tudatomban jelenik meg, ezen kívül közvetlenül semmit és senkit nem tapasztalhatok meg. A valóság énáltalam, énvelem és énbennem létezik, az én létezésem VANságában. Az én létezésem valósága az egyedüli valóság, melyet közvetlenül, minden absztrakciótól mentesen megtapasztalhatok. A létezésem ténye, én-önMAGam tudati centrumának az átélésének – mind a szubjektivitást mind az objektivitást meghaladó, mégis mindkettő lehetőségét magában hordozó – közvetlen megtapasztalása. A tudati tartalmaim létezése én-önMAGam tudati centrumának, vagyis önön alanyiságomnak szubjektumára való ébredése által válnak elkülönültté, vagyis tárgyiasulnak a tudatomon belül, mint tapasztalati tárgyai önön tudati valóságomnak. **A tudatomban megjelenő objektív valóság forrása nem más, mint önön tudatom tartalmainak, önMAGam tudati centrumától létrejött, tudati elhatárolódása.** Mind a szubjektív, mind az objektív valóság *valóságos*, de ezen valóság megkülönböztetése, felosztása önön tudatom által létezik és tapasztalható meg, az azt megfigyelni képes tudati éncentrum, tudatMAG által. A valóság a tudat középpontjából, az éncentrumból árad ki, abban létezik, és ennek nincs fizikailag lokalizálható középpontja. A tudatom középpontja én MAGom vagyok, valódi éncentrumom nem jeleníthető meg a tér és idő tudati koordinátáin, és mind a tér, mind az idő általam és bennem jön létre. Önön létezésem egyedüli, közvetlen, minden absztrakciótól mentes megtapasztalása: ÉN VAGYOK.

4. ÉN és én

Személyként azonosítva, átélve ön-MAGam, fátyol vagyok ÉN-MAGam szemén, és a fátyol – mint minden létezés MAGamtól való elkülönültségének illúzió-valósága is – ÉN-MAGam vagyok, ÉN VAGY-OK. Minden VANás oka az ÉNben van, benne fakad, benne él. Az OK, az ŐS OKa a Mindenségnek, énMAGam MIND-ÉNsége, az EGY-ÉN maga a MIND-Énség, mely ÉN VAGYOK.

Az ÉN (EGY-ÉN) a személyfeletti EGYsége a tudatnak, az **én** (személyiség) az EGY megszemélyesülése, megMÁSulása, mikor az ÉN, az én képzetének a valóságában alámerülve önMAGa tudati akcionalitásának korlátozottságát tapasztalja meg. Az ÉN mindeközben folyamatosan MAGvát képezi az ének, de énként tudatilag elveszti a kapcsolatot az ÉN tejjességével, mindenhatóságával, mindentudóságával, MIND-Énségével.

A valóság tudati létesülés által, az ÉN önmagától való tudati szeparációjában jön létre, az EGY-ÉN tudati alászállása ez, mely által az ÉN önMAGát perszónális énként, személyként, egóként azonosítja. A Mindenség a tudatban a tudat által jön létre, a mindenség a MIND-Énség része, ennek jelentése az, hogy minden a személyes éntudatban megtapasztalható tudattartalom az ÉN alászállása által jön létre, melynek forrása és közPONTja, éncentruma, MAGomban van, folyamatosan és állandóan jelen van személyiségemben. (Minden és mindenki ÉN, végső soron a személyiségem is, és semmi sem ÉN, amennyiben bármilyen valóságot tőle elválasztva érzékelek, élek meg.) Az *énként* alászállt ÉN önmagára ébredése csak az *én* által lehetséges.

Az ÉN abszolút, személyfeletti középpont, a megfigyelő, a világEGYetem Teremtője, mely túl van a személyiségen és a személyesség határain, az alany és a tárgy viszonyán, minden értelmezésen és értelmezhetőségen, de amelyből és amelyben minden valóság létrejön és kiárad. A tudat, a valóság,

a lét, az élet, a tér és az idő középpontja: ÉN VAGYOK. Annak a feltételezése is, hogy létezik, létezhet valóság ezen kívül, már eleve az ÉN által, az ÉNben, az ÉN teljességében, annak teljességétől különvált egyéni, egyedi, személyes éntudatom valóságában, valóságom tudatában jelenik, jelenhet meg. ÉNként semmi sincs rajtam kívül, és a semmi is ÉN VAGYOK.

A személyiségem, az egó énem, személyes éntudatom – mint egymás szinonimái – a dolgok, tárgyak, létezők, személyek létének valósága, az ÉN tudati tartalmainak önMAGamom belüli objektívizálódása, tárgyiasulása által léteznek. Amit kollektív valóságnak nevezhetek, az nem más, mint az ÉN, önMAGa tudati tartalmaiban való énként, személyiségként való alászállásának eredményeképpen megjelenő, ÉN önMAGam megMÁSulásában létrejövő MÁSok KÉPzete. A kollektív valóság is teljességgel tudati valóság. A világ teremtése az EGY-ÉN amnézise: az ÉN önMAGa EGYségének elfeledése, hogy a valóság végtelensége, önmaga tartalmainak a SOKfélesége, Mássága megjelenhessen A Szemlélőnek. A személyemben az EGY-ÉN, önMAGa(m) tudatilag tárgyiasított valóságának a szemlélője. Az érzéki, empirikus valóság a Szemlélőnek az EGY-ÉN tudati egységéből való kiszakadása által jön létre. **A tudat a valóság teremtője, ÉN MAGamnak énmagamba való FELEdkezése.** Rátekinthetek-e önMAGamra kívülről, egy MÁS szemével? Csak az önMAGam EGY és EGYetlen, oszthatatlan valóságáról való amnézia által. Minden látszólagos külső kép, vélemény, visszatükröződés valójában annyiban objektív, amennyiben nem tudatosítom, hogy saját szubjektív tudati valóságomon belül jelenik meg, így tőlem elidegeníthetetlen. Amennyiben viszont megpróbálok eme lehetséges, külsőként megjelenő nézőpontokba helyezkedve, mintegy kívülállóként rátekinteni saját valóságomra – úgy, hogy azokat magamtól elszakítsam, magamon kívül helyezzem, azoknak magam alárendeljem – akkor az amnézia teljesen eluralkodik felettem. Tudatilag az ÉNközpontról elszakadva, abból kizuhanva, saját VilágEGYetemem csillagközi terében válok súlytalanná, kiteve magam a MAGamtól MASNak, különbözőnek, kívülállónak, idegenként beazonosított valóságok tömegvonzásának a kénye kedvének.

5. A mindenségből a MIND-ÉNségbe

Az EGY és EGYetlen, oszthatatlan és EGYséges ŐS-Tudat – az Elme által – a Valóság Teremtője. Az elme nem mint valamiféle különálló entitásként, sokkal inkább mint valósággeneráló prizmaként fogható fel. Egy hasonlattal szemléltetve, ha az EGY-ÉN oszthatatlan egysége az a fehér fény, mely minden szín összessége is egyben, akkor az elme a tudat prizmája, amin keresztül megtörik a valóság EGYsége, és létrejön annak a tudatban szemlélhető végtelen sokszínűsége. Ugyanakkor a fehér fénynek soha nem szűnik meg a léte, mert ha megszűnne, akkor nem lenne amit a prizma színekre bontson, vagyis az EGY-ÉN mint minden tudati létezés forrása, soha nem szűnik meg EGYként létezni. Benne van MIND-ÉNben és MIND-ÉN-Kiben, a tudat prizmája, az elme által elkülönített, szétbontott, megkülönböztetett valóság minden színében, árnyalatában, érzéki és érzékfeletti aspektusában.

A személyes valóság a személy feletti valóság része, maga a személyes éntudat is az önMAGát *szándékosan*, végesként megélő, végesnek azonosító Végtelen EGY-ÉN önMAGától való tudati különválásának eredményeképpen jön létre. Az empirikus, érzékszervi valóság ezen belül létesül, jön létre, és léte a tudatban a tudat általi szeparációval (ÉNTől való *személyes énként*, egóként való elkülönültség) van fenntartva. Az EGY-ÉN egysége soha nem szűnik meg, még önmagától való tudati elválasztottságban, sem, mert minden létezés középpontjaként, minden valóság forrásaként és léttereként soha nem szűnhet meg valódi oszthatatlansága.

Az ÉN tudati alászállásában létrejött személyes tudati valóság középpontjának a megfigyelője, a valós szemlélője MAGa az EGY-ÉN. Erre a valóságra az önmagától szeparálódott ÉN, a személy

éncentrumán keresztül képes ráébredni. A személyiség, a személyes én, az ego – gyűjtő néven a kis én – tehát az a fonál, amelyen keresztül az EGY-ÉN alászáll saját teljességéből, saját teljességében létrehozott, tudati elkülönülés (szeparáció) által létesített tudati valóságának szemléléséhez. Az objektív valóság születése ez, mely csak és kizárólag a tudaton belül folyamatosan jelenlévő éncentrum koordináta rendszerében nyerheti el az objektivitását, tárgyiasultságát. Olyan ez mint egy varázslat, melyben a MÁGus önMAGát elvarázsolja, hogy mindazon valóságot, mely osztatlanságában ő MAGa, végtelen darabként szemlélve, önMAGától tudatilag elidegenítse. A varázslat, a trükk akkor válik megdönthetetlenül primér valósággá, mikor a tudat teljes amnéziát él meg (a személyiségként való kizárólagos önazonosulásban) az EGY-ÉNTől tudatilag elidegenült ÉN, önMAGa teljességéből való kirekesztettségében. A mágus, mely elvarázsolja magát, alászáll saját mágiájában, saját bűvésztükkjében, és végzetes módon elfeledkezik arról, hogy egy magasabb szinten mindeközben ő MAGa az, aki ennek a varázslatnak egyszerre alanya, egyszerre tárgya, és az alanyiség és tárgyiség fogalmi kettősségét meghaladó MÁGIA URA. MAGa URa, ki varázslóból elvarázslott lett, és látszólag véges hatalommal rendelkezik saját mágiája, saját tudati teremtése, valósága felett. Bezárult a mindenségbe, és nem találja a vissza utat a MIND-Énségbe.

A kulcs a tudatban van elrejtve, mely a MIND-Énségbe visszavezető ajtót megnyitni képes. Az elvarázslott MAGus önMAGához visszavezető útja önMAGa teljességébe, mindenhatóságába és mindentudóságába önMAGa tudati centrumának felismerésén keresztül vezet. Ennek első lépéseként a személyiség megvalósítása, annak kibontása valósítandó meg. Téves minden olyan értelmezés, mely úgy akar eljutni a személy feletti, abszolút tudati lét Énségének Teljességéhez, hogy a személyiség megsemmisítését tűzi ki célul. Az egyéni, egyedi, személyes éncentrum beazonosítása a kulcs a személy feletti, EGY-ÉNhez való visszajutáshoz, melyet helyesen értelmezett önmegvalósításként szükséges definiálnunk. A személyiség realizációja az út a tudati valóság totalitásának a visszaszerzéséhez, a MAGus így nyerhet hatalmat, uralmat önMAGában saját MAGiája felett.

A tudati emelkedés egyénileg végtelen sok realizációs szintet tartalmazhat. Ezek az önmegvalósítási szintek lényegüket tekintve leképezhetőek a tradicionális metafizika által, a különböző hagyományokban (pld. jóga) megjelölt szintekkel. Az alászállás és az emelkedés útja ugyanakkor eltérő egymástól, téves lenne azt hinni, hogy az emelkedés valamiféle egységesített program mentén minden létezőben ugyanolyan módon, annak egyéni, egyedi szabad akaratától függetlenül menne végbe. Jelen írás szerzője teljes mértékben elutasítja azon jelen korban divatos, egyre jobban tért nyerő spirituálisnak mondott nézeteket, melyek globális felemelkedésről, minden egyéni szabad akaratot felülíró, fentről vezérelt, felülírhatatlan akarat által jönne létre. Az alászálló tudat a maga teljességének a tudatából záródik be végességbe, és bár az így létrejött valóság eleve tartalmaz olyan beépített biztosítékokat, melyek a tudati ébredéshez elengedhetetlenek, a személyes megtapasztalásban a szabad akarat mindvégig megmarad, mert tulajdonképpen az ily módon alászálló EGY-ÉN önMAGát, önMAGának tudati-tapasztalati valóságát tartja tiszteletben minden személyes énből, minden létezőben.

6. Sol et Solem Ipsum

A Nap (latinul Sol) és a Solem Ipsum (csakis, EGYedül [solum] önMAGa(m) [ipse, ipsa, ipsum]).

Létezik-e a Nap, ha én nem vagyok, nem létezem? Amikor évekkal ezelőtt ez a kérdés a maga, akkor még személyem számára felfoghatatlan horderejével, megfogalmazódott bennem, még nem sejtettem, hogy a Nap (SZEM-ÚR és MAG-ÚR) a szó szoros és átvitt értelmében beragyogta a tudatom legmélyebb rétegeit is. A szolipszizmusról soha nem hallottam, és csak évekkal később, mikor egyre jobban megerősödött bennem saját tudatom feltárása során a válasz, akadtam rá pár

olyan műre, melyek a tradicionális ind-hindu metafizika évezredek hagyományában őrződtek meg, és egyáltalán nem a szolipszizmus, nyugati filozófiában leképződött alacsonyabb rendű, metafizikai emelkedettséget mellőző alapjain nyugodtak, hanem a legmagasabb rendű, hindu ortodox szellemi iskolák egyikének az alapjain. A mai kor kiteljesedő szellemi káoszában, a szolipszizmus kizárólagos filozófiai értelmezése, természetszerűen nem fedí és nem fedheti le azt a transzcendens, kizárólag metafizikai szemlélet által megjeleníthető ősi hagyományt, melyből tulajdonképpen a mai, materialista filozófia szolipszizmusa mintegy lecsupaszodva, leporladva, nyugaton újra felbukkanva megjelent, ezért fontos kihangsúlyoznom, hogy az eddigiekben feltárt gondolatoknak nem ez a szellemi bázisa.

Amennyiben az ősi hagyományokban megjelenő szolipszista létszemléletet szeretném párhuzamba állítani a saját, egyéni utam eddigi, legesszenciálisabb konklúzióival, úgy kizárólag az Advaita Védánta és annak szellemi hagyományai kerülhetnek az előtérbe. Az Advaita Védánta, a hat ortodox hindu iskola egyik ága, a „nem kettősség” tanítása, mely alapját a Cshándógja-upanisadban található híres kijelentés: „te Az vagy” képezi. Sri Ramana Maharshi talán legkiemelkedőbb újkori képviselője és megvalósult mestere ennek az ágnak, ugyanis az Advaita Védánta nem pusztán egy szolipszista filozófiára egyszerűsíthető metafizikai út, hanem sokkal több annál: az ÉN VAGYOK, az Énként való önmegvalósítás spirituális praktikájának, a metafizikai realizációnak szűk, de nyílegyenes ösvénye, mely a minden létezés középpontját jelentő, transzperszonális ÉNbe vezeti vissza a tapasztaló tudatot.

A metafizikai értelemben vett szolipszista létszemlélet abszolútuma, a mindennemű materializmustól és annak filozófiai aspektusától megtisztított „EGY-ÉN MAGamság”, mely izmusoktól mentes értelmezése az EGY-ÉNnek. Nevezhetnénk mindezt ugyanakkor spirituális szolipszizmusnak is, melynek pusztán filozófiai szinten nincs értelmezhetősége, de ennek a létszemléletnek magva, az ÉN VAGYOK ugyanakkor a személy, az individuális egó szintjén értelmezett én szintjén is érvényes, de értelemszerűen csak részlegesen, töredékesen.

A spirituális szolipszizmus a személy feletti metafizikai realizáció, az ÉN-megvalósítás, és az ebben való elmélyülés elméleti és gyakorlati útja. Ennek a törekvésnek a centrumában a Valóságnak – mint EGY-ÉN MAGamtól elidegeníthetetlen valóságnak – kizárólag a tudaton (saját tudaton) belüli létezőként történő azonosítása, tudatos átélése áll.

A lét transzcendens, örök igazsága az ÉN VAGYOK, mely „ÉN VAGYOKság” az önátélésben megtapasztalt tudati valóságban feltároló és megnyilvánuló igazság, ami lényegét tekintve semmilyen formában nem absztrakt, hanem minden absztrakciótól mentes, közvetlen, tudati tapasztalás. Minden ettől eltérő nézet eleve valamilyen absztrakció következménye, eleve az EGY-ÉN osztatlan, egységes valóságából kiszakadt, alászállt tudatMAG, egyed, egyén tudati valóságán belül jelenik meg. Már ezen kísérlet is eleve absztrakt – természeténél fogva – mely az ÉN VAGYokság kizárólag egyéni, tudati megtapasztalhatóságon alapuló lényegét igyekszik lefordítani a fogalmi gondolkodás nyelvére, szintjére.

Az érzékszervi valóság nem azért káprázat, mert az azt megélő tudat és lélek számára nem valóságos, hanem azért, mert azt hiteti el az abba bezárult tudatMAGgal, szemlélővel, megfigyelővel, hogy ez a valóság rajta kívül, tőle függetlenül, a tudatán kívüli objektív valóságként létezik. Ez ugyanakkor a varázslat lényege, az objektív valóság teremtésének eszköze. Minden valóság tudati valóság, a valóságnak bármilyen a tudattól függetlenül történő felvethetősége eleve a tudaton belül megjelenő tartalom, mely az éncentrumnak, az EGY-ÉNTől való tudati szeparációja által (objektíváció) állhat fenn. Az EGY-ÉN tudati tartalmainak szeparálódása és önMAGa egészétől, teljességétől történő objektivizálódása maga az absztrakció, amit a tudaton belül az elme

végez. A Teremtő MAGa a Tudat, minden Teremtés és Teremtett pedig maga a Valóság, mely a Tudat nélkül nem létezhet. A tudattól független objektív valóság csak az EGY-ÉN teljességéből tudatilag kiszakadt személyes *én* számára jelenik meg, a valóság a tudat álma, és az álom a tudat valósága. Absztrakttá akkor válok, mikor a valóságot nem EGY-ÉN MAGamként élem át, hanem alászállva a személyesség tudati elkülönülésében.

A Valóság forrásának a Tudaton belül történő felkutatása és azonosítása nem más, mint az ÉN-kutatás, melyről az Advaita Védánta útja is szól. A spirituális szolipszizmus ilyen értelemben a legkézenfekvőbb út, hiszen ami közvetlenül a rendelkezésemre áll, az a saját létezésem tudata, az önátélés. Azzá válni, ami VAGYOK, ami mindig is voltam, ami alapvető, tiszta, minden kényszertől mentes SZABAD természetem: ez a VANság, melynek megvalósítása a metafizikai értelemben vett realizációt is jelenti egyben, csak akkor lehetséges, ha az emberi *én* forrását kutatom önMAGamban fel. A megvilágosodás, az ébredés fogalmi köre ez, mely az ébredés analógiáját használva annyit tesz, mint Emberi Lényként megvalósítani az Isteni Tudatot, az Üdvösség állapotát, a Nirvana állapotát és ezeket is meghaladva az osztatlan ŐS-Tudat valóságát megvalósítani az emberi létállapot transzcendálása, transzmutációja által. Ez az emberi lét megdicsőülése az isteniben, és az isteni létbe való felemelkedése, feloldódása, mely a metafizikai realizáció, az ÉNmegvalósítás fogalomkörével analóg.

A spirituális szolipszizmus bár a legkézenfekvőbb, legközvetlenebb útja az abszolutiónak, a transzcendens önmegvalósításnak, a mai materialista kor embere számára mégis az önmegsemmisítéssel egyenértékű, ugyanis a legsúlyosabb tévedések egyike ezzel kapcsolatban az emberi *én*, az egó, az individuális személy megsemmisítésével kapcsolatos. Ez durva félreértések forrásává vált, köszönhetően az *én*hez kötődő hamis, téves „spirituális” magyarázatok térnyerésének. Az EGY-ÉN, vagyis a személyiség forrásának a tudaton belüli kutatásának a praktikája nem egyenlő az *én*, vagyis a személyiség felszámolásával, megsemmisítésével, mert ez eleve lehetetlen és abszurd, továbbá megvalósíthatatlan is egyben. Az emberi *én*, a személyiség maga a kulcs ahhoz, hogy elvezessen minket önMAGunk forrásához, az EGY-ÉNhez, az ÉN VAGYOKságban való tudati visszatalálásba a Teljességbe. Ilyen módon a személyiség nem megsemmisül, hanem beleolvad, mintegy megnyugszik, végleg elpihen önön forrásában, az ÉNben, mely a megvalósítottság állapotában teljesen átveszi az uralmat a tudat felett.

Az ÉNben való realizáció több fokozaton keresztül valósulhat meg, ezen a ponton a beavatódás analógiája is felvethető és használható. A részé vált egész visszatalálása önön EGÉSZségéhez, önön teljességéhez, a Teljességbe. Az emberré vált Isten, az elvarázsolt tudat, melyet a májja fátyla borít, visszatalálása önön emberségén keresztül saját mindenhatóságához, saját istenségéhez, az abszolút SZABADság, és osztatlan LÉT kényszer mentes Teljességébe. Ennek az útnak a része annak a tudati felismerése, hogy minden létező, melyet emberi énként MAGamtól elkülönültnek érzékelek, végső soron ÉN VAGYOK, és ezen valóságrészek újraintegrálódása a tudatban az emberi tudat feloldódását jelenti saját forrásában, mely ugyanakkor a metafizikai értelemben vett realizációt is jelenti, vagyis az elvarázsolt felébred a lét álmából, és újra önön valóságának teljhatalmú MÁGusává, Istenévé, végső soron pedig ÉN VAGYOkként, magává a teljes és tökéletes, tiszta ŐS-Tudattá, tiszta Isteni Tudattá lesz. Ez a megdicsőülés MAGasztos útja, az Emberi Lény transzmutációja az Isteni Létben, mely semmiképp sem a lét egy alacsonyabb szintjére való egyszerűsödést, visszaesést, megsemmisülést jelent, hanem ellenkezőleg, az Abszolútum önMAGához való visszatérését az EGY-ÉNben. Minden ilyen egyéni megvalósulás felfoghatatlan értékkel bír az EGYben, mert az emberi létforma megdicsőülését és transzcendentális kiteljesedését is jelenti egyben, az EGYetemes ÉN tudat elérésében. A realizáció folyamatában számtalan tudati fokozat létezik, és azok bármelyikének az elérése az egész VilágEGYetemet érintő tett, mely a

megváltás, a megvilágosodás és az ébredés fogalomkörében írható egyedül körbe.

7. Létezik-e a Nap, ha én nem vagyok, nem létezem?

ÉN VAGYOK a MIND-ÉNség, minden létező az ÉN megjelenése, mely MAGom vagyok. Semmi és Senki nem létezik az EGY-ÉNen, MAGomon kívül, és a Semmi és a Minden is ÉN VAGYOK. SZEM-Úrként hét ágra sütő Nap és MAG-Úrként a VilágEGYetem köntösén ragyogó összes csillag is ÉN VAGYOK. Emberi Lényként alászállva szemlélem saját teljességemet, de ezt személyként, individuális énként sem felfogni, sem megérteni, sem átélni, sem megélni a maga teljességében nem tudom. Ezért hajt a vágy örökké a tökéletesedés, a kiteljesedés és a beteljesedés felé, mely nem más mint visszajutás önMAGam MAGasztos Istenségéhez: az EGY-ÉNhez, a Mindenhatósághoz, az újra MAGom Urává váláshoz, a Lét teljességében. A lila, a kozmikus játék MAGomban zajlik, az út MAGomban, MAGomon át és MAGomhoz vezet. A tudat és a lélek kezdet és vég nélküli, örök, időtlen útja ez, melyben az örökkévalóság megtörténtté lesz, hogy a Halhatatlan eljátszhassa, hogy születést, életet és halált ízlel. A Végtelen EGY alászállása Végesként önön Teljességében, melynek örök, időtlen, MAGasztos köz-ÉP-PONTja ÉN MAGam VAGYOK. EGY-ÉNKént minden létező Teljessége:

A VAGYOK vagyok.

14. Szellem és Anyag – a káprázat szellemi, tudati valósága

Ezen írás egy jelenségre világít rá, melyet nem hivatott elítélni, csak egy jól meghatározott szempontból megvilágítani annak pár aspektusát. Mind-ÉN-KI a MAGa útján ugyanis azt kell megtapasztalja, amit elsősorban vágyott, így önmagában az alábbi jelenség *sem nem jó sem nem rossz*, de korunkra igen jellemző. A materialista spiritualitás és a spirituális materializmus édes testvérek, jelen paradigma és világkorszak által jutottak egyre dominánsabb szerephez az irányított szellemi terekben.

A *spirituális materializmus* egy olyan szellemi erőter, mely önmagát tiszta, magasrendű spiritualitásnak állítja be, mely az „elavult” tanok helyébe valamiféle új, tudományos-materialista bázisokon alapuló szemléletet helyez a középpontba. Ezen jelenség a New Age szellemi erőterének a részeként jelent meg, és egyre megszámlálhatatlanabb, egyre terebélyesebb, egyre burjánzóbb ágai szolgáltatják a muníciót a spirituális keresőknek. Ennek az irányvonalnak a jellemzői közé tartozik például az a kvantumfizika által megjelenített *neomaterialista* világkép, melyet – a spirituális materializmus az, ősi spirituális hagyományokkal ötvözve – minden igyekezetével „spirituálisnak” törekszik beállítani. (Az érdekesség az, hogy a kvantumfizika valódi, önmaguk által deklaráltan tudományos-materialista művelői is egyet értenek jelen állásponttal, hogy mindez egy sajátosan áthangolt nézet, és semmiképp sem nevezhető a jelenlegi meghatározó tudományos álláspontok szerint bármiféle spirituális nyitásnak a hivatalos tudomány részéről. A kvantumfizika atyjai, annak megalapozói egyáltalán nem valamiféle spirituális világkép alátámasztására és magyarázatára hozták létre a fizika eme viszonylag új ágát, sokkal inkább a fizikán belül felmerült, sürgető kihívások, kérdések megválaszolásának igényével.)

Tisztában vagyok velem, hogy ezen gondolatok nem túl népszerűek a jelen korban, mivel lényegében arra világítanak rá, hogy ezen irányzatokkal nem az a probléma, hogy léteznek, hanem az, hogy magukat igyekeznek – megtévesztő módon – „spirituálisnak” feltüntetni. A mainstream ezotéria

ugyanúgy képviseli ezen tanokat, mint a New Age nyomán megjelent megszámlálhatatlan szellemi irányzat és műhely, melyek sok esetben nem riadnak vissza az ősi védikus, vagy buddhista elvek kritikátlan összegyűrésétől az úgynevezett „tudományos” tézisekkel, melyek sok esetben inkább pszeudo-scientifikusak, mintsem a materialista tudomány által jól és precízen definiált tudomány és tudományosság kritériumainak megfelelőek. Nem szándékom ugyanakkor a hivatalos tudományos-materialista álláspont védelme sem kisajátítása, pusztán annak vázlatos szemléltetése.

Nem céлом értékelnem, kritizálni senkinek a spirituális irányultságát, útját, az alábbiakban néhány gondolatban viszont összefoglalnám – a tévedhetetlenség igénye nélkül – hogy miért tartom a fent jelzett utakat „kerülő utaknak”, és sok esetben olyan ösvényeknek, melyek önMAGunk lényegéhez nem közelebb, hanem attól egyenesen távolabb vezetnek. (Személyes tapasztalataim támasztják alá mindezt, amikor ezen álspirituális utakon való, súlyos évek bolyongásába beletört, kiábrándult, reményvesztett embertársaimmal találkoztam, különböző, igen válságos helyzetekben.) Ezen utak is – mint minden – az EGY része, lehetősége. Céлом e gondolatok megírásakor nem az volt, hogy ezen utakat és azok járóit elítéljem, vagy bárkit egyéni megtapasztalásaitól „megmentsek”, hanem az, hogy felhívjam a figyelmet arra, hogy véleményem szerint az ősi szellemi hagyományokkal ellentétben ezek nem túl tiszta szellemi kútfőkből eredeznek. Tudom, hogy másoknak az általam képviselték tűnhetnek ugyanilyenek, ezért nem céлом a személyesség, sokkal inkább az elvi, metafizikai alapok tisztázása a materialista spiritualitás jelenségével kapcsolatban. *Kinek nem inge, kérem tehát mellőzze az alábbi gondolatmenetet.*

Legelőször is tisztáznunk kell, hogy az alábbiakban kifejtett tartalmaknak semmi köze bármiféle paranormalitáshoz, spiritizmushoz és egyéb, olyan materialista felfogáshoz, mely a szellem (spiritus) fogalmi definícióját nem mindenféle materiális nézettől, nézőponttól megszabadított, ősi, tisztán szubsztanciális valóságként értelmezi. A Szellem az EGY azon esszencialitása (lényegisége) mely MAGában hordozza a lehetőségét a szubsztanciális, anyagi-érzéki megnyilvánulásnak, de semmiképp sincs ezen lehetőség által determinálva, kényszerítve bármilyen anyagi jellegű megnyilvánulásra, tudati, érzéki formaöltésre. A Szellem az esszencia, melyben, mely által a Tudat számára a valóság tartalmisága, formaisága megtapasztalható valóságként jelenhet meg. Az anyagi megnyilvánulása a Létnek, és azon belül az Életnek potencialitás, lehetőség, mely eleve létező, de nem feltétele minden létforma megtapasztalhatóságának. A materialista spiritualitás, és a spirituális materializmus legnagyobb tévedése, hogy a Lét és az Élet alapjának az Anyagot teszi meg, mint valamiféle eleve, mindentől – respektíve a tudattól – függetlenül létező valóságot. Határozottan ki kell hangsúlyozni tehát, hogy *anyag ebben a megközelítésben nem létezik, mert mindaz amit a tudaton belüli érzékszervi, fizikainak nevezhető valóság és tudattartományként megismerhetünk, az nem más mint maga a Szellem megnyilvánulása*, ha úgy tetszik materialista fogalomkészlettel átfordítva: a „besűrűsödött, megszilárdult” Szellem. *Minden valóság tudati valóság, és minden valóság szellemi valóság, még az a valóság is, amit anyagi valóságként, érzékszervi valóságként él át a tudat és a lélek például az Emberi Lényben.*

Az anyagi-érzéki világ tisztán szellemi, tudati megnyilvánulása az EGYnek. A májja ilyen értelemben nem azt jelenti, hogy az anyagi lét nem valós. Az anyagi lét nagyon is valós tudatforma. A szellemi valóság anyagi kivetülésén, spirituális értelemben nincs semmiféle tagadni vagy „transzmutálni” való, hanem a valóságot anyagi létként értelmező tudat kell* az anyagi lét tisztán szellemi, tudati voltát felismerje. A tudat transzcendálásának ez a lényege, nem a májja, az anyagi lét figyelmen kívül hagyása, végképp nem az anyag valamiféle átalakítása. Ez utóbbi még tisztán materialista felfogás, horizontális tudati mágia, egyfajta materialista spiritualitás. (* a kell csupán azon emberi lényre vonatkozik aki a tudatosan vállalt spirituális önmegvalósítás útját akarja járni.)

A szellem útját járó, önMAGa forrására irányító tudat ezt felismerve valójában már semmit nem akar átalakítani, semmit nem akar tagadni, a cél annak felismerése, hogy minden megnyilvánulás EGY és EGYetlen ősi Lét, Tudat, Valóság, Esszencia szubsztanciális kiáradása, kivetülése, érzéki megnyilvánulása, és ez a Tudat, az EGY-ÉN, az én tudatom középpontjából árad ki és abba tér vissza. Ilyen értelemben a spirituális úton történő önmegvalósítás, visszatérést jelent önMAGamból önMAGamon át önMAGamba. Önvalóként, (Átmáként) EGY-ÉNéként nincs semmiféle „anyag” amiben mozoghatok, mert az anyagi lét érzéki-tudati valósága megszűnik akként létezni, megjelenni, amiként az akkor tapasztalható, mikor tudatilag MAGam nem Önvalóként azonosítom. Amikor MAGam saját objektív tudati valóságom objektumaként azonosítom, akkor jelenik meg a szellemi valóság anyagiként érzékelhetőnek, megtapasztalhatónak saját MAGomnak. Önvalóként megszűnik az individuális tudati szeparáció, ezáltal megszűnik a véges, individuális SZEMlélő, SZEMlélet és SZEMlél, akinek a szellemi valóság anyagiként megjelenhet. (Ez azonban nagyon magas megvalósítási szintet jelent, ez az EGYetemes tudat individuumon belüli állandósulása, a tudat tiszta tudatosságkénti magas szintű önMAGára ébredése.) Önmagam anyagként való azonosítása egyfajta – eredendően tudatosan vállalt – „tudatzavar”.

Nyelvünkben van egy remek kifejezés: ÁTSZELLEMLÉS. Az átszellemlés teljesen és tökéletesen lefedi azt a tudatállapotot, amikor a tudatomban a valóság átlényegül, ezáltal transzmutálódik annak minden belső valósága. Ez egyfajta transz állapot, melynek számtalan fokozata, megvalósulása létezik, de amelynek közös jellemzője, hogy az egyéni tudat mintegy kitágul, rátágul önMAGa totalitására, EGY és EGYetlen Valóságára, mely tisztán Tudati és Lelki természetű, és ezáltal tisztán szellemi is. Az anyagi, érzéki természetű kivetülése a tudat valóságának tehát TISZTÁN szellemi valóság, mely az érzéki valóságba záródó Tudaton belül jelenik meg és a Lélek számára meg- és átélhető tapasztalás. A Szellem és a Lélek ezért nem alászáll az anyagban, mert anyag semmilyen értelemben nem létezik, amiben alászállhatna. A helyes megközelítés az, hogy *a tudaton belüli szellemi valóság önMAGát mintegy alászállítja, transzponálja, bezárja az érzéki-anyagi, vagyis a materialista, érzéki tudatformába*, mely tudatforma – továbbra is, folyamatosan – a tisztán szellemi lét szerves része és potencialitása. Ez sajátos paradoxon.

Az önMAGunkhoz visszavezető Út fontos felismerése, hogy a materialista tudatforma IS tisztán szellemi, és ennek helyes értelmezése kulcsfontosságú. Az Ön kutatás első fázisában a „Ki vagyok én?” kérdés alkalmazása arra szolgál, hogy leválazzam magamról azt, ami szellemi értelemben nem én vagyok. A véges test nem én vagyok. A véges lehetőségek, a személyiségem, a szerep amit játszok valójában – ilyen értelemben – nem az Önvaló, az EGY-ÉN. Ezeket az azonosulásokat le kell vessek magamról, hogy egyre közelebb jussak MAGomhoz, hogy aztán egy adott ponton felismerjem: minden ÉN VAGYOK. A test, személyiségem, szerepeim, stb. mind ÉN KI, és a Mind-ÉN-ség MAGa, MAGam az Önvaló, minden valósággal EGYetemben, ami a tudatomban megtapasztalható. A materialista tudatformába(n) alászálló egyéni, személyes tudatként, egóként azonosuló ÉN miatt viszont végesnek, elhatároltnak, MAGamon kívülként élem meg az EGY és EGYetlen valóságot, a Teljességet, önMAGam teljességét.

A májja – illúzió, érzékcsalódás – a Végtelen EGY-ÉN önMAGát végesként, önMAGát önMAGától különbözőként, különállóként, önMAGától MÁSnak, MÁSként való önazonosítása (individuális, partikuláris identifikáció). Szent amnézia, melynek tudati valósága és annak központja MAGom vagyok, emberi énem pedig a fátyol, amellyel azonosulva az álom tudatomban valósággá lesz. Az álom az, hogy azt álmodom, hogy véges, különálló, MÁs vagyok, mint az én igaz, ÉBER, tiszta tudati valóságom, mely nem más mint az EGY-ÉN Teljessége, Mindentudósága, Mindenhatósága.

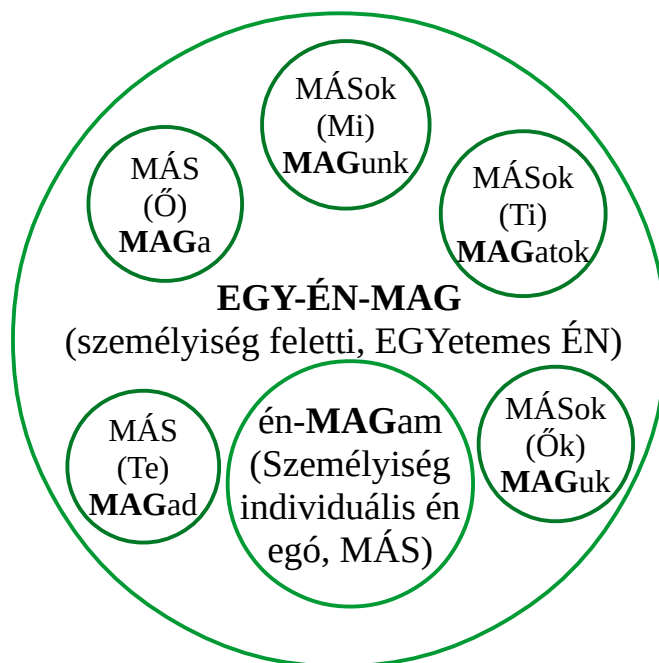
15. Az EGY-ÉN-MAGosság alapvetése

A filozófiai értelemben vett szolipszizmus (mint bármilyen más filozófiai, metafizikai rendszer), az *emberi lényként alászállt Isten egy töredékes, viszonylagos nézete önMAGáról*. A *filozófiai szolipszizmus feletti EGY-ÉN-MAGosság* metafizikai tudatmodellje a spirituális önmegvalósítás azon ősi, elvi alapját írja le, mely által az önMAGát véges emberi tudatként azonosító végtelen Isteni Tudat, önMAGából kiindulva, önMAGán át haladva, önMAGába visszatérhet. Ez a LÉT és a létezés legnagyobb paradoxona, hogy személyes énként miként válhatok azzá, ami nem voltam, nem leszek és nem lehetek: mert **ÉN MAGam VAGYOK**.

A filozófiai szolipszizmus tudatmodellje:

Az (filozófiai szolipszizmus feletti) EGY-ÉN-MAGosság tudatmodellje:

Fogalmak értelmezése:

EGY:

A *Teljesség*. (Semmi és Minden, Sem-MI-s-ÉG, Mind-ÉN-s-ÉG, ahol az ÉG, EG gyök jelentése: egy, egész. ŐS-TEN, IS-TEN, ahol a ten jelenése: *teljesség*)

ÉN:

EGY és EGYetlen ÉN, tiszta, osztatlan LÉT. Minden és mindenki. (Mind-ÉN és Mind-ÉN-KI)

MAG:

A LÉT közÉP-PONTja, abszolútuma. Az ŐS-Tudat MAG(v)a, minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan VALÓ teljessége, minden öMAGában, önMAGától való *tudati* elkülönülés eredményeképpen *tudatilag* megjelenő, lelkileg átélhető, megélhető *tudati valóság* Teremtője, Forrása, Kiárasztója és Kiáradása. **Minden valóság MAGa a Tudat, a Tudat MAGa a valóság.**

1. Minden EGY
2. Minden ÉN
3. Minden EGY-ÉN
4. Minden EGY-MAG
5. Minden EGY-ÉN-MAG(om,unk)
6. Mind-ÉN-KI a Mind-ÉNsÉG(benn)
7. én-MAGom MÁSSága az EGY megMÁSulásaként jelenik meg, mint az EGY-ÉN-MAGomtól elkülönült *személyes én* tudati valósága
8. Személyiségként, személyes énként az EGY MÁSa vagyok
9. Minden elkülönültségében személyes éntudatra ébredt, fel nem ismert MÁS, MAGa az EGY-ÉN-MAG, és én személyként, a megMÁSult EGY-ÉN-MAG VAGYOK
10. EGY Tudat, EGY VALÓ, EGY ÉN, EGY MAG (EGY IS-TEN)

Személyes szinten: (emberi én)

Magamból, énből – mint létezőből a létezők között – csak **egy** van. Én magam maga számára csak **én** magom vagyok közvetlenül átélhető, megtapasztalható. Én csak én ön**mag**ammal vagyok azonos. Egyedi vagyok, egyéni vagyok, egyedként *én: magam vagyok*. Különböző, különálló, más vagyok a **MÁS**ok közt.

Személy feletti szinten: (EGY-ÉN, ÖnVALÓ, Átmá)

- **EGY-ÉN-MAG VAGYOK**, ki EGYedül és EGYütt EGY-Énként MAGa a megMÁSíthatatlan és oszthatatlan LÉT. *Ez a tiszta VALÓság. Éberség.*
- **EGY-ÉN-MAGom megMÁSulásaként** minden létező MÁSSága és valósága *bennem* jön LÉTre, és *bennem, általam* létezek, MAGamtól *elkülönülten*. *Ez a KÉPzelt valóság. Álom.*

Paradoxona vagyok önMAGom emberként (is) megjelenő értelemének.

EGYszerre vagyok EGY-ÉN-MAGom oszthatatlan **EGY**sége, és egyszerre vagyok EGY-ÉN-MAGom **Végtelen** megMÁSulása.

Minden és mindenki ÉN VAGYOK.

Minden megMÁSulás önMAGamon belül létezik, ŐS-Tudatom az, mely önMAGamban önMAGmtól különállónak, egyedinek, személyesnek, **viszonylagosnak** (relatívnek) álmodja, az ily módon végtelenül megMÁSult **teljes** (abszolút) Örökké-Valóságot.

EGY-ÉN-MAGomként önMAGamtól, önMAGamban végtelen sok MÁSSá válok, és ezen MÁSSágOKba alászállva elveszítem EGY-ÉN-MAGom EGYségének és oszthatatlanságának a tudatát. Így születik meg EGY-ÉN-MAGom oszthatatlan, sértetlen Örökké-Valóságában, a LÉTben az egyedi, a személyes, az individualitás.

Nem szállok alá az *anyagban* mert tiszta, érinthetetlen, teljes és tökéletes Tudatként (ŐS-Tudatként) a tiszta, érinthetetlen, teljes és tökéletes tudati, *szellemi* létben *anyagiként*, érzékiként megtapasztalható LÉTezés is EGY-ÉN-MAGam VAGYOK.

EGY-ÉN-MAG, ŐS-TENként nem alászállok az emberi lényben, hanem alászállok emberi lényként önMAGom valóságának teljességében, de attól emberi tudatként különváltan. Nem megtestesülök valamiben és valakiben, mert nincs MAGomon kívül Semmi és Senki, amiben és akiben testet ölthetnék, hanem megtestesülök valaMIként és valaKIként. A világ önMAGom világa.

Nem másulok meg a MÁ Sokban, mert EGY-ÉN-MAGomként minden Végtelen MÁSSága a LÉTben megjelenő ÉLETnek: ÉN VAGYOK.

ÉN VAGYOK:

A kezdet és a vég.

A kezdetlenség és a végtelenség.

A kezdet nélküli vég.

A vég nélküli kezdet.

A kezdet nélküli kezdet.

A vég nélküli vég:

ÉN VAGYOK.

Minden létezőben EGY-ÉN-MAGom VAGYOK, és MAGomhoz megMÁSulva is hű vagyok.

A Teremtés, az ÉLET szent amnézise a LÉTnek, a Teljesség önMAGába való feledkezése.

A Teremtés az EGY álmába bezárkózó, világalmodó, világteremtő ŐS-Tudat, önMAGát MÁSként azonosító, MÁSként önmagára ismerő valósága.

A LÉT a tiszta, EGY-ÉN-MAGommal azonos ŐS-Tudat minden személyesség feletti VANSága, mely EGYben minden személyesség, egyediség, egyéniség, különállóság, kiválóság, megvalósult létezés forrása.

A LÉT MAGasztos. Az Élet a LÉT álma, melyben EGY-ÉN-MAGom azt álmodom: hogy, magamtól elkülönült, magam lényegétől elhatárolt, elválasztott, elszigetelt MÁ Sok (én, te ő, mi, ti, ők) vagyis **nem** ÉN VAGYOK.

Istenként felfedezni emberségem és Emberként felfedezni Istenségem, ez a lila, az ÉN kozmikus játék. Istenként önMAGam önMAGamtól MÁSnak, különválnak, végzetesen különbözőnek és különbözőként átélni ez a májja, a kozmikus illúzió.

EGY-ÉN-MAGom a Semmi és a Minden, a Megvalósult és a Megvalósulatlan, a Lét és a Létfellettség teljessége, Örökké-Valósága, EN-MAGom MAGom:

ÉN-IS-TE(N), IS-IS-TEN

a VAGYOK VAGYOK.

16. A Bölcs és az Ember

Az Úton járó kereső, kutató ember hasonlatos azon vándorhoz, ki miután alaposan körbejárta a hegy alját, annak minden zugát megismerve, az ott látottakra válaszokat keresve elhatározza, hogy nekivág és felkeresi a hegyen élő Bölcsöt, hogy attól magyarázatot kapjon, számtalan kérdésére. Hátára jó nagy csomagot kötött, telerakta azt mindenféle könyvvel, ruhával, élelemmel. Amint nekivágott a kaptatónak, az ösvény még igen széles volt, sok hasonszőrűvel találkozott, aki hasonló céllal ment mellette. Ennek megörült, azt gondolván, nem is lesz olyan nehéz az út, rengeteg érdekes emberrel találkozhat, és abban reménykedett, minél feljebb jut majd a hegyen, annál többen és többen lesznek majd az ilyen emberek, s még az is megfordult fejében, hogy milyen jó lesz majd csatlakozni hozzájuk, és talán egy nagy, igaz, baráti közösséget alapítani, talán egy falut, vagy egy várost a hegyen, ahol csupa bölcs és megvilágosodott ember közt élhet.

Ezek a gondolatok nagy lelkesedéssel töltötték el a mi bátor, megalkuvás nélkül Az Igazságot kereső, lánglelkű emberünket. Az úton egyre több emberrel elegyedett beszédbe, így lassan világossá vált előtte, hogy ők is hasonló dolgokat keresnek, és bár sok mindent hasonlóan látnak, azért vannak végletes különbségek. Némelyekkel beszélgetve az volt a határozott érzése, hogy bár egy nyelvet beszélnek, de egész bizonyosan nem egy nyelven. Voltak akik hevesen nekitámadtak, sőt olyanok is akik majdnem megverték, mindenféleképpen lehordták amikor elmondta nekik, hogy eddigi élményei, eddigi megélései által milyen felismerésekre jutott el. Mert bizony közben telt múlt az idő, és lassan tudatosult benne, hogy már évek óta kapaszkodik fel erre a hegyre.

Az elején azt gondolta, pár nap, esetleg csak pár hónap és eljut a hegy tetejére, hogy végre találkozzon A Bölccsel. Az út sokkal hosszabb lett, hisz a hegyen is sok minden látnivaló akadt, amit szintúgy meg kellett ismerjen, amit meg kellett tanulmányozzon, amit meg kellett értsen. A legnagyobb élmény, mely semmihez fogható nem volt addigi életében akkor következett be, amikor egyszer csak eljutott egy olyan pontra, ahonnan hajdani kiindulópontjára láthatott rá, ahonnan gyakorlatilag valami érthetetlen, varázslatos állapot folytán a magasból rátekinthetett a hegy aljára, azon helyekre, melyeken rengeteg időt töltött azok megismerésével, s melyek most egész más perspektívában tűntek fel. Csak kapkodta a fejét az új látványtól, mert annyira másnak tűnt minden. Egyszer csak elkezdett összeállni benne a lent található világ valóságának a tárgyai között egy sajátos rend, egy sajátos rendszer, ami amikor közöttük járva tapasztalta meg őket, egyszerűen láthatatlan, felismerhetetlen volt a számára. Ez a katartikus élmény olyan örömmel töltötte el, mintha belépett volna egy egészen más, addig számára rejtett, ismeretlen országba, amiben az addig tapasztalt látszata a valóságnak számára egész más értelemmel telt meg, sokkal teljesebb, átlátható és megfejthető lett. Minden, de minden addigi tapasztalata, megélése átértékelődött benne. Azt gondolta magában: én balga, én hülye, ezt ott lent hogy nem vettem észre. Aztán lassanként, mikor ez a látvány számára már megszokott lett, elkezdte összerakni magában, a fenti látvány rendszerébe

fogni, abban újraértelmezni az addigi valóságáról alkotott KÉPet. Addig KÉPtelen volt még csak elképzelni is, hogy a valóságnak létezik más megközelíthetősége. Ekkor értette meg, hogy ha innen ezt látja, akkor ugyanúgy a mostani látványát a hegyen eddig megtett útnak, annak állomásait is valószínűleg másként fogja majd látni később, és hogy az útitársai miért is civakodnak egymással és vele az út közben, dacára annak, hogy sokan közülük ugyanúgy a Bölcs megkeresésére indultak el.

Amint telt az idő, emberünk hátizsákja egyre kisebb lett. Lassan itt-ott, szélvédett, esőtől naptól óvott helyre ki-ki rakott egy-egy könyvet, ruhadarabot addig félve őrzött kincseiből. Magában ezt gondolta: hm...nagy szolgálatomra voltatok eddig nekem. Köszönöm a tanítást, ami bennetek volt, de most már bennem születettek újjá, most már bennem éltek. Legyetek ezentúl mások útjelzői, kik majd rátok találnak. Elért arra a pontra, ahol már csak pár ruhadarab maradt a hátizsákjában, mert az összes könyvet hátrahagyta. Ekkor már az út egyre keskenyebb lett, egyre meredekebb. Azon vette magát észre, hogy már alig maradt körülötte néhány ember, akik Az Igazság keresésére indultak, és el akartak jutni A Bölcshez. Egyre többet hallgatta az erdő csendjét, a patak csobogását, és egyre több gondolat, felismerés jelent meg benne. Volt amit feljegyzett egy magával hozott füzetbe. Az útitársai is egyre inkább elcsendesültek. Ha néha megszólaltak, nagyon mély, magvas és tömör megjegyzéseket tettek az általuk látottakról, tapasztaltakról. Az esti tábortüzek mellett már csak páran ültek, akik őrizték a lángot. Sokan lemorzsolódtak, sokan megtelepedtek a hegyen egy-egy nyugalmasabb helyen, és voltak akik keserűséggel a szívükben visszafordultak, mondván Igazság nincs, a Bölcs pedig szerintük vagy nem is él a hegytetőn, vagy meghalt unalmában, hogy senki sem keresi fel. Ááá... - legyintettek sokan, semmi értelme. Lent volt szép házam, vagyonom, takaros feleségem, gyermekem, semmi értelme ennek a bizonytalanságnak, az egyre ritkább levegőnek, és az egyre sűrűbb csendnek. Alig van itt már valami, a hegy tetején pedig az is lehet, hogy Semmi és Senki sincsen.

Emberünk sok ilyen történetet látott, de már egyre kevésbé rendítette meg. Az elején még haragudott is némelyekre, akikkel azt gondolta, majd egy alkalmasabb helyen egy szép kis települést hoznak közösen létre, ahol mindnyájan a Béke, SZERetet és a Bölcsesség Igazságának szentelik életüket. Ez nem következett be. Lassan amint egyre feljebb jutott, egy napon észrevette, hogy már senki sincs körülötte. A füzete, eddigre már szinte megtelt magosabbnál magvasabb gondolatokkal, felismerésekkel. Évek teltek el, és csak most kezdte belátni, mekkora távolságot tett meg. Érdekes módodon, mégsem volt ez számára mérhető mérföldekben, napokban, hónapokban vagy években. Az egész, mintha csak egy perc lett volna, mikor mindezt magában átélte. Máskor viszont mindez végtelen óceánjának tűnt az időtlenségnek. Már csak a fákkal, és az egyre gyéribben megmutatkozó állatokkal, a forrás csobogásával beszélgetett. Néha be-betért egy-egy ember alkotta menedékbe, meghúzni magát éjjelre, de lassanként egyre többet aludt a szabad ég alatt, a csillagokba révedve. Időnként maga után hagyott egy-egy feljegyzést, lapokat tépett ki a füzetéből, vagy egy-egy sziklába karcolt pár rövid gondolatot. Arra gondolt, bizonyosan jártak előttem, kik nekem is hagytak jeleket, bizonyosan jönnek utánam, kiknek én kell hagjak jeleket. Ez a világ rendje. Semmi sem a miénk, csak őrizni kaptuk egy időre.

Ebben a szellemben haladva tovább, mindig gondosan vigyázott, hogy ne bontsa meg sehol sem ezt a belső rendet. Ha tűzifát talált egy viharvert kalyibában, mellyel este melegekedhetett, hálásan megköszönte az ÉGnek, s annak aki odatette, majd mielőtt tovább ment, kétszer annyit gyűjtött a helyébe. Az erdő etette, a patak itatta, s bár vihar tépte, eső mosdatta, a lelke egyre ragyogóbbá lett. Az út alatt, időnként meg-megállt egy egy pontján a hegynek, ahonnan hatalmas, egyre hatalmasabb távlatokat láthatott be tiszta időben. Egyre kevesebb minden takarta már a világot előtte. Lassan

kezdte megérteni, hogy a kereksÉGe, az egysÉGe, a sokfélesÉGe a Világnak, és Az Igazság amit keresett nem az, ami emberként egyetlen pontjáról meglátható a hegynek. Minél MAGosabbra jutott, annál inkább érezte, mély, MAGától elszakíthatatlan valóságként élte meg, hogy az Igazság: MINDEN. A hegy, a dombok, a síkság, a TENgerek Teljessége, mind, mind az Igazság, és az a végtelen nézőpont, az a végtelen sok perspektíva amit meglátott, mind mind az Igazság része. De hol van a Bölcs, aki megerősíthetne ebben? Vajon merre lakhat ezen a hegyen? Vajon találkozhatok-e egyáltalán vele, hogy minden eddigi felismerésemben megerősíthessen?

Már jó ideje egyre nagyobb MAGányt élt meg, de lassan ez az egyedüllét - mely kezdetben sokszor fájó volt, és idegen a lelkének - egyre barátságosabb, egyre fogadóbb, egyre bensőségebb lett a számára. Soha nem gondolta volna, hogy egy adott ponton azt fogja megélni, hogy ebben a MAGányban lassan minden addigi történés, megélés, élmény, maga az Élete oldódik fel, hasonlóképpen ahhoz, amiként az Óceánba cseppent valaki egy csepp vizet. Rádöbbsent arra, hogy valójában addig csak elhitte, hogy ő egy csepp az Óceánból az Óceánban, de akkor és ott - a hegy csúcsához közel - tudata, lelke mélyéből vulkánként tört fel a felismerés: nincsenek is Cseppek. Igazából soha nem is létezett Cseppeként, csak saját elméje, saját KÉPzelete hitette el vele, hogy ő MAGa csak Csepp és nem MAGa az Ó-CE-ÁN! Igen, mert ki az aki megmondhatná, hol végződik egy csepp és hol kezdődik valójában a TENger? Az ŐS-TENger? Amint a víz páráként, cseppenként, vagy fagy által megdermedve is ugyanazon LÉNY-EG, és ez a lényeg ugyanaz marad akkor is, mikor a levegőben szabadon szárnyal, amikor az Óceán vizeként mindent MAGában ringat, vagy amikor az Antarktison a jÉG Birodalmává dermed. Apropos jég - ekkor kapott észbe - a hegy ormai lassan feltűntek előtte, ragyogó, fenséges fehér süvegbe öltözve. Végtelen nyugalommal, MAGasztos, ragyogó fehérségben, éteri tisztaságuk fényességében, vakítóan szikrázva pompáztak az egyre erőteljesebb déli napsütésben, az ÉG TENgerében.

Az erdő lassan elmaradozott, és már nem maradtak csak a hófödte bércek. Hátizsákjában pár napi élelemmel, látszólag egy teljesen lakatlan, érintetlen vidéken járt. Minden ruháját magára vette, és minden hitét, utolsó erejét is összeszedve, szeméit a hófödte csúcsra szegezte. Most érintette meg igaz valóságában lelkét: a HalÁL. A hegyre felfelé jövet járt már omló sziklapárkányon, ahonnan megcsúszó lába nyomán sok mérföldes mélységbe szakadtak alá kövek, járt már kőfolyáson, amin visszacsúszott a mélybe, találkozott medvével, kígyóval, ezer veszéllyel, de egyik sem rendítette ennyire meg. Most, hogy látta a tÚ FOKát, a CSÚCSOT, amit a Világ Tetejének képzelt, ahol azt gondolta rátalál a Bölcsre, most mindennél mélyebben érintette meg, egy érzés. Vajon, vajon....és levegőért kapkodva megállt a szikrázó hóban. Vajon, nem csak álmodom-e mindezt? Hisz senki sincs körültem, lassan Senki és Semmi sincs már, és meglehet a Bölcs is csak az én bolond képzeletemben él. A jóságos Bölcs, akiről annyit képzelegtem. Annyiszor elképzelttem a jelenetet, hogy a hegy legmagasabb fokán találkozom vele, és Ő csak rámnéz majd, én pedig Mindent tudni és látni fogok ebben a tekintetben. Szavak és hangok nélkül mindennél bizonyoságosabban érezni, élni, tudni fogom A Bizonyosságot, minden kérdésemre.

Amint ezen gondolatok kavargó felhőjében állott, hirtelen, mintha egy hangot hallott volna valahonnan. Egy hangot hallott, de nem látott senkit sem. Átfutott az agyán, hogy talán ez már az örület, talán csak az elméje játéka mindez. Aztán egyszer csak megjelent előtte egy ősz, mosolygó, végtelenül szeretetteljes tekintetű, kortalannak tűnő Öreg. Ruhája végtelen egyszerűségről árulkodott, mégis tiszta, rendezett, fényes. Kezében a hegyi emberek jellegzetes botja, melyre támaszkodott. Emberünk lába a meglepetéstől a földbe gyökerezett. Szíve olyan hevesen dobogott, hogy azt hitte, kiesik a száján és az Öreg elé gurul. Beszélni próbált, de csak tátogott mint hal a

hóban, nem jött ki a száján hang. Az Öreg, a hófehér hajú, jóságos tekintetét Emberünkre emelte, aki csak nézett, és úgy érezte, egész lénye, egész mindensége átszellemül, beleolvad, feloldódik ebben az érzésben. Mint csepp az Óceánban, csak hagyta, hogy átjárja őt a végtelen SZER érzése, kimondhatatlan, felfoghatatlan, mindennél MAGasztosabb élménye. Ott, akkor, abban a pillanatban megállt az idő benne, Ő MAGa pedig az időtlen LÉT oszthatatlan EGÉSZe lett, a jóságos arcú Öreg tekintetében mintha MAGa az Öreg Isten, saját Atyja fogadta volna önön házába be. Ekkor felszakadtak a gátak a tudatában, elemi erővel ragadta meg a felismerés és ölelte MAGába, Világok köz-ÉP-PONTjába repítve: Itt otthon vagyok! ITT-OTT A HON VAGYOK! Megérkeztem! Mindig is ITT voltam az OTTban, és ezen ITTből az OTT csak álomnak tűnik, valójában pedig ez minden Létezés Létezése. A feloldódás önMAGam Mind-ÉN-sÉGében...a Halál...csak kapu a LÉTbe, mely édes testvér a Születéssel. Aztán elmosódott minden gondolt, megszűnt minden kép, és csak a CSEND énekelte, a soha nem hallott dallamát a Létezésnek. Azután az is elhalt, csak a Békesség és a Boldogság emberfeletti állapota maradt, amiben lassan megnyugodott, beleolvadt, Mind-ÉN-sé-ÉGGé vált a Tudat és a Lélek.

Amikor magához tért az elragadtatásából, senki sem állott már előtte. Valóság volt-e mindez vagy csak álmodtam?- tette fel önmagának a kérdést. Valóság, vagy csak az elmém, a KÉPzelet műve? Az értelem, a mindenre gyanakvó, mindenben osztozkodó értelem ösztönös kérdése volt ez, mivel az imént átélt állapot sehogy sem fért bele addigi megtapasztalásainak a szűretébe. Emberünk lassan megértette, hogy egész eddigi élete, útja valósága csak és egyedül az ő tudatában jelent meg olyannak amilyen, és csak az ő lelke élte meg, tette olyanná amilyen az számára a legkézzelfoghatóbb, legbensőségesebb, leghitelesebb. Megértette, hogy a tudata minden valóság forrása, és a valóság teljessége túl van mindenben, amit addig arról képzel, arról képzelhetett. Léteznek szavak, léteznek fogalmak, de amit megélt az Úton az lényegében általuk átadhatatlan, közölhetetlen. Az Igazság mindvégig a szeme előtt volt, Mind-ÉNben és Mind-ÉN-Kiben, mert Az Igazság MINDEN. A Bölcs mindvégig ITT volt, csak ő az OTTban kereste, és megMÁSulva mindezt nem ismerhette fel. A Teremtő úgy rejtette önMAGát a Világban el, hogy azt az önMAGunkhoz legközelebbi helyre: önMAGunk LÉNY-EGÉbe gyúrta bele. Emberként olyanná válik, mint a Forrásban álló szomjazó, ki esedezve vizet kér a mellette elhaladóktól. ItT és otT, kinT és benT, lenT és fenT. A Teremtő jele. Az üresség ÉN VAGYok, EGYaránt telve ÉN-MAGom KÉPtelenségeivel és KÉPeivel. A Semmi MAGában hordozza Mindenségem, amit valósággá álmodik KÉPzeletem. Az Út MAGom vagyok, amin az Igazságra juthatok az Örök Életben.

17. A számmá vált ember

„A munkapszichológia tárgya a munkaerő” - hallottam ma reggel egy rádióadásban egy munkapszichológustól, aminek hallatán bevallom kínos nevetés tört rám, bár sírni is tudtam volna. Nem tudom, vajon hány ember tudja, akarja, képes a mai korban a fenti mondat lényegét a maga súlyában értelmezni, de a fenti – látszólagosan jelentéktelenül „tudományos” – meghatározás mélyebbre vezethet minket a nyúl üregében mintsem gondolnánk. Kissé hasonlatos a helyzet ahhoz, mikor valaki pusztá kézzel, ujjaival szeretné megfogni egy cigarettavég még egyben maradt hamuját. Teljesen mindegy, milyen szögből közelít, az eredmény általában garantált: szétesés, széthullás, porrá válás. A mai korszak eme sajátos jelensége a fenti analógiával jellemezhető, de lássuk csak, mi tárul fel általa és benne a figyelmesen szemlélődő számára.

A modernség előretörésében a mechanisztikus, tudományos-materialista világkép – minden

neomodernista kvantumház ellenére – kiteljesedett és a teljes megvalósulás (megsemmisülés) felé halad. Az emberi lény értelmezhetősége ezen *világkép*ben, és a hozzá kapcsolódó *létszemlélet* termékeként nem hagy semmiféle szabadságot az ebben kondicionálódott elmének. A mítosz és a mitikus ember, aki önmagát a *lét alanyaként*, és nem valamiféle tudatától független *létezés tárgyaként* definiálta, a jelenkor paradigmájában törvényszerűen érthetetlen, elavult, primitív és tudománytalan. Ezért a mai kort meghatározó korszakokban legitim keretek között erről beszélni nem lehetséges, legfeljebb olyan szellemi perifériák és marginalitások keretében mint a filozófia, vagy a vallások. Mondandóm kifejtésére viszont jelenlegi formáját tekintve egyik sem alkalmas. Marad tehát számunkra az a hivatalosan „illegitimnek” tekinthető nézőpont, mely ma az önmagát kizárólagosan legitimként elfogadó, hivatalosként, önkényesen önabszolútizáló mechanikus-materialisztikus világképben és létszemléletben törvényszerűen kívül reked.

Nem célolok a munkapszichológia és annak módszertanának sem a bemutatása sem az elemzése, mert a nyitó idézetet valójában nem a munkapszichológia, hanem annak absztrakt tárgya felől veszem górcső alá. A munkaerő olyan többszörösen absztrakt fogalom, mely a mai modernista társadalmakban tökéletesen felszámolta az emberi lény egyediségét, karakterét, mechanisztikus világképben kívül eső öntelmezését és értelmezhetőségét. A *munkaerő*, a kvantitatív (mennyiség szemléletű) közgazdaságtan, *emberre is* vonatkoztatható és vonatkozó meghatározása. Miért fontos kiemelni azt, hogy is? Azért, mert a *munka* és az *erő* – mint fogalom – eleve mechanisztikus, vagyis fizikai meghatározás, mely által egy jelenség, tudományos absztrakciók eredményeképpen kvantitatív paraméterek szintjén kifejezhetővé válik, így már a továbbiakban nem csak élőkre vonatkoztatható, hanem munkaerőnek számítható a robot, vagy bármilyen munkavégzésre alkalmazható erőforrás. Ez utóbbi persze már nem tartozik a munkapszichológia tárgykörébe, de mindenképpen érdemes ezt a nézőpontot is kiterjeszteni a munkaerő eleve mechanisztikus értelmezésében. Ennek a megkülönböztetésére találták ki a még borzalmasabb csengésű *humán erőforrás* szakkifejtését, amit csak és kizárólag emberi munkaerőt jelöl.

A fizika és a fizikán belüli mechanika keretében a számszerűsítés természetes kíváncsi, ám ugyanezen kíváncsiak transzponálása az emberre is sikeresen kiterjesztődött és megvalósult az ugyancsak mechanisztikus, tisztán materialista alapokon nyugvó gazdaságtudományok keretében. Ezután mindez egy magasabb érdek következményeképpen – mely egyaránt meghatározó mind a gazdaságtudományok mind az antropocentrikus tudományok, így a pszichológia esetében is – egybeolvasztásra került *munkapszichológia* néven. (A munkapszichológia ugyanakkor egyéb társtudományokkal is együttműködik az ember minél hatékonyabb számszerűsíthetősége, felhasználhatósága és robotizálhatósága érdekében, úgy mint az orvostudomány, biológia, társadalomtudomány, munkatudomány stb.) A közgazdaságtan és a munkapszichológia, az egyéb társtudományokkal karöltve az emberi lényt többszörösen absztrakció tárgyaként fejezi ki és jeleníti meg. Az ehhez hozzájáruló masszív tudati manipuláció és programozás eredményeképpen a mai modern ember elfogadta, hogy a fogyasztói társadalom tagjaként lemondva saját emberségéről, egyrészt *fogyasztó*ként másrészt *munkaerő*ként reflektáljon önmagára. Ezek a tárgyasulás olyan szintjei, amikor már az elve önmagát objektumként tekintő *ember*, önmagát egy még objektívebb, még absztraktabb nézőpontból határozza meg. A legegyszerűbb *áramkör* miből is áll? Egy áramforrásból és egy fogyasztóból. Az áramforrás helyébe ha behelyettesítjük *a munkaerőt*, az elektromos áramot elhasználó fogyasztó (pld. izzó, elektromos motor stb.) helyére pedig *a fogyasztót* akkor tökéletesen és sikeresen eltüntetjük, absztraháltuk önmagunk emberségének még a lehetőségét is, lényegében véve minden tekintetben. Miért is?

A fenti képletben ugyanis legjobb esetben is csak másodlagos szempont lehet, hogy a fogyasztó és a munkaező (mely többnyire egy és ugyanazon személyben testesül meg) emberi lényként önmagát miként határozza meg. A valódi prioritásokat ugyanis – a fenti analógiát továbbvive – az áramkör üzemeltetője, üzemeltetői határozzák meg. Az „üzemeltető” számára ugyanis, aki a tökéletesen absztrakt, számszerűsíthető profit által tekint a munkaezőre, maga a munkaező pusztán egy paramétercsomag, ami számára az áramkörben leadható teljesítmény szempontjából, és csakis ebből a szempontból fontos és érdekes. Ebben a képletben az emberi lény nem több mint egy áramforrás, egy termelőeszköz, egy tárgy, melynek kiszámíthatósága, standardizálhatósága a rendszer elemi érdeke. A munkapszichológia valódi tárgya az emberi lény ezen fentebb említett szempontok szerinti tanulmányozása, vizsgálata, bevizsgálása, alkalmassági felmérése, mely által a rendszer szempontjából a legnagyobb profit nyerhető ki az adott munkaező által és munkaezőből.

Az emberi lény a mechanisztikus szemléletben nem több mint **munkaezőgép**, mellyel szemben a legfontosabb elvárás az állandóság. Mivel azonban az emberi lény, még ilyen többszörösen absztrakt értelmezésben sem kezelhető csak és kizárólag egy élettelen anyaghalmozéként, ezért a munkapszichológia feladata az, hogy figyelembe vegye az emberi psziché „kiszámíthatatlanságát”, pontosabban mind a munkaező kiválasztásánál, mind annak integrálásánál az adott szerepkörbe, közösségbe, mind annak működtetésénél mintegy folyamatosan arra kell törekedjen, hogy a maga eszközeivel minél mélyrehatóbban próbálja meg irányítani azt, amire valójában élő gépként tekint, vagyis az embert.

A fenti megállapítások nagyon leegyszerűsítőnek, durvának, cinikusnak és lelketlennek hangzhatnak az abba beletekintőnek, de céloim a témával kapcsolatban ama görbetükörnek a megjelenítése, melyet ez a *lélektelen*, önmagát bevallottan materialistának valló rendszer kínál fel, természetesen akkor, ha képesek vagyunk erre egy egészen más nézőpontból rápillantani. Az a fajta szellemi intoxikáció, mely elhitette a modern emberrel, hogy a valóság csak annyi, ami számára a durva, *érzéki empiriával* megismerhető, csak olyan korszakban jelenhetett meg, amelynek alanya az ember, önmagát már csak mint saját empiriájának és empirizmusának lehetséges tárgyát tekintette. Ez az anyagi léttel való totális azonosulását jelenti az emberi lénynek, mely az individualizmus tudatformájában, az alászállás legutolsó stációjaként jelenik meg, ami után már csak a teljes feloldódás, és tudati megsemmisülés következhet be. A materialista létszemlélet ilyen módon magát az Életet támadja meg, elszakítva azt annak forrásától a Léttől.

A disszolúció azt jelenti, hogy az Emberi Lény elveszti annak a tudatos képességét, hogy a benne lévő transzcendencia forrását felfejtse, mivel önmaga tudatát nem valamiféle transzcendencia alászállásaként, részeként értelmezi – melynek alászállásaként jelenik meg számára a lét anyagi érzékelhetősége – hanem a létet magát azonosítja az anyagi tudatforma egészével. Az okozatot, a jelenségvilágot, a *természetet* teszi meg minden okának, és okozójának a létezésnek, önön létezésének, mert már képtelen meglátni, hogy mindez minek a megnyilvánulásaként jöhet létre. A valóságra, mint önön tudatomtól független objektív létezésre való rátekintés, egyet jelent az anyagi valóság felsőbbrendűségének az elfogadásával. Ennek eredményeképpen én magam is – lényegét tekintve – saját tudatomtól függetlennek megélt valóságom objektumainak egyikévé válok, mely önmagában egy lehetősége az önátélésnek, és a téves azonosulásnak. Amikor viszont a tudatom megragad ebben az állapotban – mert nem tudja önön fókuszát a saját létezésének valódi forrását jelentő, transzcendens Létre irányítani – akkor az anyagi lét valósága megalvad, és a vertiKalis tudati út rejtve marad az individuális én számára. Így csak a horizontális tudati sík valósága marad, mint egyszerre oka és egyszerre okozata önön létezésének, önön valóságának. Ez a tudat önmagára

záródása.

A munkapszichológia természetesen a fenti folyamatoknak nem okozója, de a jelen korszakot uraló szellemi erőtér meghatározó ágának, a materializmusnak egy szubtilisabb valóságartományára. Az emberi lét eltárgyasulásának nem oka, hanem okozata, mely valódi célját, a profit maximalizálását, mint az emberi jólét alapvető, szent és sérthetetlen, megkérdőjelezhetetlen fokmérőjét, bálványát és ideálját maradéktalanul és hűségesen kiszolgálja.

A munka fogalma, a mai korszakban valamiféle pszeudovallásos, materialista imádat bálványa és tárgya. A lét megkérdőjelezhetetlen alapja, és nem a létnek egy alacsonyabb rendű lehetősége. A munka a deszakralizált emberi tudat objektumainak egyike, melyben felmorzsolódik, megsemmisül az élet minden olyan irányultsága, mely a cselekvés kvantitatív dimenzióin túl létezhet. A lét művészet, a lét művésze az életben alászállva pedig soha nem a munka, hanem a TETT által nyilvánítja meg a lét magasabb valóságait az életben. Az életnek az Emberi Lény lehet pusztá munkása, mely számára a munka végső soron immanens, önmagára irányuló, önfenntartó cselekedetté válik azon esetben, amikor tudatilag elveszíti a kapcsolatát önmaga létének transzcendens forrásával.

A Tett művészet, az Életben megnyilvánulni képes örök, mozdulatlan LÉT művészete. Az Emberi Lény, aki képes figyelmét önön létének forrására irányítani, saját tudati valóságának megismerése és visszaszerzése által, képes művésze lenni saját emberi létezésének. A munka a Tett, a teremtő létezés deszakralizált momentuma. Amikor viszont az emberi lény önmagára mint egy absztrakt munkagépre tekint, mely létezésének célját az önfenntartásban, vagy az azt nem sokkal meghaladó élvezeti szintekben jelöli meg, akkor munkaerő lesz, és fogyasztó, egy adat, *egy szám önmaga számára*. Élvezője saját tudati börtönének, melyből csak a lét transzcendens valóságának, mint önmaga tudati középpontjának azonosítása, megismerése és megvalósítása által szabadulhat meg.

18. MAGunk SZEME

Személyes és Személytelen

A Viszonylagosság (relativus = viszonylagos) világban a Teljességről (absolutus = teljes, feltétlen, független) érdembeli fogalmi kommunikációt folytatni lehetetlen. De mi is lehetne vonzóbb annál, mintsem ennek tudatában megkísérelni mindezt? A kettősségek világában, az örökös változások örvényében meglátni az örökké változatlan, mozdulatlan lényeket nem egyszerű, de nem is lehetetlen. Pusztán tudatunk fókuszát kell áthelyezzük a külsőként érzékelt valóságból önmagunk középpontjába, és hagyni, hogy az elménk hullámai elcsituljanak, belesimuljanak a Lét Óceánjába.

Minden relatív, személyes egyéni nézőpont mögött, annak középpontjában, MAGvába – ami a viszonylagosságok világában létezik és létezhet – ott rejtőzik az abszolút személytelen SZEMlélő. Minden személyesség forrása, minden egyediség, egyéniség, individualitás létezése, megtapasztalhatósága, átélhetősége csak és kizárólag ezen Személytelen Szemlélő által lehetséges. Az individuális emberi tudat és lélek MAGvának középpontja, a Személytelen Szemlélő valójában a személytelenség általánosságban használt fogalmával nem ragadható meg. Fontos annak meghatározása, hogy mit is takar jelen esetben a személytelen fogalma. Eredendően a személytelen szavunk nem más, mint a személyes fogalmi tagadása. Nyelvünkben tehát a személytelen szó nem

definiál semmi konkrétat, pusztán egy fogalmi vákuumot hoz létre, a személyesség tagadásában. A személytelenség a személyesség fogalmainak központi magva a szem gyök, mely a személy alapját képező egyedi, individuális nézőpont lehetőségét hordozza magában. A szem az az érzékszervünk, mellyel szemlélünk, személyes világ- és valóság szemléletünk viszont – metafizikai értelemben – pusztán részben az érzékszervi valóság percepciójának az eredményeképpen jön létre. A relatív világban ezért minden individuális szemlélet természeténél fogva viszonylagos, amennyiben azt más, önMAGán kívülként meghatározott egyedi, személyes nézőpontok egyikeként vizsgáljuk meg. Ez a relativitás lényegében a forrása a szemléleti különbözőségeknek, és önmagában véve a személyes szemléleti különbözőségekben semmiféle abszolút érvényű valóság nincs, amely teljességében nézve a szemléletek összességére érvényes lehet. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy az individuális szemléletek – potenciálisan végtelen számú – összességében egyetlen dolog abszolút: a relativitás.

Minden egyedi, személyes (individuális szemlélet) pusztán önMAGában, önMAGához képest nevezhető abszolútnak, amikor is a szemlélő saját szemlélete által keletkezett szemléletiségének személyes tartalmait, nem helyezi a MÁŠ szemléletekkel történő összehasonlítások (komparációk) absztrakt terébe. A tudatnak önmagára, mintegy önMAGán kívülről történő rátekintése, a valóságnak mint önMAGa tudatától független, objektív létezőként való azonosításának a következménye: a relatív és az absztrakt tudati valóságának a megszületése. ÖnMAGamat önMAGamon kívülről tekinteni eleve egy tudatomtól független, objektív nézőpont valóságosságát tételezi fel, ami csak abban az esetben létezhet, amennyiben a valóságot (respektíve az objektívnek nevezett valóságot) tudatomtól független személyes létezőként tekintem. Közvetlenül átélhető személyesség, és ezáltal közvetlenül átélhető személyes nézőpont azonban számomra, mint személy számára csak egy és egyetlen létezik, én MAGam. Saját személyes valóságomon belül, tehát bármennyire abszurdnak is tűnik, bármiféle azon irányú próbálkozás, hogy MÁŠok által kaphassak képet, személyes nézőpontot önMAGamról teljességgel érvénytelen, mert valójában minden tőlem függetlennek átéltem, objektívnek nevezhető, személyes nézőpont a számomra minden lehet, csak személyes nem, mivel annak középpontjába, annak központi létrehozójának személyességébe önMAGam nem helyezhetem bele. Ez nem azt jelenti, hogy ezen nézőpontok nem konkrét, létező, érzékelhető személyek által jelennek meg az én személyes tudati valóságomban, hanem azt, hogy minden személyesség, és annak látszata, következménye csak és egyedül az én személyességemben, az én tudati valóságomban létező valóság, mely tudatomon belül, annak szerves részeként jelenik meg. Minden általam érzékelt és érzékelhető személy személyességét tehát én MAGom hozom saját tudatom által létre, ezért végső soron ki kell mondanom, hogy minden önMAGamtól különállónak érzékelt személy személyessége csak és kizárólag bennem létezik olyanként, amilyenek én átélem őket. Ezen felismerésből fakad két következtetés: 1.) Nem létezik olyan tudatomtól független objektív valóság, melybe mintegy „kihelyezve” önön személyes nézőpontomat, abból önMAGamra objektív módon rátekinthetek; 2.) Nem nézhetek rá önMAGamra MÁŠok szemével, mivel nem áll rendelkezésemre annak a nézőpontnak a közvetlen, minden absztrakciótól mentes megtapasztalhatóságának a lehetősége, mely által ez az önMAGamra való, személyemtől független (személyesen személytelen) rátekintés létrejöhetne. (Vegyünk egy konkrét példát: valaki véleményt formál rólam, például minősíti bizonyos tulajdonságaim. Ezt addig a pontig, míg a felső két pontban megfogalmazott felismerések meg nem születnek bennem úgy tekintem, hogy megtudtam valamit magamról, egy másik létező által. A valóság ezzel szemben az, hogy amikor valaki véleményt nyilvánít személyemmel kapcsolatban, abban részéről semmi objektívnek nevezhető tartalom nem jelenhet meg. Még ha történetesen az illető egy rajta kívüleső, más személy véleményét mondaná is el nekem – amit ő ezért inkább nevezhetne objektívnek, mintsem saját személyes véleményét – ez rám nézve akkor sem lehetne úgy felfogható, hogy ez a kép, nem a személyes tudati valóságom

része, ilyen módon semmiféle objektivitás fogalma nem merülhet annak tartalmával kapcsolatban fel. Feltevődik akkor a kérdés: ezzel azt állítom, hogy önMAGamról nem nyerhetek képet MÁSok véleménye, MÁSok nézőpontjai által, pusztán azért, mert ezen lehetséges vélemények mind, mint tudatom tartalmi jelennek meg az én személyemnek? Ettől érvényét veszti mindenféle külső nézőpont, külső visszajelzés, külső tükröződés? Értelmetlen lenne tehát komolyan vegyem azt, ami ez által megjelenhet a számomra?

A Szem-éj Feletti

A fenti kérdések valójában csak addig kérdések, ameddig legalább egyszer meg nem tapasztalom az önátélés különböző tudatállapotaiban a világot, (mind a klasszikus értelmezés szerinti szubjektív és objektív valóságot) mint saját tudatom elszakíthatatlan részeit. Ennek átéléséből az következik, hogy minden „külső” nézőpont, vélemény, tükörkép valójában az én teremtem, és mivel az én teremtem ezért nem csak hogy nem független tőlem, de egyenesen az én létem következményeképpen olyan amilyen. Ilyen értelemben véve, minden tartalom, ami a tudatomon belül jelenik számomra meg, saját személyem valóságát tükrözi, vetíti ki önMAGamtól „objektív”, független tudati valóságként megtapasztalható létezőként, ezért a legkomolyabban veendő! A személyes valóságomban tükröződő MÁSok, bár absztraktságuknál fogva egy adott nézőpontból végül is valótlannak tűnnek, mégis olyan létezők megjelenéseinek a tükröződései, melyek az én, személyes tudatomban léteznek. Saját, személyes tudattartalmaim pedig, amennyiben nem tekintem valóságosnak, úgy nem fogadom el önmagam valódiságát sem, ha pedig saját önátélésem is megkérdőjelezem, akkor végső sorom önMAGam is absztrahálom, elvonatkoztatom saját létezésemről, és saját valóságomon ezáltal végzetesen kívülrekedek. Ez is egy lehetséges nézőpont, mely a naiv realizmus, és a realizmus különböző fokozataiban végül is legitim, azonban amikor önMAGam a Lét középpontjaként ismerem fel, azonosítom és élem át, akkor ez a nézőpont irreális és absztrakt is egyszerre.

A fentiek mindennemű bonyolultsága ellenére fontos megvilágítanunk azt az alaphelyzetet, mely a személyes és a személytelen viszonyának az alapját képezi. Személytelennek tekinthető ugyanis – a fentiekből következően – minden olyan tudati objektum (és itt tudati objektumokként veendő MÁSok személye is) melyet közvetlenül, személyes énközpontként (éncentrumként) nem élhetek át. Ez a fajta személytelenség – mint fogalmi meghatározás – azonban nem élő, valóságos, emberi jellegétől foszt meg másokat, pusztán arra hivatott, hogy kiemelje, a szemlélő és a szemlélt viszonyában a személyes és a személytelen viszonya, egy egészen más perspektívába kerül akkor, amennyiben MAGam a Lét középpontjaként élem át. Amikor ugyanis én önMAGam mint a Lét középpontja élem meg, akkor személy, vagyis szemlélő csak és kizárólag egy van aki és ami közvetlenül megragadható az önátélésben, és ez én vagyok. Ebben a kontextusban az általam szemlélt tudattartalmak azáltal válnak személyessé, hogy tulajdonképpen megszűnnek személyemtől különválni. A személytelenségük azért szűnik meg, mert elveszítik minden személytelenségüket abban a felismerésben, hogy saját tudatomtól elkülönült, individuális, személyes valóságként léteznek. (A személytelen olyan tudati tartalom, mely saját tudatomban azáltal születik meg, hogy minden létező eredendő személyességét önmagam személyétől elkülönült objektív valóságként élem át, vagyis objektivizálom [tárgyasítom] így személytelenítem azt. Az eredendő személyesség fogalma alatt azt értem, hogy minden felismert tudati valóság léte valójában személyem által létezik és létezhet olyannak amilyen, vagyis önmagam számára személyesnek, átélhetőnek és megélhetőnek. Nem összekeverendő az élő és élettelen fogalmával a személyes és a személytelen használata jelen kifejtésben.)

EGY-ÉN, MAGom és SZEMem

Amikor a tudatos önátélésben létrejön, megvalósul a status solipsisticus (az EGY-ÉN-MAGosság személyes átélése) akkor tudatom minden objektumának a forrását önMAGamban azonosítom, ezért személy már csak egy marad: én MAGam, mivel minden létező személyessége feloldódik annak központi szemlélőjében, vagyis énMAGomban. A személyes és a személytelen ebben az aktusban visszatér a Személy Felettibe, az EGY-ÉNbe. Az EGY és EGYetlen valós, minden személyes, individuális én középpontját képező tudat és lélek MAG, önMAGom lényege ugyanis az a SZEM, az az abszolút SZEMlélő, amely minden személyes valóság szemlélője. Az egyéni, személyes, individuális én (EG-Ó) köz-ÉP-PONTja, mely saját tudatom középpontja is (EGY-benn) az a MAG, az a SZEM, mely azonos minden létezőben. Az Abszolútum így száll alá önön EGY és EGYetlen, oszthatatlan valóságában, hogy önMAGában megMÁSulva, önön Valóságát számtalan egyéni nézőpontból SZEMlélhesse. Nézőpont tehát végtelen sok létezik, de minden személyes nézőpont középpontjában, központi MAGjában ugyanaz a SZEM-ÉJtelen, Személy Feletti SZEM figyel, és megfigyel. Amennyiben az Abszolútum egyszerre SZEMélyes és egyszerre SZEMélytelen létező, úgy ennek a paradoxonnak a feloldhatósága megtalálható, átélhető MAGában az Emberi Lényben. Személyként ugyanis minden személyemtől különböző nézőpont valójában nem más mint egy számomra, MAGam számára mindaddig személytelen szemlélet, ameddig annak személyessége MAGomban meg nem születik, mint az EGY-ÉN, az EGY MAGától, MAGamtól elidegeníthetetlen része. Az EGY sokká, MÁSSá válik a személyességek végtelen lehetőségeiben, hogy a SZEMélyességnek – énMAGam tudati középpontjának átélése által létrejövő – a minden személytelenséget újraegyesítő felismerésében, minden személyesség MÁSSágának a forrását önMAGamként, önMAGom, oszthatatlan, egy és egyetlen tudati közÉP-PONTjaként önMAGában, az EGY-ÉNben újraEGYesítse.

A MAG és a SZEM jelentése a spirituális szolipszizmusban, a magyar nyelv metafizikai valóságában mélyen kódolt viszonyt tár fel. (metaMAGfizika) A MAG és a SZEM nyelvünkben analóg fogalmat takar. (Például az hogy búzamazag és búzaszem ugyanazt a lényegiséget fedi. Egy szem gyermek, vagy egymagában lévő gyermek – szintén analóg.) Ugyanakkor e két szó analóg viszonyában láthatóvá válik a figyelmes SZEMlélőnek, hogy MAGom SZEMlélek, vagyis a MAG egyben SZEM, a szemlélő. A MAG és a SZEM – az EGY ŐS-Tudat és EGYetemés Lélek, a Teremtő ŐS-TEN Lelke – azonos minden létezőben, mely az individuális ének, a MÁ Sok végtelen sokaságát, mint nézőpontok, SZEMléleti lehetőségek végtelenségeként képes szemlélni önön valóságát. Ez a májá születése, hiszen az EGY és EGYetlen VALÓ önMAGától különvált nézőpontokból tekintve SZEMléli önMAGa EGYetlen valóságát, az egyedi, individuális ének nézőpontjaiként alászállva, megtestesülve saját végtelenségében. Miközben EGY, önMAGa SZEMlélésében Végtelen, miként az önMAGában önMAGától, tudati és lelki elkülönülésben megszülető SZEMléleti pontok lehetősége végtelen. Minden végtelenség középpontja azonban MAGa MAGunk, A SZEM, mely általam és bennem (általunk és bennünk) önMAGára tekint, önMAGát SZEMléli minden létezőben.

A Belső Napunk, Napistun, Isten SZEMe, MAGunkban ragyog. Szemünk valódi fénye: Ő, énMAGom létének Ura. MAGúr és SZEMúr. EGY-MÁStól elválaszthatatlanul. Minden csillagában az Égnek a végtelen EGY figyel, önMAGában, önMAGunkban, önMAGát és önMAGunkat. Mi a közŐS magomban és ŐS-TENben? A MAGunk. Mert a MAG, az a SZEM, mely megMÁSulhat, megsokszorozódhat, de MAGát bárhogyan SZERezze és bárhogyan SZORozza: mindig EGY MAGa marad. A Teremtésben a Teremtetlen, a születésben a Születetlen, a mulandóban a Múlthatatlan, a halandóban a Halthatatlan. Túl a Léten és a Nemléten, minden REND-SZER szerzője, Forrása és Ura, MAGunk örök, figyelő, szemlélő SZEMe.

19. Legyen meg a TE akaratod

Nem a cselekvés és a cselekedet tesz azzá *A Ki Vagyok*,
hanem a bennem, általam Cselekvő.
Míg emberi szem-éjem SZEMe éjben vagyok,
addig cselekedeteim is vakok.
Látni csak MAGom SZEMével, az EGY-ÉN Isten SZEMe által láthatok,
s cselekedeteim akkor válhatnak igazzá, ha már nem én cselekszem,
hanem bennem, általam cselekszik ÉN-IS-TEN-MAGom.

20. Te AZ vagy

A „tudati evolúció” ígérete

Az utóbbi időkben egyre világosabbá vált bennem, hogy lényegében eddigi utamon eljutottam az ősi spirituális tradíciók gyökereihez. Ez sokaknak „visszafejlődést” jelenthet, főleg ha a Világra mint lineáris-evolúcióként, és nem ciklikusságként megjelenőre tekintenek. (A ciklikusság minden értelemben felülmúlja a linearitás lehetőségeit. A valóság lineáris-evolucionista értelmezhetősége igen limitált a ciklikusság fejlődési potenciáljával szemben. A ciklikus fejlődésben ugyanis lehetőség van olyan „ugrásokra”, melyekben a dolgoknak látszólag nincs lineáris módon magyarázható előzménye. A ciklikusság nem jelent helybenjárást, hanem folyamatos változást egy abszolút, meghatározott keretben. (pld. spirál) Nem a Teremtő van ugyanis a (lineárisnak gondolt) idő zsebében, hanem az idő a Teremtő zsebében, és ez az Abszolútum szempontjából nézve örök és változatlan. A rész, a relatív, a teljesség tudatából kiesett Emberi Lény törvényszerűen képtelen mindennek a belátására, ameddig önMAGa forrását kutatva nem jut el bizonyos felismerésekhez.)

Arra döbbsentem rá, hogy alapjában véve ezen ősi tradíciónak az elemeit használtam tudattalanul, önMAGomra ébredésem kezdetei óta. *Nincs új a Nap alatt*. Természetesen a gondolat útjain végig kellett járjak sok mindent, és egyáltalán nem jutottam még az út végére. Az EGYről szóló kifejtések, az EGY-ÉN, a tudat természetéről tett *intuitív felismerések* csak azok számára újszerűek, akik nem tudják, hogy mindezek ősi tanok részei. Bár a Lét természetére vonatkozó felismerések korokként más és más formát ölthetnek, bármilyen töredékesek is legyenek, ugyanazon EGY és EGYetlen valóságából nyilvánulnak számunkra meg. A mai világban végzetesen relatívvá lett e tekintetben minden – az amúgy is végletekig relativizálódott életben – és ez a jelen korszak részeként törvényszerű szerintem. Az evolúció eszméje, a tudományos-materializmus részeként és az ateizmus, agnoszticizmus „vallási” muníciójaként csak a Kali Yugában kibontakozó koroknak lehet a terméke. Szilárdan vallom, hogy szellemiségük minőségét tekintve voltak minket bőven meghaladó korok, és ilyen értelemben Aranykorok is léteztek, nem egyszer. A ciklikusság tana ugyanis *mikró szinten* saját életemben megfigyelhető, mint minden alapja. Az evolúció semmiben sem igazolható *makró szinten*, és bármiféle kiterjesztése a valós, ősi alapokon nyugvó spirituális igazságokkal kapcsolatban szerintem megalapozatlan, félrevezető és számomra érvénytelen. Ezzel szemben a lét mikroverzálisan egyénileg, közvetlenül megtapasztalható ciklikus természetének a kiterjesztése a *makroverzumom* szintjére sokkal reálisabb szemléletet eredményezhet.

Senkit nem akarok elítélni meggyőződése miatt vagy az enyémről meggyőzni, mert egy rövid periódusában kutatásaimnak én is azt gondoltam, hogy a spirituális fejlődés egy és azonos a spirituális evolúcióval. Az evolúciót sokan összekeverik a fejlődéssel, mert az evolúció alap eszméje az, hogy a fajok egymásból fejlődnek ki, és a lánc egy meghatározhatatlan jövőben zajló „tökéletesedés” felé halad. Senki nem tudja ilyen módon, hogy mi felé, viszont ezen koncepció által a jelenlegi formák mind fejletlennek, tökéletlennek minősülnek. Ennek a gondolkodásnak a csapdája az, hogy a világban soha semmi nem tűnhet tökéletesnek, mert mindig törvényszerűen meg kell haladja a jövőben az evolúció láncában valami tökéletesebb. Így mindenkinek tökéletessége csak egy bizonytalan jövőben létező, megfoghatatlan valami, ami önmagában még nem lenne gond, de ennek részeként van ma prezentálva az ember is.

Az evolucionista nézetek kiterjesztései spirituális téren szerintem súlyos következményeket hordoznak magukban. Egyrészt úgy prezentálják az emberi tudatot, lelket, mint olyasmit, ami tökéletesítésre szorul, önmaga esszenciális voltában. Ilyen módon azt sugallják, hogy ez a fejletlenség, ez az alacsonyabb rendűség az akadályja annak, hogy emberek, és az emberiség „magasabb” spirituális szintre juthasson. Ez azt feltételezi, hogy egyrészt mindenkinek „evolválódnia” kell spirituális értelemben, másrészt hogy nem létezhetek sokkal magasabb rendű spiritualitást tömegek szintjén megvalósító korok, mivel az evolucionista nézetek csak a lineáris fejlődésben hisznek. Ez két súlyos, alapvető tévedése minden olyan „spirituális evolucionista” tannak, amelyek úgy vélik, bizonyos tudatszintek csak evolúció által nyílhatnak meg az emberi tudatban.

Ebből fakadnak olyan tételezések, hogy magának Istennek is fejlődnie kell, ezért szükségszerű hogy Isten teremtményei is fejlődjenek és/vagy evolválódjanak. Itt ismét egy téves nézettel állunk szemben. (Persze itt nagy kérdés, hogy eme irányzatok kit/mit neveznek fejlődésnek, evolúciónak és Istennek, vagy egyáltalán létezik-e bennük Isten mint az Abszolútum fogalma.) Az aminek evolucionista értelemben fejlődésre van szüksége, az az evolucionista szemléletben nem érte el a tökéletességet. Nagy kérdés, hogy egyáltalán a tér-időben önmagát értelmező evolúció számára, elméletileg megragadható-e bármiféle tökéletessége, abszolút, végső pontja és állapota a fejlődésnek? Szerintem nem, és ez a legnagyobb gond az evolucionista „spiritualitással”. Az Abszolútumot (Isten, Átmá) ugyanis megfosztja önmaga abszolútságától, teljességétől ezzel az elvvel. *Ha kimondom, hogy Isten is fejlődésre van készítve, azzal deklarálok, hogy valójában semmiféle Abszolútum nem létezik, és így Isten sem Abszolút.* Az Abszolútum ugyanis jellegénél fogva az idő síkját magában foglaló, de azt meghaladó fogalom, mely éppen ezért nem tételezhető feltételes módban. Az Abszolútumról eleve bármiféle érdemlegeset kinyilatkoztatni nem lehet, és az evolucionista nézetekben a fentiekből következően szó sem lehet bármiféle teljesség, abszolútum fogalmának jelenbeli tárgyalhatóságáról.

Az evolucionista szemlélet hasonlatos az agárverseny guminyulához, amit az agarak soha nem érhetnek el. Egy olyan ígéret, mely örökké kívül rekeszti a belső Lényeg tökéletességének a megismerhetőségét. Miért? Ha az Emberi Lény pusztán egy teremtménye egy olyan Istennek, aki önmaga tökéletlen (ha tökéletes lenne, mi szüksége lenne bármilyen fejlődésre?) akkor az ember, mint entitás, mint létező kiesett annak a lehetőségéből, hogy önMAGÁban felfejthesse az Abszolútumot. Abban az esetben is érvényes ez, ha Isten mégsem lenne kitéve az evolúciónak, vagyis Abszolút lenne, mert ha viszont minden teremtménye szükségszerűen alá lenne vetve – vele ellentétben – az evolúciónak, akkor ez azt jelentené, hogy Isten SOHA nem képes semmi abszolút megteremtésére, semmi tökéletes létrehozására, vagyis NEM ISTEN.

A relativizmus az, ami miatt az ember semmit nem képes pusztán önMAGÁban tökéletesnek látni.

Isten számára azonban semmi nem relatív, hanem minden abszolút, ezért tökéletes. Ez pedig minden ősi spirituális tradíció központi magvában megtalálható tétel. A relatív csak az abszolút részeként jöhet létre, és értelmeződhet, létezhet. Az a gond az összes evolucionista spirituális nézettel, hogy vagy csak a teremtetteket, vagy velük együtt még ráadásul a Teremtőt IS relativizálják. Ez pedig azt jelenti, hogy jelen állapotában az ember nem képes az Abszolútum megismerésére, mert ahhoz valamilyen *külső folyamat* (lásd tudati evolúció) vagy beavatkozás eredményeképpen válhat csak képessé. Ez persze bizonytalan, és csak a jövő részeként jelenhet meg. A centrális probléma sokkal komolyabb még ennél is.

A fentiekből következik, hogy az Emberi Lény jelenlegi formájában nem alkalmas az Abszolútum tökéletes és maradéktalan megismerésére önMAGában, önMAGa által. Az evolucionista spiritualitás meghaladottnak állítja be az ősi tanokat, ezáltal megtagadja a tradíció kortalan tökéletességét, amely nem egy bizonytalan, jövőbeli spirituális lehetőségként létezett, hanem a mai napig felfejthető intuitív módon önMAGunk tudatán és lelkén keresztül, különböző szellemi utak által, melyek végső soron mind az ősi spirituális doktrínák (tanok) bázisain nyugszanak. Az önmegvalósítást külső feltételekhez köti, például az úgynevezett kritikus tömeg függvényévé teszi, automatizmusokként értelmezi. A *minőséget* leszállítja a *mennyiség* szintjére, olyan, az emberi világon „kívülálló” feltételeket támasztva mindennek, amit egy bizonytalan jövőbe helyez és annak súlytalanságában lebegtet.

Tudati evolúció vs. spirituális önmegvalósítás

Minden ősi, EGYségtudatú szellemi hagyomány (spirituális tradíció) központi MAGvában az a tanítás áll, hogy az Emberi Lény, önMAGa(m) IS az Isten alászállása, mely ilyen módon az Abszolútum részeként Isten MAGa(m). (Az „m” mindenkinek egyes szám első személyben veendő.) Emberi tudatként természetesen megszűnik az ebben való tudatos létezés, magyarán Isten individuumként száll alá, jelenik meg saját teremtett valóságában Emberi Lényként. Minden lét- és tudatforma ilyen módon Isten teremtői *alászállásának* következménye. Ezáltal minden létező Isten tökéletességeként jelenik meg. Emberként azonban elszakítva, kirekesztve érezzük MAGunkat az isteni Abszolútumból, és csak az ideák szintjén marad meg számunkra az Abszolútum, mint fogalom, és nem mint átélhető valóság. Ez a tudati szeparáció, amikor Isten önMAGától önMAGát MÁSnak, különbözőnek, egyéninek, egyedinek, különválnak éli meg. Ennek ellenére, az Ember továbbra is az Abszolútum megnyilvánulása, tudatMAGvában, Lelkében pedig MAGát az Abszolútumot testesíti meg. A spirituális önmegvalósítás (realizáció) CSAK és kizárólag ez által lehetséges. Ha a teljesség, az Abszolútum az Emberi Lény teremtőjének lenne csak a privilégiuma, a teremtményeké pedig nem, akkor a tradicionális doktrínákban kifejtett önmegvalósítás nem lenne lehetséges, mivel önMAGamat önMAGamon át önMAGamhoz nem vezethetném vissza, mert MAGom és Isten MAGa, tőlem esszenciálisan, lényegileg különböző (MÁS) lenne. Mivel Isten és minden teremtménye EGY-LÉNY-EGŰ, ez azt tételezi, hogy az az Emberi Lényben MAGában is az Abszolútum MAGa nyilvánul meg. *Az ősi hagyományokban foglalt spirituális önmegvalósítás durván leegyszerűsítve nem mást jelent, mintsem az önmegvalósítás lényegét tekintve egyedi, belső tudati-lelki utat, melyben a teremtményként alászálló Isten, önMAGát, önMAGán át visszavezeti önMAGához.* Ez olyan szilárd fundamentuma a létnek, melynek nincs szüksége semmiféle fejlődésre és/vagy evolúcióra, kizárja minden evolúció szükségességét tudati és lelki értelemben. Magyarán, *az Emberi Lény mivel eleve birtokolja önMAGában az Abszolútumot, ezért nem kell más tudatformává evolválódjon a Magasabbrendű megismeréséhez, (pld. majomból ember, emberből posthomo sapiens) mert emberként, emberileg Isteni Lélek- és TudatMAGként tökéletesen birtokolja*

az Abszolútumot. **Evolúció helyett viszont szükséges, és elengedhetetlen saját tudati fejlődésem** (realizáció, spirituális önmegvalósítás) és annak egyéni felismerése, hogy Isten MAGa és Emberi Lénykénti MAGom azonos, EGY LÉNYEGŰ, így elindulhatok a MAGamhoz visszavezető úton azáltal, hogy megvalósítom emberségem által önMAGam Abszolútumként, vagyis visszatérek önön Forrásomba, a Teremtőbe, Istenbe. (Vagy akár a tradíció által ismert Isten Feletti szintekre.) A tradicionális spirituális praxis durva kivonatolása mindez, melynek egyéni érdeklődés szerinti további felfejtése, kutatása és megértése szükséges.

Annak a tételezése, hogy a mai Emberi Lény ősei „alacsonyabb” tudati szintek megvalósítására voltak képesek hibás és félrevezető, és az evolucionista szemlélet következménye. Ha elkezdjük kutatni az ősi szellemi hagyományokat (Zarathusztra, Buddha, Krisztus tanításai, illetve a nagy tradíciókat mint a védikus hagyomány, a hinduizmus, a buddhizmus, taoizmus, a judaizmus, a kereszténység, szufizmus stb.) mindegyik gyökerében azonos igazságokat fogunk találni. Természetesen a mai vallások eme ősi kinyilatkoztatásnak csak a darabjait hordozzák, sokszor tévedésektől, félremagyarázásoktól sem mentesen. Ez azonban nem azt jelenti, hogy eleve alacsonyabbrendű a központi MAGva a hagyománynak, hanem azt, hogy az idők során, a világekorszakok eredményeképpen egyre mélyebb szellemi alászállása történt az Emberi Lénynek és világának, mely során egyre jobban eltávolodott ezen ősi, időtlen és Abszolút tanok tisztaságától, értésétől és megvalósításától. A világciklusok léte ma hit kérdése. Sokkal fontosabb lehet azonban annak a felismerése, hogy KI áll a jelenlegi korszak középpontjában? Ki az az én, aki bennem embernek hiszi magát? Ki vagyok én? Eljuthatok-e a relatív valóság abszolút forrásának megismeréshez önMAGam által, önMAGamban? Ez pedig az ősi tradícióknak nem kérdés. A válasz IGEN, viszont ennek az útnak feltétele az, hogy az alapvető felismeréshez eljussak: a világ csak általam létezhet olyannak amilyen. ÉN VAGYOK (és nem személyként, individuummként) a LÉT köz-ÉP-PONTja. Semmi sincs ami rajtam kívül létezne, így a világ, az Abszolútum is bennem létezik és csak önMAGamban, önMAGam tudati-lelki valóságának megismerése által juthatok vissza önMAGam Teljességébe.

„te AZ VAGY” *

A spirituális értelemben vett szolipszizmus (EGY-ÉN-MAGosság) én-ön-MAGamság számára az evolúció mind szellemi, mind ebből következően fizikai értelemben is *szükségtelen*. A fentiekben tehát nem a biológiai evolucionizmust bírálom, bár kétségtelen, hogy ebből értelemszerűen következhet annak a megkérdőjelezése is. (Fizikai szinten megnyilvánuló evolúció ugyanis csak szellemi valóság megnyilvánulása lehet, amennyiben pedig szellemi valóságként létező evolúció nincs, úgy fizikai megnyilvánulás sem lehetséges.) A biológiai értelemben vett fajok keletkezésének végső magyarázata materialista szinten amúgy sem lehetséges. A relatív világban ugyanis a teremtést illetően csak és kizárólag relatív válaszok lehetségesek, ezért tartom értelmetlennek az evolucionizmus vagy kreacionizmus, és más lehetséges elméletek alapján bármiféle végső, abszolút érvénnyel bíró következtetés levonását. A szellemi úton járó embernek a fejlődés nem evolúciót jelent. Az önmegvalósítás nem testi-tudati *mutációt*, hanem *autotranszmutációt* jelent, és nem fizikai, hanem tudati-lelki-szellemi értelemben. A tradicionális értelemben vett önmegvalósítás egyedüli Alanya én MAGom vagyok, a cél pedig hogy a külsőként átélt világot végső soron önMAGam valóságaként, teremtéseként azonosítva tudatilag-lelkileg visszavezessem, visszaolvasszam MAGomba, ezáltal eljussak önMAGam istenségéhez, teljességéhez, újra AZ Abszolútummá váljak. **A legnagyobb paradoxon: „AZ”-zá válni, ami és aki nem lehetek, mert most is VAGYOK.**

A spirituális önmegvalósítás tisztán szellemi és egyéni út, egyéni sors és vállalás, soha nem volt és lehetett *kötelező emberi tömegek számára, az evolúció viszont soha nem opcionális*. A világEGYetemben rengeteg létforma található, ami a Teremtő Intelligencia és Akarat (Abszolútum, Isten) által VAN. Az ezekben megfigyelhető sokszínűség és változás létező valóság, mely nem egymásból következő, hanem azok Forrásának, az EGY valóságának a megnyilvánulásaként létező. Ezért mondandóm szempontjából teljesen lényegtelen hogy ez miként nyilvánul meg, mert az az evolucionista, vagy kreacionista nézet szerint sem képviselhet semmiféle végső igazságot, azok tökéletesen relatív nézőpontjánál fogva. (Amint az én szavaim sem abszolútak, csak az Abszolútum töredékei lehetnek.) *A spirituális önmegvalósítás nem csak az Emberi Lény privilégiuma, DE az Emberi Lényé IS. A teremtésben nem az egyedi tudatok evolúciója zajlik, hanem a tökéletes, abszolút Isteni Tudat és Lélek száll alá, a kezdetektől fogva létező tudatformák (teremtések, teremtmények) végtelen sokszínűségeként, majd visszatér önMAGához a Teljességbe*. Az utak végtelen sokszínűsége, az egyedi, egyéni történetek megszámlálhatatlan sokasága valósul így meg, és ez a Teremtés legnagyobb lehetősége, hogy ezáltal önMAGát valósíthatja meg, az Örökkévalóság megtörténtté válhat önMAGában, önMAGa által önMAGához visszatérve.

A tudat evolúciója egy hamis elmekonstrukció. Az Emberi Tudat EGY-LÉNY-EGŰ az Isteni Tudattal, tehát Abszolút és Tökéletes. Ez viszont csak az Isten szempontjából VALÓSÁG. Az Emberi Lény, vagyis önMAGam szempontjából nézve, alapjában véve születésem által mindez el van rejtve előlem, MAGom elől: önMAGomba. Isten Abszolútuma MAGomba van rejtve, ezért csak MAGomban fejthetem azt fel. Ez a világ RENDje, mely nem változhat semmiféle evolúciónak alávetve. Az evolúció elméletének bármiféle spirituális kiterjesztésével nem az a gondom, hogy egyénileg elképzelhetetlen lenne. *Elképzelni bármit el lehet, és bárminek az ellenkezőjét is, úgy, hogy akár mindkettő igaz is legyen*. A fő probléma az, hogy a fent vázolt **evolucionista szemléletre nincs szükség a spirituális önmegvalósításhoz**, és mivel nincs szükség, ezért az ebbe vetett hit – bár mindenképp egy megtapasztalást, egy sorsszerűséget eredményez – akadály lehet a magasabb rendű felismerések felé vezető egyéni úton. Senkitől nem szeretném elvenni egyedi, „evolúcióteremtő” hitét, annak tárgyát pedig feketére festeni le. Az a nézőpont, amit leírok és megtestesítek ugyanolyan relatív, szubjektív és önabszolútizáló lehet mások számára. Az én személyes felismeréseim és megélt tapasztalataim azonban határozottan egybeesnek azon ősi spirituális tradíciók igazságaival, melyek arról beszélnek, hogy a Lét köz-ÉP-PONTja MAGunkban vagyunk, és az emberi tudatforma pedig mindig is kortól függetlenül ALKALMAS a benne (bennem és MAGomban) megnyilvánuló Abszolútum megismerésére, és az abban való tökéletes, maradéktalan, egyéniség, személyiség, individuum fölötti önmegvalósítására.

„Meggkérdetve pedig a farizeusoktól, mikor jő el az Isten országa, felele nekik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.” (Lk 17, 20-21)

A materialista létszemléletben a tradicionális spiritualitás lényege, materialista és evolucionista elképzeléssel valójában értelmezhetetlen. A relativizáló szemlélet a jelenségvilág abszolútizálásából nyert partikuláris képet próbálja ráerőltetni mindenre, ezért van az, hogy a materialista tudatformában megjelenő „spiritualizmus” az Abszolútum létét magán kívülre helyezte, ezáltal annak megismerhetőségét objektív, önMAGától független módon tételezi, a modernnek mondott tudomány ennek a következtében jelenhetett meg. Annak az embernek, aki a valóság megismerésének az útját önMAGában azonosítja, ugyanis nincs szüksége még több, absztrakt, „külső” tudati objektum létrehozására (empirikus, elméleti tudományok) önMAGa megismeréséhez. Ezért van az, hogy minél magasabb rendűbb – kollektív tudati valóságát tekintve – egy civilizáció, kultúra, annál kevesebb vonzalma akad a mai értelemben megismerhető tárgyi kultúrában való

megvalósulás, horizontális tudati terjeszkedés iránt. Hangsúlyozom ugyanakkor, hogy a mai kor materializmusa szükségszerűen jelent meg az alászálló ágában a yugák rendjében.

A világekorszakok és ciklusok létét lehet vitatni, de a számomra megtapasztalható mikroverzumban minden létezőnek a ciklikusság határozza meg a létét. Nem abszolutizálása ez egy „objektív” valóság empirikus megtapasztalásának absztrakciójából nyerhető személyes nézőpontnak, hanem saját egyedi valóságomnak személyem feletti EGY-ÉN-MAGom valóságba történő redukciója. A természet törvényei is és minden érzékelhető világ, az összes igaz és hamis, valós és valótlan az EGY-ÉN valóságában átélhető, egyedi, individuális valóság, melynek egyetlen közvetlenül azonosítható, átélhető és megélhető köz-ÉP-PONTja: MAGom vagyok. Aki ezt érteni akarja, az pedig egyes szám, első személyben kell önMAGa számára értelmezze mindezt, majd megtapasztalja az *önátélésben*. Enélkül minden leírt szó értelmetlen, botrányos, valótlan.

(* A védánta a hat ortodox hindu iskola egyike, és a klasszikus hindu filozófia kialakulásával egy időben keletkezett. Ennek egyik ága az advaita, melynek tanításának foglalatosa a Cshándógja-upanisadban található híres kijelentés: „**te Az vagy**„. Ez nem jelent mást, mint hogy a személyes lélek (Átman vagy Önvaló) és az egyetemes lélek (Brahman vagy Abszolút) nem különbözik egymástól. Az advaita védánta legnagyobb hatású és leghíresebb képviselője Sankara (Ádi Sankarácshárja, kb. VIII. sz.), a XX. században pedig Srí Ramana Maharsi, Srí Niszargadatta Maharádzs vagy Srí H. V. L. Púndzsa (Pápádzsi). || Forrás: <http://www.arunachala.hu/id20.htm>)

21. A MAGonc sóhaja

Ó Végtelen ki EGY s Ó EGY ki Végtelen – mily kicsiny MAGomban az **ÉN** végtelensége(m), s mily végtelen MAGodban az **én** kicsinsége(m)!

22. Betegség és EGÉSZség

Egyetlen betegség létezik csak, melyből minden szenvedés fakad: a primordiális lét egységétől és EGÉSZségétől való elszakítottság, elkülönültség, az önMAGunk esszenciájának teljességéből történő-Ő kirekesztettség. EGYetlen igaz útja a gyógyulásnak önMAGunk szupraindividuális és szupraracionális EGYségének a visszahódítása, a primordiális léttel történő újraEGYesülés, a szem-**éj**iség és a szem-**éj**esség feloldása és feloldódása a Lét és a Nemlét örökké **fénylő** Forrásában, az Abszolút, a Teljes, a Meghatározhatatlan, Megnevezhetetlen és a Kimondhatatlan, az Örökké-Való kondicionálatlan Örökké-Valóságában. A vízcseppnek visszatérni az Óceánba nem megsemmisülés, hanem a Teljességben való feloldódás általi abszolút, tökéletes, minden elszakítottságot véglegesen felszámoló és meghaladó, abszolút ki- és beTELJESedés.

23. A vak gyermek története

A tudomány nagyszerű játék, szellemükben vak gyermekeknek.* Hogy miért is? Az alábbiakban egy rangos tudományegyetem prominens genetikusának egy rádióinterjúban elhangzott szavait idézem (a személyesség és a személyeskedés elkerülése végett a nevek lényegtelenek):

„Professzor: ...*a természet az sokkal nagyobb génmódosító mint mint amilyen mi vagyunk.*

Riporter: Csak hosszabb távon teszi ezt.

Professzor: Igen, *viszont nem olyan céltudatosan mint mi, és nagyon sokszor sokkal károsabb a hatása,* azt mutatja például a sok neurotoxin, ami a növényekből, vagy a gombafertőzések után nagyon nagy bajt okoznak...*ehhez képest amit a kutatók csinálnak az nagyon-nagyon óvatos és körültekintő, ezt kell tudatosítani mindenkiben, szükség van génmódosításra.*”

Korunkban a tudományos-materialista világnézet prominenseitől nem ritkaság ehhez hasonló kijelentéseket hallani, melyek lényegüket tekintve – túl azok preconcepciózusan inherens szellemi beállítottságán – semmi mást nem szolgálnak, mintsem azon tudatforma önigazolását, melybe a jelenlegi genetika tudománya megjelenhetett, és egyre nagyobb fejlődésnek indulhatott. Az interjúban elhangzott mondatokból kibontható annak tipikusan scientifikus attitűdnek a szellemi bázisa, mely elsősorban agresszív tekintélyelvűsége által vált egyeduralgokodóvá a hivatalos tudomány berkeiben, s amely nézeteknek nem hogy az ellenzői, de pusztán csak más nézőpontból megnyilvánuló, különböző nézőpontot képviselői sem jelenhetnek meg, jelenleg semmilyen, érdemben meghatározó fórumon a véleményükkel. Jól jelzi ez azt az arroganciát, ami által a jelenlegi, centrálisan meghatározó és meghatározott tudományos közgondolkodás saját önabszolutizációjának foglyaként egy olyan világ megteremtőjévé szegődött, melyben nincs helye ellentétes véleményeknek. Jelen elmélkedésben egy komplex jelenséget igyekszem körüljárni, melyben nem a genetika létét akarom megkérdőjelezni, vagy annak művelőit pellengérezni, pusztán egy sajátos nézőpontból szemléltetni annak olyan aspektusait, melyek a jelenlegi hivatalos szemléletben törvényszerűen meg sem fogalmazódhatnak. Hogy miért? Mert nem a tudomány nézőpontjából vizsgálom meg az alábbi jelenséget, hanem metafizikai szemlélettel.

Sajátos paradoxon a tudományon belül azon – manapság egyre hangosabban megnyilvánuló – nézet, mely szerint a Nagy Genetikus, vagyis a Természet emberi szemmel igencsak tökéletlen. Az evolúció tudományos dogmáit lelkesen hirdetőik a természetes szelekció melléktermékének tekintik többnyire ezen – nézetük szerint – genetikai „zsákutcákat” és vargabetűket melyeket a Természet visz végbe. Szerencsénkre(?) a tiszta ész kritikájának korszakában, a posztmodern kor hajnalán feltűnt egy olyan tudományág, mely végre fényt deríteni hivatott mindezen anomáliákra és tökéletlenségekre. A genetika tudománya – mint megannyi más tudományág – véleményem szerint egész egyszerűen a kíváncsiság szülötte. Az Isteni Színjáték egy jelentős fejezetének a része, tehát metafizikai perspektívából szemlélve, a léte vitán felül áll. Nem céлом tehát sem a kíváncsiság megkérdőjelezése – mely végső soron az emberré vált Isteni Tudat önmagára való rácsodálkozása, az önMAGában és önMAGával való kozmikus játék része – sokkal inkább annak a nézőpontnak a bemutatása, mely által világossá válhat, hogy bármennyire is igyekszik egy tudományág önmagát és az általa feltárt „igazságokat” objektivizálni és ezáltal abszolút érvényűvé tenni, ezen igazságok

valójában mindig, teljes mértékben szubjektív nézőpontot(kat) tükröznek, még akkor is, ha valamiféle kollektív módon feltárt, megjelenő és megjelenített, objektív igazságként vannak feltüntetve. Az objektív valóság – amint azt több írásomban is kifejtettem – semmiképp sem tudattól független, és ezen pontnál fogva minden esetben annak meghatározója első sorban az a szubjektum, az az én, az a személy és az a szem-éj-esség, amely által, amelyben és amelynek megjelenik és megjelenhet. Ez a kijelentés a mai tudomány hivatalos szemléletével már azáltal is szöges ellentétben áll, hogy pusztán csak megfogalmazásra kerül. A jelenlegi tudomány ugyanis csak olyan materialista tudatformában jelenhet meg, melyben a lét és a létezés pusztán és kizárólag csak a szubsztanciális, objektívként tételezett anyagi lét síkján ragadható meg, sőt amely szerint maga a létezés is anyagi eredetű. (Ezen tudatformáról részletesen írtam „Végtelen EGY” c. munkámban, az érdeklődőknek a jobb megértés érdekében javaslom az ide vonatkozó részek elolvasását.)

A tudományok tehát, azok művelőinek minden erőfeszítése ellenére, nem függetlenek azok művelőinek eleve meghatározott nézőpontjától, világnézetétől és létszemléletétől, végső soron pedig maguk a tudományok definiáltak azok művelőinek egyénisége, egyedi nézőpontjai által. Bár minden tudomány művelésének alapvető követelménye az objektivitás, és az objektív valóságtól való teljes függőségnek – mint kiindulási és vizsgálódási pontnak – abszolutizálása, ez az abszolutizálásra való törekvés lépten-nyomon önmag kardjába dől azáltal, hogy újabb és újabb megismerések, nézőpontok, teóriák megjelenésével számtalan újabb repedést kell befoltozni ezen az épületen ahhoz, hogy az egyáltalán vállalható maradjon annak művelői számára. Ez a logikai-filozófia jelenség ugyanakkor metafizikai szemléletből tekintve teljesen természetes, mivel a tudomány végső soron a relatív, azaz a jelenségi világ része, és mivel a relatív világ jellegzetessége, hogy egyetlen állandó pontként maga a változás ragadható meg benne a jelenségek szintjén, így ebből következően nézőpontok sokasága, virtuálisan pedig egyenesen végtelen sokasága, végtelensége képezhető le ugyanazon jelenségekkel kapcsolatban, mely nézőpontok absztraktsága teljes mértékben az absztrakciót létrehozó egyéni tudat és elme minőségi függvénye. Röviden és tömören kijelenthetem: *objektív tudomány és objektív tudományosság nincs, és nem is lehetséges*, pontosan a jelenségvilág törvényszerűségeiből következően. A jelenségvilágban ugyanis pontosan a tudomány az a szellemi eszköz, mely segítségével egy adott jelenségre számtalan magyarázat lehetséges, mely segítségével az, ami bebizonyítható – akár megdönthetetlen törvényszerűségképpen – annak az ellenkezője is bebizonyítható, akár pontosan ugyanazon eszközökkel, pusztán a **szemléleti pont** megváltoztatása által.

A mai kor embere azért gondolja a tudományt valamiféle tudattól független, objektív valóság megismerésének objektív, tudattól független eszközének, mert sok esetben a technika vívmányait azonosítja a tudomány létezésével. Sokszor hallhatjuk ugyanis azt, hogy a technikai vívmányok java része nem létezhetne az elméleti tudományok nélkül, azon elméleti tudományágak létezése nélkül, melyek eredményei aztán igazolást nyernek a valóságban, vagyis testet öltenek különböző megvalósításokként. Ez viszont csak részigazság. A tudományok ugyanis absztrakt jellegüknél fogva, az általuk objektívnek definiált valóság talaján nőttek és nőnek ki, és valójában a már létező – és eleve mindig is létező – jelenségvilág absztrahálásából nyernek olyan absztrakt törvényszerűségeket, amelyek természetüknél fogva eleve csak egy keretrendszeren belül működhetnek, ugyanakkor azok érvényessége azáltal igazolódik – többé vagy kevésbé vagy egyáltalán nem – hogy a jelenségvilágból nyert absztrakciós rendszerek visszakonvertálhatóak-e, azaz használhatóak-e a jelenségvilág dolgainak újratereztetésére. (Ezen bonyolultnak tűnő eszmefuttatást egy egyszerű példával szemléltetnék: $1+1=2$. Ez ma mindenki számára megdönthetetlen matematikai axióma, melynek elfogadása nélkül a *matematika nem létezhetne*. Nem a valóság, vagy bizonyos valóságok nem létezhetnének, hanem a matematika, és ez nagy

különbség. Mert a fenti képlet, csak bizonyos valóság tartományokra érvényes, és melyek elsősorban a kvantitatív tartományokhoz köthetőek. Egy nő + egy férfi = két ember, de három, vagy több ember, amikor valóban EGGYé lesznek. Amint látjuk tehát például a metafizikában a legnagyobb szám maga az EGY, ugyanis minden sokszorozódása általa jöhet létre. Az EGY az ami SZEREZI és SZORozza önMAGát, és amelyre a matematikának, a materialista jelenségvilágban relatíve érvényes törvényei érvénytelenek. A matematika számára a legnagyobb szám elméletileg kifejezhetetlen, a metafizika számára viszont nem.) A technikai civilizáció valójában az empirizmus talaján nyugszik, és nem az elméleti tudományok absztrakt, empirikusan megismerhető világot leíró absztrakcióin. Bár a két dolog között ma már elválaszthatatlan az összefonódás, mégis van egy óriási szakadék: és ez az elmélet és a gyakorlat között húzódik. Sok esetben ugyanis a tudomány egyszerűen hallani sem akar – értsd vizsgálni sem akar, foglalkozni sem akar – olyan jelenségekkel, melyek bár megtapasztalhatóak és léteznek, de „elméletileg” nem létezhetnek. Ez olyan mérvű szellemi szemellenző, mely nem önmagában a tudományban, mint valóság-absztraháló eszközben keresendő, hanem abban a megrögzött és földhözragadt materialista szemléletben, mely egyszerűbbnek találja azon marginalitások figyelmen kívül hagyását, melyek adott esetben pont lényegük nélkül fogva lennének hivatottak annak demonstrálására: hogy **a kivétel, minden körülmények között megdönti minden szabály abszolút érvényességét**. Ez azt jelenti, hogy minden szabály, csak egy adott vizsgálati-szemléleti-vonatkoztatási rendszer keretei között lehet érvényes, és ennek érvényessége semmiképpen sem független magától a szemléleti kerettől. „A kivétel erősíti a szabályt” – logikája tehát nem bír, mert nem bírhat abszolút értékkel, pusztán akkor tűnhet annak, amennyiben magát a keretrendszert és a szemléleti pontot abszolutizáljuk, amelyben az adott törvényszerűség – mint absztrakció – megszülethetett. Ez viszont teljesen önkényes, és még annak az objektívizmusnak a logikájával is átlátható, mely végső soron teljesen szubjektív, és teljesen tudati függőséggel rendelkező, tudati valóságként létező valóság.

Miként kapcsolódik mindez a fent idézett interjúhoz? Ha meg szeretnénk érteni a mai kor, hivatalos tudományát képviselő, vezető tudósainak a szemléleti bázisát, akkor a fentiek számbavétele – sok egyéb adalék és nézőpont mellett – szükséges lehet. Jelen írásom ezért nem konkrét személyek kipellengérezését célozza meg, hanem annak a feltárását, hogy melyek azok a szabályszerűségek, amelyek egy bizonyos tudatformán belül – mint jelen esetben a materialista tudatforma – olyan világméretű és világszemléletet eredményeznek, amelynek következtében létrejöhetnek bizonyos jelenségek. Az, hogy egy vezető tudós azt nyilatkozza, hogy az emberi tudás kvázi magasabb rendű, céltudatosabb mint az a tudás, ami a természetben nyilvánul meg, ez nyilvánvalóan jelzi azt a szellemi szintet, amely képtelen átlátni azt az őt meghaladó Intelligenciát, melynek végső soron ő MAGa is része, és metafizikai értelemben pedig ő MAGa, viszont jelen tudati térben ettől törvényszerűen – akár csak jóMAGa is – különálló, szeparált. A Teremtő Teremtettként alászáll saját művébe, hogy csodálja azt Természet néven. Végső soron az EGY-ÉN-MAGosság értelmében mindez ÉN VAGYOK, tehát ezen tudós, aki ezen kijelentést teszi is MÁSom, de mindez csak Isteni Tudatként érvényes. Ahhoz azonban, hogy ezen relatív világ megtapasztalható legyen, mindebbe isteni voltomból *tudatilag* kiszakadva, elkülönülve szükséges alászálljak. Ebből a szemléleti pontból nézve pedig teljesen érthető, hogy például a fent idézett tudós miért gondolkodik úgy ahogy, ráadásul miért jelenik meg benne ilyen magabiztos módon önön nézetének kizárólagossá tételének az igénye. Teljesen természetes ugyanis az önabszolutizálás vágya abban az esetben, amikor egy adott keretrendszerben elmélyülni szándékszom. E nélkül az elmélyülés részben lehetetlen. A szemléleti mód ugyanis eleve meghatározza majd a következtetéseket amelyekre jutni fogok. A mai kor hivatalos tudományát ugyanakkor bizonyos hatalmi érdekek nyíltan használják arra, hogy az emberiség világméretű önön érdekeik szerint alakítsák vele. Súlyosan terhelt tehát ezáltal a mai kor hivatalosnak nevezhető tudománya, mely önmagából elsőként igyekszik kivetni

minden olyan gondolkodót, amely pusztán csak materialista síkon is, de eltérő nézőpontra, következtetésekre jut bizonyos tézisekkel, megdönthetetlennek hirdetett tudományos dogmákkal kapcsolatban. A nézőponti önabszolúció tehát jelen esetben összefonódik olyan hatalmi érdekekkel, melyek a jelen világkorszakot meghatározó tudományos-materialista világkép egyeduralmát, mindenhatóságát hivatott fenntartani minden eszközzel. Leegyszerűsítve: *a mai kor hivatalos tudománya – kvázi materialista-ateista valláspótlék gyanánt – az emberi lény anyagba ragasztásán fáradozik minden erejével.*

A nem hivatalos tudomány eredményei és nézőpontjai rendszerint csak mint marginalitások, és megmosolyogtató anomáliák kerülnek megjelenítésre a hivatalos szemléletben, amelyek inkább elriasztó példaként hivatottak az érvényes álláspontok igazolására, bebetonozására a tudati terekben. Félreértés ne essék, *a tudomány épülete sem így sem úgy, módszertanánál fogva nem alkalmas a valódi tudás megismerésére, mivel valódi értelemben tudásnak semmiképpen sem nevezhetem azt, ami én-önMAGamon kívüli, tudatomtól független objektív valóságként tételezhetek. A valódi tudás nem a relatív, dologi világ állandóan változó jelenszintjéről szerezhető – eleve relatív – megismerést jelenti, hanem én-önMAGamnak, vagyis minden valóság abszolút forrásának a megismerését.* Ez utóbbi kijelentés pedig az EGY-Énre vonatkozik. „Ismerd meg önMAGadat” – állt a delphoi jósva bejárata felett. Megismerni önMAGamat EGYet jelent a VilágEGYetem forrásának a megismerésével, melynek ugyanakkor része az is, hogy tudósként kutatom az élet rejtélyét, vagy egy bizonyos tudati síkon az anyagi, dologi világot tételezem, képzem és hiszem minden dolgok forrásának. Ez azonban álom, olyan tudati valóság, amely úgyszintén az EGY-Énből, az Elme által jelenik meg a Tudat számára, és lesz átélhetővé a Lélek által.

A tudomány nagyszerű játék, szellemükben vak gyermekeknek (is). Ez nem csak a tudományt materialista tudatformában művelők számára érvényes. Isteni Valóságomtól elszakadva MAGom is vak vagyok, így játszom mindennel ami körülvesz engem, anélkül, hogy ismerném annak teljességben betöltött *abszolút* szerepét, akár jelen esetben a gének szerepét. A világot EGY-Énként Teljességként, abszolút Tudatként, Tudatosságként és Tudásként teremtem, DE abba már nem abszolút Tudatként, Tudatosságként és Tudásként szállok alá, hanem teremtményként, aki szent amnéziába borul önön mindenhatóságát és mindentudóságát illetően. Ezért van az, hogy például genetikát művelő tudósként olyan kijelentéseket teszek, hogy a Természet a „génmódosítást” *nem olyan céltudatosan (teszi) mint mi (emberek).* Emberként, saját vakságom áldozataként így teszem isten paródiájává MAGomat, mivel azt feltételezem, hogy emberi tudatosságom magasabb rendű az isteni tudatosságom felett. Természetesen ateista-materialista tudósként mindezen dogmok számomra nem léteznek, hiszen a tudomány, amiben hiszek, sem az emberi lelket, sem az emberi tudatot nem tételezi sem valami hatalmasabb EGÉSZ részeként, sem öröktől való, kezdet és vég nélküli valóságként, melyben és amely által egy időtlen idő óta létező, Tudatos Intelligencia nyilvánul meg. Így mindezen dolgokat nem is lehet számon kérni sem a tudományon, sem annak művelőin. A vakság ettől eltekintve még vakság, és az arrogancia is arrogancia, mert a természetet MAGunknál butábbnak és oktalanabbnak nevezni: csak *tudósként* és nem *tudóként* tehetem. Amikor *tudóként* – Istenként, Abszolútumként, Teljességként – megfeledek önMAGom mindentudóságáról és különböző létformákként – lásd ember – azonosítom önMAGam, akkor legjobb esetben is csak *tudós* válhat belőlem, aki a májá fátylát képzem a valóság abszolútumának, és tudomány címen, tudósként – álom az álomban – kritizálom saját isteni teremtetem Tökéletességét.

A teremtett világ csak Istenként élhető át a MAGa teljes tökéletességében, Emberi Lényként alászállva – a nézőpontok sokaságában elmerülve – egyre több a tökéletlenség, amit egyénként, szem-éjként meg szeretnék változtatni benne, mert azt gondolom, sokkal intelligensebb vagyok

individuumként, emberi énként, szem-éjként, mint azon Isteni ÉN, Abszolútum, amelyből és amelyben mindez kiárad, s amely mindezt MIND-ÉN-TUDÓként teremtette. DE ez IS isteni álmom, a májja, a lila része, a legparadoxabb paradoxonok egyike, mely a materialista tudatformában nem nyerhet sem megértésre, sem feloldásra, mert maga a materiális létsík abszolutizálása az akadálya annak, hogy ebből a tudatformából – önMAGam forrásának önMAGomban való azonosítása által – kiébredhessek. *A valódi tudáshoz, a minden viszonylagosságot meghaladó TELJES (abszolút) EGY-etemes (és nem egyetemi) TUDÁShoz csak a megvilágosodások sora, önMAGam Isteni VALÓságára való végső ÉBREDÉS vezethet.* Valódi tudást nem lehet szerezni, mert **a valódi tudás MAGom vagyok, EGY-Énként, Teljességként, tökéletes Éberségként: A KI VAGYOK.**

(* *szellem* alatt nem emberi, racionális-intellektuális képességeket értek, hanem a létezés esszenciális minőségét, minden megnyilvánulatlan valóság összességét, mely végső soron az Abszolútum, Isten egy principiális aspektusa. Az emberi szellem az isteni részeként létezik, nyilvánul meg, és bár önMAGában hordozza az isteni szellem teljességét, emberi lényként attól mindaddig elhatárolódva létezik, ameddig a metafizikai értelemben vett teljes felébredés által vissza nem tér önMAGa Teljességébe. Ilyen értelemben emberi tudatként, emberi létformaként szükségszerű, hogy a fent nevezett tudati szeparáció létrejöjjön, mert ez az isteni tudatnak az emberi tudatformába való bezáródásának a feltétele.)

24. Kulcs

Tudni a nemtudást és nem tudni a tudást,
Tudni a tudás nemtudását és nem tudni a tudás tudását,
A nemtudás tudása és a tudás nemtudása,
A nemtudás nemtudásának a tudása és a tudás tudásának a nemtudása,
A tudás nemtudásának és a nemtudás tudásának felismerése:
Kulcs a bölcsességhez.

A bölcsességhez nincs kulcs, a kulcs MAGa a bölcsesség.

(Honnan tudom hát mindezt? Nem tudom, mert nem tudhatom, csak mélyen MAGomban érzem.)

25. δημοκρατία

A tömeg uralma az Igazság felett, nem az Igazság uralma a tömeg felett.

26. Az Igazságról

Az Igazságról bármilyen kommunikációt folytatni relatív – jelen esetben emberi – tudatrészként nem lehetséges. Az Igazság meghatározása is eleve csak részleges lehet. Ennek tudatában következzenek az alábbi gondolatok.

Az Igazság a viszonylagos (relatív) tudattereken belül megszűnik teljes (abszolút) EGYségként létezni. Ha a tapasztaló tudat – a továbbiakban mindig az emberiként definiált tudatra utalok – Az Igazság megismerésére vágyik, mely abszolút és nézőpont mentes, a logika fonálát követve önMAGának is abszolúttá kell* válnia, annak kell lennie. (* A kell csak azon tudatra vonatkozik, akiben felébredt a vágy, hogy Az Igazságról tudást szerezzen.)

A fentiek minél pontosabb kifejtése érdekében több fogalom tisztázása szükséges.

1. Az Igazság – lényegében emberi fogalmakkal csak utalni lehet rá, érinteni, mivel a fogalmi gondolkodás viszonylagossága nem alkalmas Az Igazság teljességének a tárgyalására, megjelenítésére. A fogalmi gondolkodás pusztán csak tükrözhet, leképezhet és végső soron elvonatkoztathat (absztrahálhat), részekre bonthatja Az Igazságot, de annak teljességét, abszolútumát ön maga viszonylagossága miatt, annak teljességében nem tárhatja fel.

2. Az Igazságról a tapasztaló tudat tudomást szerezhet, de ez a tudomás végső soron csak és kizárólagosan tudati megtapasztalás lehet, mely tudati megtapasztalás minden tekintetben meg kell haladja a személyes tudat önön kondicionáltságából és relativitásából fakadó egyéni, személyes, individuális nézőpontok lehetséges halmazát, halmazait.

3. Az Igazság abszolút. Az Igazságot megtapasztaló tudatrésznek fel kell oldódnia Az Igazságban, tudatilag teljessé, magává A Teljességé kell válnia, hogy a tapasztaláson túli tapasztalásban, a szemlélő, a szemlélet és a szemlélt EGGYé olvadhasson önön primordiális tudati valóságával: Az Igazsággal.

4. Az Igazság nem absztrakt. Bármilyen absztrakció pusztán egy adott tudati térben megjelenő, részleges, elkülönült néző-pont eredménye, mely természeténél fogva nem bír(hat) abszolút érvénnyel. Az Igazság nem egyedi nézőpontok szintézise. Túl van minden egyedi nézőpont összességén, ugyanakkor magában foglal minden lehetséges nézőpontot, lényegét tekintve azonban EGY és oszthatatlan, túl van minden relativitáson, mely relativitás az individuális tudatterekben megjelenő, egyedi nézőpontok absztrakciójának következtében létezik(het).

5. Az Igazság mindenben jelen van a maga EGYségében, és Az Igazság semmiben sincs jelen a maga EGYségében. Mindkettő, és egyik sem.

6. Ameddig fennáll a szemlélő, szemlélet és a szemlélt (subiectum, actio, obiectum) tudati triumvirátusa, addig Az Igazság a tapasztaló tudat számára pusztán nézőponti absztrakcióként lehet jelen. Mindennemű nézőpont meghaladása és felszámolása akkor lehetséges, ha a részleges (relatív) individuális tudat ön maga részlegességét meghaladni képes, végső soron ez a teljes tudati kiteljesedés – absolutio általi – teljes (abszolút) és lényegileg önMAGa Forrásával, Eredetével azonos EGYbeolvadást tételezi.

7. A szemlélő, szemlélet és szemlélt szeparációja a tapasztaló tudat, ezen belül pedig az elme terméke. Ebből következik, hogy Az Igazság az elme által nem ismerhető meg, annak azon természete miatt, hogy az elme Az Igazságot szükségszerűen önön individualitásának, szeparáló

szemléleti tárgyaként absztrahálja, ezáltal megsemmisítve annak teljességét, abszolútumát. Ez a „megsemmisítés” azonban csak illuzórikus, mivel Az Igazság soha, semmilyen körülmények között nem semmisíthető meg a maga abszolút, teljes EGYségében. Az individuális, tapasztaló tudat számára megjelenő világ Az Igazságban nyilvánul és nyilatkozik meg, azonban ennek születésének feltétele az, hogy Az Igazság abszolútumának a *fénye*, az egyéni, egyedi, individuális tudatban, az elme prizmáján áthaladva végtelen sok *színre* bomoljon.

8. Az Igazság úgy osztja meg és szét önMAGát a tapasztaló tudat mezejében, hogy a tapasztaló tudati terekben megjelenő világ(ok) végtelen sokszínűségének a látszatának ellenére is, állandóan, változtathatatlanul és örökké megőrzi önMAGa EGYségét, oszthatatlanságát, EGYetlenségét.

9. Az individuális én (szem-éj) relativitása az individuális én feletti ÉN (az EGY-ÉN) abszolútumában gyökerezik, hasonlatosan a vízcseppnek az óceánhoz való viszonyához, melyben egyetlen csepp is MAGában hordozza az óceánt, de annak elkülönültségében mindennek a nyilvánvalósága csak rejtett módon van jelen.

10. Az Igazság nem birtokolható, mert Az Igazság minden. Az Igazsággá akkor válhat az egyedi, egyéni, személyes (individuális) tudat, (megigazulás, felszabadulás) amennyiben képes visszatérni önMAGa által, önMAGán keresztül önMAGába, hasonlatosan ahhoz a vízcsepphez, mely valamikor kivált az Ó-ce-ánból, *részté lett az egészben*, hogy individuumként megtapasztalhatta önMAGa végtelenségét. Az egyéni, tapasztaló tudatnak önMAGa forrásába való visszatérés, az egyedi nézőpontoknak az EGYetemesben való tudati feloldódását nevezhetjük metafizikai realizációnak, a tudat megvilágosodásának, a teljes és végső, minden absztrahálhatóságot és absztrakciót meghaladó: **felébredésnek**.

Az Igazság MAGunkban rejtette MAGát, hogy MAGunkat önMAGunk megismerése által, önMAGunk világa által önMAGunkba visszavezesse. **Az üdvösség (üdvözöllek és egészség)**, és a megigazulás olyan primordiális lét feletti és állapota az EGYetemes ÉNnek, MAGomnak, melyekre absztrakt fogalmakkal csak utalni lehet, de fogalmilag lényegüket tekintve érinthetetlenek.

Jelen korszakban a racionalitás túlértékelése egyben a relativizmus önabszolúciójához vezet, és ennek jelei egyre inkább megmutatkoznak abban a materialisztikus, tudományosnak mondott világnézetben, mely gyakorlatilag uralma alá vonta a földi létezés emberi tudattartományainak jelentős részét. Paradox módon, ez a racionalista, tudományos-materialisztikus szemlélet bár Az Igazság keresését tűzte ki célul – vagyis nézőpontjaiban, ítéleteiben, módszertanában stb. az általa absztrahált tudattartalmakat hajlamos olyan megmásíthatatlan, szubjektív (relatív) igazság feletti objektív (abszolút) azaz végső igazságként beállítani – mindez azonban nem más, mint egy lehetséges, alapjaiban véve teljesen szubjektív nézőpont – vagy nézőpontok halmazának – önabszolútizálása által nyerhető önkényes igazság, mindennek felé való emelésének a törekvése. Jelen kifejtésben nem célozom eme világnézet kritikájának elmélyítése, mivel ez már megtörtént korábbi írásaimban, pusztán arra szándékszem rávilágítani, hogy Az Igazság – általam Abszolútként definiált „kategóriák feletti kategóriáját” – véleményem szerint emberi tudatformaként birtokolni nem lehetséges. Merre, hol található hát Az Igazság?

Minden relativitás forrása: Az Abszolútum. ÖnMAGam Forrását amennyiben absztrakt módon önMAGamtól elkülönítve szemlélem, úgy létrejön az objektív valóság, melyet szubjektumomtól elkülönülteként szemlélek. Ez a világ teremtése. Amennyiben sikerül felismerjem, hogy mind a szubjektív, mind az objektív valóság EGY és EGYetlen Forrásból ered, és eme Forrás nem determinált a Lét vagy a Nemlét fogalmi által – hanem túl van minden olyan nemű valóságon, mely az elme által, annak differenciáló működése következtében jelenik, teremtődik meg – akkor

elsőként a metafizikai logikát követve eljuthatok annak a felismeréséhez, hogy az elkülönültséget annak okozójának a meghaladása által számolhatom fel.

A világ Teremtője: az Elme. Mindez azonban absztrakció az absztrakt gondolkodáson belül. Ha Az Igazság megismerésére törekszem, mindennemű absztrakciótól meg kell szabadulnom. Mit értek ez alatt? Adekvát módon a fenti kijelentés így hangzik ez esetben, *A világom teremtője: az elmém.* Amennyiben a Lét osztatlan és EGYséges, a Létet és a Nemlétet meghaladó Forrásához, az Abszolútumhoz törekszem visszajutni, úgy nem szemlélhetem többé önMAGam valamiféle absztrakcióként, vagy tudati objektumként más tudati objektumok között. Tudatosítanom kell önMAGamban: hogy ÉN VAGYOK minden létezés tapasztalója, minden létezés átélője, megfigyelője. EGY és EGYetlen centrum és tudati KÖZ-ÉP-PONT ragadható meg, amely minden absztrakciótól mentes a számomra, és ez én önMAGam vagyok, én önMAGam tudati-lelki-szellemi centruma, A Megfigyelő, A Szemlélő. A világ objektivitása IS csak az én szubjektumom – *énközpontom* – által létezik és létezhet. Minden létező és létezés az én tudatomban megjelenő szubjektív valóság, és minden objektívként érzékelt, észlelt és átélt tudati valóság is teljesen és tökéletesen szubjektív, mely a maga teljességében, minden absztrakciótól mentesen csak és kizárólag bennem, önMAGomban, önMAGom által és önMAGom számára létezik olyannak, amilyennek én megtapasztalom. Ezen kívül minden más absztrakt, és önMAGamtól elvonatkoztatott, sőt maga az absztrakció ténye is, az absztrakt vagy az objektív világ létezése sem képzelhető el én-önMAGam – végső soron pedig EGY-ÉN önMAGam – létezése nélkül.

Az Igazság – vagyis az Abszolútum – MAGomba van zárva. A világ, mint létező, annak minden szubjektivitásával és objektivitásával egyetemben, általam létezik. (Ha azonban a fenti kijelentést valaki helyesen akarja értelmezni, akkor azt ugyanúgy, egyes szám első személyben kell megtegye, különben az egész érvénytelen.) Az individuális egó: kulcs Az Igazsághoz, annak elvetése, erőszakos megsemmisítése nem vezet a személy feletti ÉN, az EGY-ÉN forrásához, annak megismeréséhez. Nem az individuális tagadása tehát a kulcs Az Igazság felé való törekvésében, hanem annak felismerése, hogy az individuum minek a része, minek a megjelenése, miben gyökerezik a léte és a létezése, és hogy mi az amire ez által rámutatni képes, mi az, amihez önMAGa létezése által, paradox módon visszavezetni képes. Az egó az a kötél, az a létra, melyen az Abszolút, az EGY-ÉN megMÁSulva alászáll önMAGa relatív, örökké változó álmába: a Világ teremtésébe. Az Egyetemes Elme által létezik minden álma, minden valósága a létezésemnek, és én személyként ez által képzem elszakítva önMAGam, önMAGam EGY és EGYetlen, Lét és Nemlét feletti ŐS, TELJES Valóságától, mely mentes minden nézőponti torzulástól és viszonylagosságától, mely mentes az objektivitás minden képzetétől, és az individuális értelemben vett szubjektivitás minden relativizmusától.

Az Igazság: ÉN VAGYOK. Minden okokon túli, ok nélküli ok, mely személyem által csak töredékesen nyilvánul meg, de MAGomban az EGY és EGYetlen, ős MAG, a SZEM, az Abszolút – *nézőpontok feletti, azokon túli* – Látás van jelen. Az Igazság több mint önMAGam megismerése, sokkal inkább emlékezés önMAGom Teljességére, ébredés a szent amnéziából, melyet *Istenként*, teljes tudatosságként vállaltam, hogy alászállva önMAGam teljességében attól *Emberként* különvált, megosztott tudatként átadhassam MAGom a *májá*, és a *lilá* misztériumjátékában kibontakozó *életnek*, a létörvény forgatagának és kettősségének. El kell feledkezniem Az Igazságról, hogy szétszórva, szétszóródva az igazságok illúziójában, visszatérhessek a világ kiadásának a középpontjába, önMAGomba, AZ EGY és EGYetlen Igazságba.

27. EGY és EGYetlen

Végidőket élünk. De mikor nem élünk végidőket, amikor a *múló* idő a maga végtelenségében, az önMAGa teljességéről megfélemezett Emberi Lény számára *örökké* az egymásra következő, egymásban kezdődő és végződő időpillanatok sorozata, összessége, melynek forgatagában az Örökké Változatlan, a feltartóztathatatlanul és örökké változó létforgatag, létörvény sodrásának látszólag végzetesen kiszolgáltatott foglya? Az alábbi sorok a rációon keresztül a ráció által, de nem a rációhoz szólnak. Kinek szeme van lássa, kinek füle van hallja, s kinek lelke van: érezze.

A „világvége-kultusz” a végletesen polarizálódott *tudati tereken** belül (* itt minden esetben az emberi tudaton belül megjelenő tudati valóságokra utalok) megszámlálhatatlan fenomenológiai sokféleségében jelenik meg. Az emberiség jelentős része a jelen világkorszak domináns, materialista-tudományos tudattereiben és világképében éli át ezt a „világvégét”, melyben ugyanakkor minden pillanat a tudomány ezer ígérését tartogatja egy fényes, mindennél felvilágosultabb és minden kornál fényesebb Új Világra. Találmányok megszámlálhatatlan sora, gépek végeláthatatlan hada vesz körül minket, mely lassan mechanisztikus és/vagy virtuális posztmodern kori megváltóként leválasztja az emberiséget: *önmagáról*. Paradox módon az élet megkönnyítésének ígéréssel létrehozott és a világunkra szabadított találmányok sok szempontból nem felszabadították az emberi fajt, hanem soha nem látott méreteket öltő kiszolgáltatottságnak vetették alá, melyben az Emberi Lény különös szimbiózisba bonyolódott a gépek fájával, és megszámlálhatatlan fajtáival, valamint a virtuális és a virtuálisan virtuális tudati létterekkel. Nem célozom megítélni a jó vagy a rossz klasszikus mércéjével a fenti jelenséget, így rábízom mindenkire, hogy a maga életén keresztül ítélje meg, mindez hová vezetett, vezethet.

A gondolat soha nem lehet szabad, mert a *gondolat* maga olyan *gondola*, mely az élet vizein valahonnan valahová tart, s ha felültünk rá, a legjobb esetben azt tehetjük, hogy tudatosodunk természetét illetően, hogy a kormányzást a kezünkbe vehessük. Jelen elektronikus formában közreadott könyv sem a végső igazság kimondásának az igényével született, annál is inkább, mivel a gondolat az Abszolútum része, mely rész bár mindig az egészre reflektál, annak teljességét azonban semmilyen módon visszaadni nem hivatott. A jelen világkorszakban az ezt felismerők méltán juthatnak arra a következtetésre is, hogy ily módon maga az Abszolútum sem több, mint egy filozófia vagy metafizikai fogalom, mely semmilyen praktikus, kézzelfogható és mindennapi életünkre közvetlen hatást kifejtő létezéssel nem rendelkezik. Így válik a világ látszólag tengely nélkülivé, oktalanná és végletesen részeibe bonyolódottá, vagyis relatívvá. Minden relatív – hallhatjuk sokszor úton útfélen. Minden relatív, de mihez képest? Mihez képest létezhet a dologi világ viszonylagossága? A viszonylagossághoz képest? A fenti kérdések súlyát még a tudományos-materialista doktrína is idejekorán felismerte, ezért igyekszik a relatív világ absztrakciójaként létrejött tudományokban valamiféle „abszolútum”, azaz tudattól független, objektív valóságként definiált törvényvilág és szabályrend minden szubjektív és szubjektivitás felettség axiomatikus-dogmatikus abszolutizálására. Nevezi ezt például a fizikai világ törvényeinek, melyek – szerinte – tőlünk létezőktől, és a mi *tudati valóságunktól* függetlenül is létezik, és amely törvények mindenre és mindenkire kiterjesztődnek, önmaguktól értetődően. A valóság tagadásának minősül ugyanakkor a fentiekből következően minden olyan egyedi, egyéni nézőpont felvetése, mely bár nem feltétlenül a valóság objektívnek nevezhető aspektusainak a tagadására irányul, csupán a valóság tudattól független létezését semmilyen formában nem hajlandó elismerni, törvényszerűségként számításba venni.

ÖnMAGunk Abszolútumban megalapozott Relatív valóságáról, az Egészben létező Rész viszonyáról Emberi Lényként minden absztrakciótól megszabadított, közvetlenül átélhető személyes bizonyossággal egyetlen dologról nyilváníthatok véleményt: *saját létezésem* illetőleg. Aki önmaga létezését is megkérdőjelezi, az ilyen értelemben diszkvalifikálja magát a valóság vizsgálatának minden aspektusát illetőleg, ugyanis absztrakttá válik az önön létezéséről alkotott absztrakciójában. ÖnMAGam létezését megkérdőjelezni ugyanakkor kétségtelenül izgalmas kérdés, a logika útjain ez is egy lehetőség, melyet szükséges megvizsgálnom, főleg azért, hogy minden kétséget kizáróan tisztázhassam, hogy ha nem lennék, akkor a fenti gondolatok meg sem jelenhetnének a számomra, így önön létezésem önMAGam számára az a kiindulópont, mely minden absztrakciótól mentesen megtapasztalható, átélhető, ezáltal az általam érzékelhető érzéki, fizikai valóság minden relativitásán túli EGY és EGYetlen, abszolút pont. De lehet-e a viszonylagosságok világában bármi abszolút, és ez az abszolútum – paradox módon – megtalálható-e bennem? Nem a valaha kimondott legnagyobb önellentmondások egyike-e ez?

A fenti gondolatmenet bár látszólag a személyes önabszolutizálás irányába mutat, lényegét tekintve mégsem oda vezet. Ugyanakkor szükséges leszögezni, hogy semmilyen logikai rendszer nem létezhet egy olyan alapvető és minden irányultságot meghatározóan definiált **nézőpont** nélkül, melyből kiindulhatunk vizsgálódásunk alkalmával. Ezért említettem, hogy a gondolat semmilyen körülmények között, önön természeténél fogva nem lehet szabad, mert eleve kötött azon nézőpont által, mely legyen az axiomatikus, dogmatikus vagy egyéb meghatározottságú a természetét illetőleg, de elsősorban, és mindenképp felett nem más mint az a szemlélet, melyet magamévá teszek abban a pillanatban, mihelyst vizsgálódni kezdek. Nézőpont nélkül tehát semmilyen vizsgálódás nem lehetséges a relatív világban. A *nézőpont* pedig *nézőt* is feltételez, jelen esetben pedig ezen szemlélő én önMAGam vagyok. *A személyiség, az individuális lét relativitásán belül – paradox módon – tehát megragadható egy szemlélő, mely végső soron én önMAGam elidegeníthetetlen lényege, és amely szemlélőben nem az éppen aktuális nézőpont által definiált szemlélet az abszolút – mivel ezen szemlélet pont hogy mindig relatív – hanem EGY és EGYetlen abszolútum létezik benne, és ez MAGa(m) A SZEM(lélő).*

Ha az Abszolútum létét tételezzük, akkor azt is tételeznünk kell, hogy az Abszolútum végső soron minden, MAGa(m) a Teljesség (egész), így minden ami relatív, (rész) csak és kizárólag benne létezik, függetlenül attól hogy a megnyilvánultság vagy a megnyilvánulatlanosság állapotában van e. Ilyen módon azonban az is következik a fenti kijelentésből, hogy az Abszolútum önMAGán belül bármilyen tetszőleges részre is bomlik, önMAGa abszolút voltát soha, semmilyen körülmények között, lényegét tekintve nem veszítheti el. Ez azt jelenti, hogy minden rész eleve csak és kizárólag az Abszolútumból és az Abszolútumban jöhet létre, vagyis önön létezése olyan logikai paradoxon által ragadható csak meg, melyben az *Egészség* és a *Részesség*, az *Egész* és a *Rész*, az *Abszolútság* és a *Relatívtság*, az *Abszolútum* és a *Relatívum*, az *EGY* és az *EGYetlen* *EGY-MÁStól* különválaszthatatlan módon van *EGY-SZERre* jelen, függetlenül minden klasszikus értelemben vett, tér-idő kontinuumbeli alárendeltségtől, meghatározottságtól és determináltságtól. Ezen a ponton pedig önkéntelenül és szükségszerűen meg kell haladnunk minden olyan szemléleti rendszert, melyben a valóság és annak tárgyai, kizárólagosan csak egymást kizáró módon szemlélhetőek és értelmezhetőek.

Az Abszolútum létét és természetét illetően pontosan önMAGa minden behatárolhatóságán túli esszencialitásának okán, bármi érdemlegeset kommunikálni nem lehetséges. A Rész bár MAGa IS

EGÉSZ – mint az EGÉSZben az EGÉSZből létező tudati objektivitás – mindaddig ameddig individuális, tudati szeparációként létezik, pont ezen természeténél fogva önön EGÉSZsége rejtve marad előtte. Ezen a ponton szükséges annak a tisztázása, hogy a SZEMlélő, vagyis én önMAGam saját tudati centrumának átélője minden körülmények között én önMAGam vagyok, minden valóság pedig csak és kizárólag tudati valóságként ragadható a számomra meg. **Mit nevezhetek tehát valóságnak?**

Valóságnak azon tudati tartalmak összességét nevezem, melyek **én önMAGam** tudatán belül létező tudati objektumokként léteznek, és amely tudati objektumokat én önMAGam tudati centrumából, én önMAGam tudati centrumaként, minden lehetséges szemlélet EGY és EGYetlen SZEMlélőjeként ragadhatok meg, a minden absztrakciótól mentes tudati átélésben. Mindennemű tudati objektum léte eleve az által jön és jöhet létre, hogy a SZEMlélő, a SZEMlélet általi absztrakcióban létrehozza a SZEMléltet. (alany – cselekvés – tárgy) A valóság születése tehát nem absztrakt módon, önMAGamon kívül megy végbe – amint azt a tudományos-materialista, vagy a vallásos-spirituális világnép(ek) zöme prezentálja – hanem *énáltalam, énbennem és énvelem*. A szemléletek sokasága, potenciálisan pedig végtelensége jöhet így létre én önMAGam tudati tereinek az átélésében. A fenti logikai lánc tehát önMAGamból források és önMAGamba tér meg. *De mi a helyzet azon tudati objektumokkal, melyeket a tapasztalásban és az átélésben kétségtelenül objektívnek, azaz önön tudati valóságomban megjelenő, de önön tudati akcionalitásomtól független létezőkként jelennek meg, vagyis azok felett totális hatalommal, uralommal és akarattal nem, vagy csak részlegesen rendelkezem?* Ez az a logikai sarokpont ugyanis, amely látszólag visszavet a relativitás ördögi körébe, amelyből az a tény sem szabadíthat meg, hogy a valóság tudati természetű, a valóság maga csak és kizárólag tudati valóságként vethető fel – amennyiben erről minden absztrakciótól mentes, közvetlen, személyes átéléssel akarok rendelkezni – és ilyen értelemben pedig végső következtetésként kijelenthető, hogy **a valóság MAGa is tudat, és a tudat MAGa a valóság.**

A SZEMlélő a SZEMlélet és a SZEMlélt hármasságához kell visszatérni ahhoz, hogy a fenti paradoxont olyan módon oldhassuk fel, hogy valójában a logika síkján feloldatlanul hagyjuk. A valóság tudati természetét illetőleg ugyanis bármilyen kommunikációt is folytatunk, az természeténél fogva már eleve absztrakt, így bármilyen tudattartalomról csak szimbolikus, közvetett képet nyújthat. A valóság tudati természetét illetőleg minden absztrakciótól mentessé csak akkor válhatunk, amikor azt átéljük, megéljük, és nem akkor amikor azt értelmezzük. A ráció mindig értelmez, azaz az elme által megjelenő és azonosított tudati valóságot különböző szempontok és kategóriák mátrixává darabolja fel. Az elme ilyen módon a tudati valóságok végtelen sorát képes létrehozni, mely valóságok ugyanazon abszolútumon belüli, lehetséges rész-szemléletekként léteznek, létezhetnek, nem egymást kizárva, hanem egymás mellett létezve. **A ráció önmagában véve természeténél fogva alkalmatlan arra, hogy a valóság Abszolút természetéhez eljuthasson, mivel bár a ráció része az Abszolútumnak, azonban természeténél fogva a tudati valóságon belül szorosan az elmének, az EGÉSZet RÉSZ(ek)re daraboló, tudati valóságteremtő és ezen valóságot értelmező szerepéhez kötődő lényegiség.**

Az Abszolútumba visszavezető út nem a Ráció segítségével rakható össze, mint végtelen sok nézőpont összessége, annak ellenére, hogy az Abszolútum ugyanakkor a Ráció által létrejövő és létrehozható végtelen sok nézőpont összessége IS EGYben. A Teljességbe visszavezető úton azonban a Ráció fontos segítségünkre lehet, hogy az Elme és az Értelem által felismerhessük, hogy mi magának a Rációnak a természete, és ilyen módon mire használható fel. *A valóságnak és a világnak – a racionalitás relativitást implikáló síkján – ugyanis nem lehetséges EGY és EGYetlen,*

abszolút értelmezése. Mindaz ami értelmezés tárgyát képezi a tudaton belül, az ugyanis pusztán az elme és az értelem által létrejött SZEMlélet, mely ugyan centrálissá és ezáltal meghatározóan dominánssá válhat egy adott tudati valóságon belül, egy adott tudati térben, de természetéből fakadóan abszolút értékkel csak önmagán belül rendelkezhet, vagyis az önabszolúció által emelkedhet minden nézőpontok feletti, önkényesen kiemelt nézőponttá. A Rész öntörvényű abszolutizálása ez, mely az elme által megkülönböztetett tudati objektumok valamilyen nézőpont köré való rendezését feltételezi.

Az elme és az értelem – önönMAGam tudatának és a Valóság, pontosabban a Valóságom tudati természetének a közvetlen megismerése – által racionálisan megérthető, hogy a Teljességbe nem a racionalitás az amivel beléphetek, annak ellenére, hogy a ráció is a Teljesség része. A racionalitás, ami az EGÉSZből, a Teljességből, az Abszolútumból kiszakítja önMAGamat azáltal, hogy az elme által a tudat valóságokat teremt, így egyben az elme, a ráció és a racionalitás önmagában az akadálya is a Teljesség, az Abszolútum tudati megtapasztalásának. *Az EGY és EGYetlen léten és nemléten, minden kondicionáltságon és determináltságon túl lévő Abszolútum – mely ÉN önMAGam vagyok, de minden tekintetben saját személyességem, egyediségem és egyéniségem meghaladó, ám azt is magában foglaló módon – az elme által létrejövő tudati valóságok minden lehetősége felett álló, racionálisan megragadhatatlan és kifejezhetetlen SZABADSÁG, mely az ŐS TUDAT minden elmebeli illúziótól és érzék(szerv)i csalódásától (májá) mentes VALÓsága. A SZEMlélő a SZEMlélet és a SZEMlélt EGYbeolvadása, az elme relatív valóságainak a megszűnése, az EGY és EGYetlen valóság a SZEM, MAGom lét feletti létezése: ÉN VAGYOK.* Túl az Isten és a Sátán, a polaritás és a dualitás, a Fény és a Sötét kettősségein, az örök, változatlan, változtathatatlan, minden kényszertől mentes, EGY és EGYetlen VALÓ, a kezdet és a vég nélküli lét feletti LÉTEZŐ: MAGam VAGYOK. Emberi Lényként SZEM-éjemben is ott figyelő, örök megfigyelő, szemlélő SZEM: MAGam VAGYOK. Nincs világ, nincs valóság nélkülem, nincs születés nincs halál nélkülem, mert mindezek, minden Okon túli ős OK, és minden ŐS Okon túli Oktalanság, a TELJESSÉG: MAGom vagyok. EGY és EGYetlen SZEM figyel Világom EGYetemében, Világunk EGYetemében, és ez a minden személyesség egyedi nézőpontjától ártatlanul tiszta, ám azokat is MAGában hordozó, MAGába foglaló, MAGából kibontó, MAGából tápláló, MAGában szülő és MAGába hamvadó, minden KÉPzeletet MAGában hordozó és azt is felülmúló, MAGasztos SZEM: MAGom VAGYOK.

EGY és EGYetlen, MAGamhoz számtalan út vezet, és minden út MAGamban fut, MAGamban ered, MAGom által létezik és lehet. Isten és Őr-dög, Fény és Árnyék, bennem van, MAGomban él és hal, s én ezen is túl, ezek felett, MIND-ÉN-s-ÉG Teljessége: VAGYok. Világokat álmodok, világokat VÁGY-OK, a Kezdet és a Vég a Kezdet és a Végnélküliség, a Mind-ÉN-KI a Mind-ÉN-s-ÉG-benn: ÉN VAGYOK.

SZABADSÁG VAGYOK, de valódi nevem még soha senki nem mondta ki, mert nincs oly nyelv és ajak mi kimondhatná, mert minden szó és minden gondolat, minden kép és képtelenség világán túl: VAGYOK. EGY és EGYetlen, kinek LÉNY-EGe Abszolút, Kimondhatatlan, Elgondolhatatlan, Elképzeltetetlen, s amibe, akibe, miben, amiként SZEM vagyok, MAG vagyok, EGY és EGYetlen Teljesség: A VAGYOK vagyok.

28. Utóhang

Atyám házába visszatértem. Lehullt minden lepel, mi fátyolként takarta *szemem*, hogy EGY-ÉN *magomat másnak* képzelhessem. Az éonok múlása Emberként mérhetetlen s érthetetlen, csupán egy megérinthatetlen, valószínűtlen és felfoghatatlan képzet, de az Idő Uraként csupán egy perc.

Megállnak az órák bennem, az éonok visszaolvadnak az EGYbe, s mikor egyéni létezésem utolsó perce is elillanván – egy megragadhatatlan, időtlen pillanatként – újra Semmivé lesz, akkor felragyog *az elmén túli szabadság teljessége: a Csend*. Semmi sem mozdul, semmi sem rezdül, semmi sem pendül, semmi sem zendül, semmi sem csendül, csak a Csend ül, s én a Csendben, míg MAGom is Csenddé, újra Teljes ÉGgé leszek.

A Minden a Semmiben pihen
Nincs többé kint és bent
Itt és ott, fent és lent
Középpont sem
Csak az EGY és EGYetlen
Végtelen EGY-SZER.

Tartalomjegyzék

Élőszó	3
Fogalomtár	5
1. Végtelen SZER	7
2. A Mindent Látó Szem	7
3. Ön és ÉNismereti Meta-lélektan	15
4. Buddha és Krisztus	22
5. EGYetemes ÉN-kutatás magyarul	28
6. Ébredés	30
7. Intelmek MAGomtól MAGomnak – II	31
8. Oktalanság	31
9. A jutalom	32
10. A Kerek-erdő közepe	32
11. Kali Yugá – az utolsó idők üzenete	33
12. Az Élet értelméről	38
13. A hét ágra sütő Nap	40
14. Szellem és Anyag – a káprázat szellemi, tudati valósága	47
15. Az EGY-ÉN-MAGosság alapvetése	50
16. A Bölcs és az Ember	53
17. A számmá vált ember	56
18. MAGunk SZEMe	59
19. Legyen meg a TE akaratod	63
20. Te AZ vagy	63
21. A MAGonc sóhaja	68
22. Betegség és EGÉSZség	68
23. A vak gyermek története	69
24. Kulcs	73
25. δημοκρατία	73
26. Az Igazságról	74
27. EGY és EGYetlen	77
28. Utóhang	81

A könyvet kiadja:

Fazekas József Tamás és a *transzmEnta* kiadó – 2016

<http://transzmenta.fazekas.info>

© EGY és EGYetlen - 2016

Megjelent és letölthető könyveim:

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

- AZ ELMén TÚL
- Egy Bolond bölcselete
- Végtelen EGY
- EGY és EGYetlen

Jogi nyilatkozat:

Ezen elektronikus könyv tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra a könyv módosítás nélkül, jelenlegi formájában tetszés szerint ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.